

Skeptikův průvodce ezoterikou

Motto: Kdykoliv zůstane rozum stát, blbost ho předběhne.

Autor prohlašuje, že podobnost literárních postav se skutečnými osobami je čistě náhodná a všechny povídky jsou ryzí fikce, protože v reálném světě by se nic podobně absurdního stát nemohlo.

Nebo ano?

EZOTERIKEM SNADNO A RYCHLE V SEDMI KROCÍCH

1. Vzdělání je pouhou manipulací zruďného systému s cílem vyrobit z vás nemyslící ovce. Odmítněte jej kategoricky a jednou provždy. Staňte se vlky.
2. Zdrojem vašeho poznání necht' jsou nezděrovaná a nedatovaná videa na YouTube nebo hlubokomyslné texty plné gramatických a pravopisných chyb z tajných internetových serverů, jejichž autoři nejsou anonymní, protože se vždy podepisují plnými jmény jako kupříkladu Vedoucí Kolotoče, He Natur, Be Da, Bar Bee nebo Doba Jedu.
3. Ignorujte zásadně veškeré poznatky aplikované vědy – vědátoři o skutečném světě nevědí nic, poněvadž jen sedí ve svých zatuchlých laboratořích, trápí nevinné krysy či šváby a dumají o nesmrtelnosti chroustů, kterým už ani GMO brambory nechutnají. Financují je zlé a zákeřné organizace či vlády – a jsou tím pádem nedůvěryhodní. Telefon, televize či internet by klidně fungovaly i bez jejich přispění. Stačí jen naladit mozek na správnou frekvenci 2 400 Bovisů.
4. Lékaři jsou vrahy v ušmudlaných bílých pláštích a historickým omylem. Jejich existence a činnost je destruktivní a ve svém důsledku vede ke snižování populace, především kvůli očkování, které nás *smrtelně zabíjí*. Skutečnost, že lidí přibývá, neberte vážně, protože statistika je zmanipulovaná vládnoucími elitami, aby si nikdo ničeho nevšiml, k čemuž používají všudypřítomné chemtrails.
5. Příroda je všemocná čarodějka a na všechny lidské bolístky má lék. Kousne-li vás nakažený komár, nepeskejte jej, nechte ho dokončit dílo a při odletu mu poděkujte. Infekce nastartuje váš imunitní systém, který se celou dobu stejně jenom flákal. Když selže, nevěste hlavu, pořád ještě máte k dispozici CDS2, které je k dostání u každé studánky v hlubokém lese, kam i laně chodí pít a včelky ho nasávají plnými doušky.
6. Slovo „šarlatán“ vymysleli zlovolní MUDři, poněvadž fakt, že rakovinu lze vyléčit naprosto obyčejnou houbou nebo trojnásobným chlórovým klystýrem, jde nad rámec jejich představitosti. Oni vás nechtějí vyléčit, ale udržovat nemocné co nejdéle, aby oddálili vaši smrt třeba až do sta let, protože je platí nenažraní farmaceuti.
7. Vždy a za všech okolností mějte svůj názor a nenechte se zviklat. V diskusích se skeptiky a jinými mutanty, pokud se do nich dostanete, argumentujte vždy věcně, jednoznačně a objektivně. Kupříkladu: „Co sem lezete, když nevěříte? Víte vy, o čem je naše skupina?“ Nebo: „Kamarád mé kamarádky si pomocí kyvadélka pomohl k miliónům. Co máte vy? Hovno. Tak nepoučujte!“ Případně: „A vy jste kdo?“ Začne-li vás někdo rádoby vzdělaný trolit nad akceptovatelnou míru, použijte bez zábran následující zlatý ultimativní argument: „Další diskuse s vámi nemá cenu. Nejdříve si o tématu něco přečtěte!“ A dodejte spoustu odkazů na relevantní zdroje, jak je uvedeno v bodu dva tohoto návodu.

A máte hotovo. Už nejste ovce. Jste studovaný ezoterik.

DEFINICE LÉČITELE

1. Léčitel je tvor, který dokáže v několika málo dnech vyléčit prakticky jakýkoliv druh onkologického onemocnění, ale s banální frakturou končetiny vás odešle na chirurgické oddělení místní nemocnice.
2. Léčitel absolutně netuší, jak funguje počítačová tomografie nebo magnetická rezonance, ale perfektně zvládá manipulaci s biorezonančním aparátem, který neobsahuje nic víc než LEDku, pípátko a zvukovou kartu z výprodeje.
3. Léčitel přesně odhalí, jaké druhy parazitů hostíte, včetně těch, kteří byli naposledy zaznamenáni v roce 1984 u malé populace pštrosů v Burkině Faso.
4. Léčitel absolutně zavrhuje používání jakýchkoliv chemických léků a přípravků, deodoranty a opalovací krémy nevyjímaje, takže při terapii aplikuje zásadně přírodní produkty, jakými jsou kupříkladu chlór, zinková mast či černé uhlí.
5. Léčitel, na rozdíl od zkorumpovaných a ziskuchtivých doktorů, vás neudrží nemocné s vidinou stálého zisku, ale naopak vám za peníze nabízí možnost udržet si stále zdravý i za tu cenu, že do jeho ordinace budete nuceni docházet až do konce života. Což naštěstí nebude trvat tak dlouho, abyste nějak významně ohrozili finanční stabilitu své rodiny a dalších generací.
6. Léčitel je vzdělaný člověk, který dokazuje kvalitu našeho učňovského školství, protože k uzdravování nemocných postačí být fotografem nebo pokladní v supermarketu.
7. Léčitel ignoruje aktuální poznatky vědecké medicíny, stejně jako doposud platné fyzikální zákony a zákonitosti lidské anatomie a metabolismu, protože přesně ví, že uvnitř lidského těla je soustava neviditelných drátů, jimiž proudí léčivá kosmická energie, takže přímé spojení řiti a oka je neoddiskutovatelným faktem, kterým zdůvodní nutnost léčit zánět spojivek několika klystýry s vlastní urinou.
8. Léčitel vyznává starou medicínu, ale nezvládá ani obyčejné odčítání či trojčlenku, a tak skutečnost, že tradiční čínská medicína vznikla až v padesátých letech dvacátého století, podle něj dokazuje, že je pět tisíc let stará a tudíž jednoznačně nejlepší.
9. Léčitel bytostně nesnáší, je-li omezenými skeptiky nazýván šarlatánem, protože jak se dávno ví, Tatra Šarlatán byl pouhý automobil, a tím pádem ho podobné přirovnání k smrti uráží.
10. Léčitel otvírá pacientům nejen oči, ale často i vagíny či konečníky, aby našel lidskou duši, což se mu občas podaří, poněvadž ti, co k němu dobrovolně chodí, jsou tak či onak v prdeli.

VYSOKÁ ŠKOLA ŽIVOTA

Jistě jste již nejednou v internetových diskusích narazili na kolegy diskutéry, kteří ve svých profilech uváděli v kolonce „dosažené vzdělání“ Vysokou školu života. A určitě vám to, stejně jako mně, vrtalo hlavou, neboť na vysokoškolsky vzdělané osoby často vystupovali jako úplní kreténi. Trochu jsem zapátral, jak to s tou Vysokou školou života je a považte – ona skutečně existuje! Jakmile jsem pochopil, že VŠŽ (neplést prosím se školou železničářskou) je v podstatě nejkomplexnějším vzdělávacím systémem ve vesmíru, zažádal jsem si o licenci a po náročných ústních zkouškách, předložení projektu a vypití dvou litrů Sava proti plísním jsem licenci skutečně obdržel! Vypisuji tímto tedy první semestr distančního studia, které vám umožní získat vysokoškolský diplom o měsíc dříve než v Plzni! Neváhejte a pojd'te studovat do naší Vysoké školy života!

VYSOKÁ ŠKOLA ŽIVOTA

Typ studia: distanční

Časová náročnost: každou sudou sobotu od 19:00 do 21:00 hod.

Délka studia: 3 měsíce

Dosažené vzdělání: DaS. (Doctor alternative scientias)

OBOR PÉČE O DÍTĚ

- 1V1. Očkování dětí a desatero způsobů, jak se mu legálně vyhnout.
- 1V2. Autismus a jeho léčba přírodní chemoterapií a klystýry.
- 1V3. Krávy a jiný dobytek z pohledu zdravé výživy vyvíjejícího se dětského organismu.
- 1V4. Vliv hudebních frekvencí na kvalitu vody pro kojence.
- 1V5. Krystaly, drahokamy, pyramidy a jiné nerosty z pohledu nutričního a energetického.
- 1V6. Úvod do základů výchovy indigových, zlatých, diamantových a platinových dětí.
- 1V7. Problematika oxidu chloričitého a jeho blahodárného působení na dětskou imunitu.
- 1V8. Odčervovací a detoxikační procedury, základy kvantové tachyonizace.
- 1V9. Základní statistické metody homeopatického ředění.
- 1V10. Biorezonance, plazma a jejich rizika při použití nesprávných frekvencí.
- 1V11. Veselé dítě je zdravé, smutné mrtvé. Úvod do psychosomatiky dle docenta Hnízdila.
- 1V12. Alobal jako všelék.
- 1V13. Kávový klystýr: jedinečný prostředek pro udržení zdravé střevní mikroflóry. Brazilská kávová zrnka a jejich rizika.

OBOR ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

- 1Z1.** Složení chemtrails a způsoby jeho distribuce. Ochranné prostředky.
- 1Z2.** Hliník, baryum, lithium, fluor, morgellony a jiné toxické jedy v atmosféře.
- 1Z3.** Molekuly vody, jejich paměťové charakteristiky, vodní spinning levotočivý.
- 1Z4.** Základy pěstování geneticky nemodifikovaných potravin.
- 1Z5.** Preferované způsoby konzumace geneticky nemodifikovaných potravin.
- 1Z6.** Jak se vyhnout supermarketům. Ochrana před čárovými kódy.
- 1Z7.** Identifikace důvěryhodného zemědělce pomocí rozborů použité chlévské mrvy.
- 1Z8.** Elektrosmog a způsoby jeho eliminace (přednáška i semináře se pořádají v brdských lesích).

OBOR PRÁCE S INFORMAČNÍMI ZDROJI

- 1L1.** Vyhledávač Google – způsoby ignorance odkazů z mainstreamových a odborných médií.
- 1L2.** Seznam.cz – desatero důvodů, proč používat slovanský vyhledávač.
- 1L3.** Ostatní relevantní zdroje vhodné ke studiu (Aeronet, Badatel. net, Svetkolemna.info, AC24.cz a další ověřené a informačně bohaté servery).

EKONOMIKA A HISTORIE

- 1K1.** Přehled díla světoznámých vědců umlčených vyššími zájmy, úvod do konspirační kriminologie.
- 1K2.** Lidstvo nikdy nebylo na Měsíci.
- 1K3.** Země je dutá. Lidská lebka také. Teoretické důsledky.
- 1K4.** Peníze jsou zlo. Doplněno přednáškou akademika Duška.
- 1K5.** Bildeberg, Ilumináti a Kalousek.

NEPOVINNÉ PŘEDMĚTY

- 1N1.** Deformace reality kvantovou vlnou.
- 1N2.** Prstová cvičení – reiki, shambala, merkaba, vaginální a rektální mapování.

Studium je zakončeno diplomovou prací.

DOPORUČENÁ TÉMATA

1. Vrazi v bílých pláštích v průběhu dějin.
2. Manipulační techniky farmalobby.
3. Proč konvenční „věda“ popírá tachyonové plazmazářiče?
4. Aplikace CDS2 a DMSO u novorozenců: případová studie.

Přihlášky pošlete telepaticky severovýchodním směrem každou neděli podvečer. Zachycení uchazeči budou přijati.

Z DENÍČKU ALTERNATIVNÍ MATKY – PROLOG

7:30

Jsem hrozná kráva! Cestou od dětského doktora totiž potkávám bývalou spolužačku Boženku. Teď si říká He Natur a vypadá náramně. Žádný mejkap, žádná prsa, rozcuchané vlasy a navíc je zdravě zelená. Nadává mi, proč nechávám dítě očkovat. Jedna injekce a je z něj autista! Nebo bude *ecefalticky* plakat. V tom lepším případě. Diví se, že nemám doma internet. Bez něj nemůžu být zdravá, protože doktoři lžou a televize je prolhaný *ménstrým*.

8:30

Boženka He Natur mi otevírá oči. Dítě huláká a drbe se na zadečku. Budím manžela. Bud' internet, nebo rozvod. Dlouze přemýšlí, ale má ústa jsou pohotová. Když je po všem, slibuje internet ještě dnes.

10:30

Jde to rychle. Dorazí dva borci a mám počítač i s tiskárničkou! Vrhám se do studia. Jsem trochu ztracená, ale už vím, co je *ecefaltický* pláč a proklínám doktorku.

10:50

Dávám děcko sousedce a běžím do homeopatické ambulance pro antiočkovací detoxikační pilulky. Pán je příjemný a neříká, že jsem blbka. Jen se tváří vážně, když inkasuje tři a půl tisíce za malou lahvičku léků a prohlásí, že to možná nebude stačit, a abych se stavila za týden.

11:20

Boženka mě zásobuje odkazy. Ach, jak jsem hloupá! Sleduji Ordinaci v Růžové zahradě a žiju v bludu, že doktoři léčí lidi! Taková hovadina. Já tu pravdu nesnesu. Boženka mě utěšuje a říká, že si mám jít zaplavat do Podolí a občas si loknout léčivé vody, než si vyrobím vlastní.

13:30

Asi jsem to s tím lokáním přehnalá. Je mi blbě. Kontaktuji Boženku a ta mě uklidní. Čím hůř ti je dnes, tím lépe ti bude zítra, povídá. Snad to stihnu ještě letos.

14:00

Internet je dobro! Už přesně vím, jak vzniká rakovina a že všichni máme parazity. Tisknu návod na zázračný elektrický biorezonanční přístroj, který se v Tescu neprodává, protože ho nelze patentovat. Manžel rád kutí, jistě mi ho vyrobí. Těším se, jak společně vykadíme parazity. Hledám sítko.

15:30

Zjišťuji, že opravdoví profíci na zdraví jsou inženýři nebo fotografové. Hlásím se do všech skupin na Facebooku, které se věnují zdraví, a naslouchám dobrým radám. Lékaři jsou vrazi. Už vím, proč nesnáším doktora House.

16:10

Likviduji všechny jedy z ledničky i ze spíže. Maso, mléko, pečivo, cukr, všechno pryč. Nechávám jen skořici. Obrážím internetové obchody a nakupuji pouze zdravé potraviny.

Všechny, protože manžel zapomíná doma platební kartu. K dodání budou až za pár dní, ale půst je prý děsně prospěšný. Muž bude mít radost, že konečně bude v pohodě.

17:30

Děcko utichá. Nejspíš už je z něj autista. Plivám do kalíšku, ředím sliny vodou a roztírám mu roztok po čele. Otevře oči, zavrčí a uplivne si také. Lék zabírá!

18:30

Vrací se manžel a hledá kartu a večeri. Nenažde ani jedno, ale já vím, jak na něj.

19:30

Přihlašuji se do Google University. Prý dostanu i diplom a nemusím skládat žádné zkoušky! Boženka mi vysvětluje princip spinování vody. Vylévám do odpadu karlovarskou minerálku. Začínám studium.

23:30

Po náročném dni zavírám oči, které mám konečně otevřené. Těším se, jak ráno na zahrádce natrhám celé rodině snídani. Budeme šťastní a bez rakoviny.

Z DENÍČKU ALTERNATIVNÍ MATKY 1

6:30

Jdeme si pořídit snídani. Dlubeme pampelišky a trháme jetel. Musíme je stihnout natrhat ještě orosené přírodní vodou, než zaútočí zákeřné chemtrails.

6:50

Vyrábím osvěžující nápoj ze zeleného ječmene, ale zdechne mi mixer. Jdu vzbudit manžela, zatímco děcko se dožaduje „trávy“. Musíme zapracovat na slovní zásobě, aby mě nezavřeli.

7:10

Šmudlám smoothies ze špenátu a ječmene ručně, protože má snaha vzbudit muže tak brzy skončila fiaskem a teoretickým rozvodem.

7:40

Hledám falešné potvrzení o provedeném očkování a snažím se utřít z ratolesti zbytky brčálově zelené tekutiny. Mezi řezáky lovím poslední zbytky jetele a vyrážíme do školky.

8:40

Mám klid, protože manžel konečně vypadl z domu. Tvářil se rozmrzele a nevyspale. Dopíjím zbytky smoothies a věnuji se vlastnímu sebevzdělávání. Zjišťuji, že každou rakovinu lze vyléčit obyčejnou vodou s citrónem! Škoda, že nikdo z nás žádnou rakovinu nemá, mohla bych si tvrzení ověřit v praxi.

10:40

Uklízím domácnost za pomoci čistícího prostředku s příjemnou chlórovou vůní. Občas si loknu a uznávám, že jsem špatný pacient. Nedodržuji přesně protokol.

11:25

Vracím se z toalety se sítkem plným parazitů. Startuji Facebook, abych se začerstva o svůj nález podělila. Všichni mě litují a zároveň peskují, že léčbu zanedbávám. Zítra přidám na koncentraci, koupelna i má střeva jsou v hrozně špatném stavu.

12:30

K obědu si dávám zbytky lehce povadlých pampelišek zalitých kokosovým olejem.

12:32

Jdu znovu na záchod. Střeva jsou svině.

15:30

Vracím se z toalety, umyju si řiťku a pičku a spěchám do školky.

16:30

Jsem doma. Děcko pláče a trochu hoří. Beru čerstvý česnek a vkládám mu ho do zadečku. Pláče ještě víc. Jasná známka, že léčba zabírá.

17:00

Beru další dávku CDS2 a raději přidávám, abych byla zdravá. Vrací se muž a má hlad. Blbec. Cestou z práce je spousta luk a polí, mohl se také někde nažrat.

17:15

Naštvaná mu ohřívám sójový páreček. Jen čuchne, práskne přiborem a pak dveřmi. Co říkal, jsem dobře neslyšela. Asi něco o alternativním klíči? Snad se ještě vrátí. Jdu na Facebook, abych věděla, jaký dojem jsem učinila fotkami svých parazitů. Prda! Všichni mi to záviděli.

19:15

Ukládám děcko do postýlky. Je podivně tiché. Čtu mu úryvky z životopisu Jima Humbla. Alespoň budu mít večer klid. Ne a ne usnout. Nasazuji větší kalibr. Staré české báje a pověsti Ludmily Elekové zabírají za pár minut. I mně se klíží víčka.

23:00

Vrací se manžel a probudí mě z neklidného spánku plného oživlých injekčních stříkaček. Je cítit pivem, cigaretovým dýmem a uzenými klobásami. Nemám sílu mu vysvětlit, že se dobrovolně zabíjí. Nechám to na ráno. Bude rád, že mám starost o jeho zdraví.

1:00

Usínám. Zdá se mi, že mě zadarmo fotografuje Ota Nepilý. Byl to krásný den.

Z DENÍČKU ALTERNATIVNÍ MATKY 2

7:30

Je neděle, trochu jsem si přispala a točí se mi hlava. Asi zabraly detoxikační náplasti.

7:40

Mám žízeň. Beru duhovou karafu s vodou nabitou orgonity, vyndávám z ní utopený hmyz a pak ji spinuji levotočivě k jihu, protože okna z kuchyně máme blbě na sever. Neopouští mě svíravý pocit v zadní části těla.

8:10

Nejspíš jsem špatně pochopila návod, kde psali, že náplasti se mají nalepit co nejbližší detoxikačním orgánům.

8:15

Hledám v garáži rozpouštědlo, abych tu pitomou náplast dostala z řiti. Jauvajs! V letáku se nezmiňovali, že funguje i jako depilátor. Napíšu jim ostrý e-mail.

9:00

Dnes nesnídám. Držím půst, abych se dostala na vyšší úroveň. Zatímco internet přes Wi-Fi naběhl jak hodinky, po práně není ani památka. Asi to bude těmi chemickými postřiky, skrz které neprojde. Venku se nějak mračí. Beru ocet a vyrazím zařídit si slunečný den.

9:30

Prcek už hodinu a půl trůní na nočníku a podivně se ksichtí. Doufám, že z něj nevyroste autista. Možná jsem to jen přehnal s hořkostí tinktury z čaje Marco. Uvidím, až zanalyzuji výsledky jeho stolice.

10:00

Jdu se vyčůrat, abych si odpoledne měla čím udělat klystýr. Manžel mi týden uleželou urinu včera vylil do záchodu. Je to barbar. Nechápe její léčivou sílu a prý v bytě strašně smrdí. My, ženy, jsme ale bohyně – naše moč přeci nepáchne a vyléčí i zácpu!

11:00

Děcko jsem odvedla k sousedce a vyrazím ke svému poradci, který má čas jenom v neděli, protože po zbytek týdne pracuje jako primář na interním oddělení místní nemocnice, kde šest dní lidi zabíjí a jen sedmý mu zbývá na skutečné léčení.

12:50

Jsem přeměřená mašinkou za milión! Nenašlo se moc patogenních zátěží, jen jakýsi vzácný parazit napadající především jateční dobytek. Za sedm stovek obdržím miniaturní lahvičku s tekutinou, které pan poradce říká informační preparát. Sděljuje mi návod k použití. Doplácím dva tisíce za konzultaci a běžím domů.

13:50

Usedám v klidném obýváku, poněvadž muž brzy ráno někam záhadně zmizel. Třicet

minut sladce promlouvám k lahvičce s inmatikem a sděluji tekutině, co mě trápí, aby mě mohla vyléčit. Vypiju nápoj do dna. Ach, jaká úleva!

14:10

I mozek začal pracovat na plné obrátky. Trápí mě představa toho ohavného parazita a netuším, jak jsem k němu mohla přijít. Zázračně probuzený mozek dodal odpověď neprodleně. Jednoho dne mi totiž manžel řekl, že jsem alternativní kráva. Tím se vše vysvětluje.

15:30

Jdu si pro dítě a cestou mohutně octuji. Samozřejmě kráčím bosa, abych získala co nejvíce energie z Matky Země.

16:30

Ukládám prcka do postýlky a jdu si do dílny pro kleště a rašpli. Je nutné vyjmout z chodidel několik střepů a připínáčků a vrátit je do původního stavu, abych si nezašlapala koberec. Startuji internet, protože je čas na další přednášku z Google University. Jsem zvědavá, co se naučím dnes.

19:30

Vrací se manžel a vyruší mě ze studia. Tváří se hladově. Podávám mu láhev s octem a posílám ho ven nachytat si trochu prány. Odchází mlčky a podivně zachmuřen. Pokračuji v učení.

22:30

Zapínám televizi, pouštím si EzoTV a nechávám si věštit z karet na příští týden. Prý mě čeká zásadní změna v partnerských vztazích. Nejsm si jista jaká, ale karty nelžou! Určitě budu překvapena.

Z DENÍČKU ALTERNATIVNÍ MATKY 3 – EPILOG

6:40

Kartářka nelhala. Dnes bude těžký den. Došel mi kokosový olej a já musím mlgat slunečnicový. Ten ale tak hezky nebarví zuby do žluta.

6:50

Zatím nevím, co si vezmu na sebe. Bosky mě asi k okresnímu soudu nepustí. Vymačkávám jebáky, rány potírám CDS dvojkou a podlívám DMSO pro lepší účinek. Kurva, štípe to!

7:00

Abych se hodila do pohody, pouštím si Bachovy esence. Netuším, co na něm lidi mají. Michal David má chytlavější songy.

7:10

Vlasy mi stojí jeden přes druhý. Měla jsem poslechnout Nicole Blankenship z Alterny a na noc použít na regeneraci kořínků místo hrubé mouky žloutek, rozšlehaný s olomouckými syrečky. Nadávám si, že neposlouchám dobré rady zkušených uživatelů a odstřihávám spleené vrkoče. Kriticky se hodnotím v zrcadle. Ano. Takhle přesně příroda chtěla, abychom my, ženy, vypadaly.

7:50

Oblékám batikované šaty a doplňuji je čínskými žabkami. Vhodnější společenský oděv stejně doma nemám. Děcko huláká a dožaduje se chlorelly, která také došla. Vybírám řasy z akvária, zasypávám je himalájskou solí a dávám mu najíst. Ztichne.

8:30

Předávám prcka sousedce, která vyjádří znepokojení nad mými fialovými kruhy pod očima. Vysvětluji, že jsem ve třetí fázi jaterní detoxikace, protože je právě úplněk. Abych se cítila lépe, musí mi být hůře, říkám. Nechápe nic. Má totiž maturitu.

9:45

Vcházím do budovy soudu. Ostraha mi nekompromisně sebere cestovní balíček první pomoci. Chlordioxid je prý zakázaný a jedovatý. Igelitku s tachyony ponechávají bez povšimnutí. Logicky. Jsou rychlejší než světlo a byly tam dříve než já. Aspoň něco mám k dispozici.

11:30

Manžel připouští, že za mé, cituji, zblbnutí, nese odpovědnost on. Pořídí mi domů internet považuje za jeden ze svých nejhorších nápadů. Nechápu proč. Právě web mi otevřel oči, do té doby jsem byla jen hloupá zmanipulovaná ovce.

12:30

Je po všem. Ted' už bývalý manžel se ukázal jako duté dřevo a neschopný ignorant, který nechápal mou snahu udržet ho co nejdéle naživu. O mé svíčkové z chlorelly, reishi, aloe, antioxidantů a spiruliny prohlásil, že jde o blaf, který by ani prase nežralo. Kamarádka

na vesnici má dva čuníky. Uvařím ji ještě jednou a dokážu, že se mýlil. Udělám fotodokumentaci a podám odvolání.

14:00

Jsem doma a cítím se vyčerpaná. Proč lidé nechápou, že žít zdravě je dřina? Ukládám pod gauč pyramidu proti elektrosmogu a usínám.

16:50

Vyzvedávám od sousedky stále mlčící dítě. Ukládám si do paměti poznatek, že řasy a barevná sůl jsou nejlepším lékem na hyperaktivitu. Zmíním se o svém objevu na Facebooku a sklidím uznání. Takhle se, vy učenci, dělá věda! Osobní zkušenost ničím nenahradíte.

17:30

Doráží dlouho objednaný elektrikář. Prochází bytem s jakýmsi hejblátkem v ruce a smutně kroutí hlavou. Prý mám v domácnosti strašně moc negativních Bovisů. Namítám, že žádného pana Bovise ani jeho bráchy neznám. Pán bez komentáře rozmisťuje desítky různobarevných šutrů do všech rohů. Pak zinkasuje tři a půl tisíce a odchází s ujištěním, že teď už budu jenom šťastná a stále zdravá. Těším se.

17:50

Z dětského pokojíku se ozývá vzteklý řev. Děcko rozmlátilo všechny dostupné hračky a řve jak na lesy. Nechávám ho být, protože indigové děti je zakázáno vychovávat.

18:00

Pokládám dotaz na Alterně, co mám dělat. Z odpovědí mě zaujala hypotéza nějakého Šaleného, který vyslovil domněnku, že v minulém životě byla má ratolest možná Čingischánem a nabídl se, že za pár stovek problém vyřeší. Domluvíme se až ráno. Čeká mě další lekce Google University.

21:00

Tříhodinová přednáška věhlasné inženýrky o všeobecné nebezpečnosti parazitů mě málem uspala. Ježíšmarjá! Včera mě kousnul komár. Jestli to byl Anopheles, mám určitě malárii, protože ta se projevuje právě spaním. Spěchám do koupelny, abych si dopřála léčivou lázeň v MMS. Nešetřím na koncentraci, tropické nemoci jsou svině.

00:35

Příjezd policistů, hasičů a záchranky vnímám jen matně. Sousedku vyděsilo hystericky plačící dítě a zavolala je. Kráva. Teď mi ve špitále napíchají injekce a kdovíjaké jiné jedy a já budu muset začít s uzdravováním od začátku. Budu potřebovat sponzora, nevíte o nějakém? Alternativní medicína je šíleně drahá.

Z DENÍČKU MANŽELA ALTERNATIVNÍ MATKY

8:30

Probouzí mě štiplavý pach chlóru. Že by jarní úklid? Ještě rozespalý se šourám do koupelny. Tam nahá žena na všech čtyřech a z řiti jí čouhá hadička. Ignoruji její provokativní pozici a ptám se, co bude k snídani. Posílá mě na zahradu pro pár pampelišek. Vždy dbala na kulturu stolování.

9:10

Ukládám kytky na stůl a sháním se po snídani. Prý mám ty kytky chroupat syrové, abych nedostal rakovinu. Raději se oblékám a odcházím do práce. Cestou se stavuji v bufetu Na růžku a dopřávám si dršťkovou polévku, hovězí guláš a jedno zdravotní pivo.

10:30

Vysvětluji šéfovi, že jsem nebyl v pracovní době v plaveckém bazénu, nýbrž v koupelně, kde si manželka dělala klystýr. Hledí na mě podezřívavě. Vůni jednoho trojnásobného piva maskuji sedmnácti Tic-Tacy. Vrhám se do práce.

11:10

Volá nervózní manželka, že v domácí lékárniče je pusto a prázdnou. Diktuje mi seznam. Kurkuma, česnek, chlorid cesný, křemelina, černá mast, dimethylsulfoxid, kokosový olej, černé uhlí, sítko na lovení parazitů a borax. Na můj dotaz, kde mám tyhle blbosti sehnat, vztekle praští telefonem. Zkusím LIDL.

11:20

Předstírám práci.

16:30

Vyrážím sehnat věci z nákupního seznamu. LIDL zklamal. Místní drogerie jakbysmet. Zkouším zahradnické potřeby a Barvy-Laky. Prodavač mě lituje a přidává navíc Biolit, s otravným hmyzem se prý těžce bojuje. Zdržuji se komentáře.

18:30

Jsem doma a unavený. Předstírat, že dělám, je horší než práce samotná. Manželka čumí do monitoru. Pampelišky chřadnou na stole i pod ním. Nenápadně se zmiňuji o svém prázdném žaludku. Vysvětlí mi, kde je mixér, pomocí něhož si můžu nakvrdat zvadlé kytičky s vitamínem C a kurkumou. To mě prý postaví na nohy.

18:31

Seru na mixér a jdu do hospody.

19:20

Dávám si pivo a do krvava propečený stejk. Zmiňuji se kamarádům, že jsem manželce pořídil internet. Jen soucitně kývají hlavou, hledí do svých püllitrů a významně mlčí. Zdá se, že podobnou chybu učinili také.

22:30

Jdu domů. Tam ticho. Jen děcko leze po kuchyni a sbírá zbytky pampelišek. Ukládám ho

do postýlky a tiše mu vyprávím veršovanou pohádku, kterou jsme s kolegy v hospodě vymysleli. Začíná úderným veršem: „Tam, kde tiše mlíčí klíčí, nachází se ezopíči.“

23:00

Usínám a těším se na ranní pivo.

Z DENÍČKU POTOMKA ALTERNATIVNÍ MATKY

7:00

Plobouzím se plvní. Taťka chlápe a mamka něco kutí v koupelně. Děsně vzdychá. Ploč to dělá bez taťky? Mám hlad, tak začínám nahlas blečet.

7:30

Kulva! Zase kytky ke snídani. V plínce mám žluto. Mamka mě opatlně lozvinuje a loví cosi v mém výlobku. Vesele vyjekne, udělá foto a běží s tím k počítači. Budu mít ostudu.

8:10

Mamka mě obléká a povídá, že jde za nějakou Salvií. Tuhle tetu neznám. Plý mě musí dát k sousedce, abych neblečel. Neblečím. Miluju sousedku. Dává mi hambulgely a také tlochu piva. Je to hodná teta.

8:40

Hlaju si.

12:00

Zase mám hlad, tak tlochu blečím. Ne moc. Teta to nemá láda. Dostávám housku s marmeládou. Nemám to plý povídat doma. Slibuji to a na souhlas se kvalitně poselu.

12:30

Jdu spát.

15:40

Mamka je veselá. Plý se konečně zbavila malálie, vlasovců a lakoviny. Nevím, co to je, ale jsem také veselý. O housce s marmeládou dlžím pysk. Jsem flajel.

16:10

Hlaju si.

17:50

Taťka je doma. Chvíli huláká a zase jde. Je mi smutno. Musím čuchat nějaký sajajlt a vypít blčálově zelenou slačku. Fuj. Znovu se poselu. Tentoklát dozelená. Mamka je zase veselá a opět fotí. Vybílá ty nejlepší kousky a spěchá k počítači.

18:10

Jsem umytý a hlaju si. Ještě tlochu kašlu, ale mamka povídá, že to je fajn. Budu plý zdlavý jako žípa. Asi kecá, ale mám ji lád.

20:30

Musím jít spát. Dal bych si biftek. Ale láno asi budou zase kytičky. Lezu do kuchyně zjistit, jestli nějaké zbyly.

21:00

Vlací se taťka. Bele mě do nálučí a tiše mi povídá hezkou pohádku. O mamince a sedmi altelnativních debílcích. Jsem spokojený a usínám.

BIO NEBIO, DÁVNO TOMU

V začouzené místnosti slaměného domku s omítkou z koňského trusu se tísnilo dvanáct malých ratolestí, většina z nich umouněná až za ušima a špinavá jak bota. Mihotavé světlo několika svící a jedné petrolejové lampy dodávalo interiéru hrůzostrašnou atmosféru.

„Tak se uklidníme,“ zatleskala rukama dáma sedící uprostřed na dubové židli, „a povíme si naši oblíbenou pohádku. Nejdřív se ale přiznejte, kdo měl dnes za úkol donést čistou vodu.“

„Plosím, plosím, já to vím,“ zatřepotala ručičkou asi pětiletá slečna, která dostala do vínku jméno Penelopé. Ostatní děcka ji ale posměšně nazývala „Užvaněnou Frndou“, poněvadž donášela informace místnímu šamanovi, jemuž se telepatie ani čtení myšlenek prozatím moc nedařilo.

„Dneska měl službu tadyhle Oskal,“ ukázala na nenápadně se tvářícího chlapečka, „jenže pohlásil, že v tomhle hnusným sychlavém počasí na to pldí a nebude šlapat tři kilometly ke studánce, páč plej nejni žádný pako. Tak.“ Jmenovaný se lehce schoulil do sebe a očekával hromobití. To ale nepřišlo.

„Děkuji, Penelopko,“ pochválila paní malou práskačku, „s Oskarem si to vyřídím později. Nejspíš ho pošlu okopávat políčko marihuany. Nyní se ale pěkně usad'te, povím vám příběh z dávných časů.“

Dáma, říkejme jí Anežka, byla bledá žena vybavená nadměrným poprsím, šedivým vlasem svázaným způsobně do drdůlku a vějířky vrásek na čele a kolem zkoumavých očí. Chodila šouravým krokem a lehce shrbeně. Prototyp pravé babičky jako z literatury. Díky zdravé bio stravě vypadala na svých sedmatřicet opravdu báječně. Počkala, až se utiší šramot a šoupání židliček a spustila:

„Bylo, nebylo, dávno tomu, kdy lidé ještě bydleli v obrovských velkoměstech a dobrovolně se trávili. Vodou, vzduchem, špatnými potravinami, ba i chlebem s lepkem...“

„Babičko, babičko,“ přerušil tok vyprávění malý usmrkánek, mocně popotáhl, výsledek autopaticky polkl a optal se: „Co je to zač – ten chleba?“

„Nepřerušuj, Bohumile,“ pohrozila prstem vypravěčka, ale pak dodala mimo plán: „Chleba, to byl takový jed, který lidé vyráběli, protože byli hloupí. Stavěli obrovské fabriky a ještě větší obchodní centra, kde pak za vydělané peníze kupovali chemicky otrávené potraviny. Pamatujete si ještě tu písničku, co jsme se učili minulý týden?“

Ozvalo se souhlasné mručení, do něhož pisklavým hláskem zanotovala Penelopé: „Éčka, hnusná éčka, to je léčka, fuj a fuj a fuj! Éčka, nejz éčka, jsou to šměčka, bude z tebe chuj!“ Nesmělý potlesk vykouznil mladé slečně ruměnec na tváři.

„A v tomto šíleném přetechnizovaném světě, představte si, vládli nad zdravím obyčejných lidiček hnusní a zlovolní doktoři, kteří se neštíteli ničeho. Ve spolupráci s dalšími zloduchy cpali do nebohých nemocných chemické sajarahy a dokonce,“ nasadila

Anežka tragický výraz, „dokonce píchali do malých dětiček, jako jste vy, smrtelné viry a bakterie! Brrrrr.“ Omladině přejel mráz po zádech.

„Na obloze poletovali obrovití kovoví ptáci a dštili do atmosféry elixíry ovládající počasí i mysl utrápených obyvatel. Každý musel chodit osm hodin denně do práce, pít otrávenou vodu z kohoutku a nechat se vykořisťovat...“

„Zatímco my se od božího rána do pozdního večera radostně pinožíme na zabláceném poli a okopáváme červenou řepu a celer. Včetně neděle,“ polohlasem si pro sebe zamumlal otráveně se tvářící adolescent Spytihněv. Byl nejstarší a měl obrovskou smůlu, když jednoho deštivého dne v rámci generálního úklidu objevil ve sklepě dvě učebnice biologie a ušmudlaná lékařská skripta. Poté učinil největší chybu svého mladého života. Přečetl si je.

„Drž pysk, blbečku,“ šťouchla ho do žeber vedle sedící posluchačka Anastázie. „Víš, co se stane rebelům, jako jsi ty?“

„Vím,“ zašeptal oslovený, „bude vyobcován z Lúna Matky Přírody, prohlášen antiBIOtikem a vyhnán z našeho bio společenství.“ Pokrčil rameny. „Nebyl bych první ani poslední. Umím si představit život i bez Přírody. Kdysi jsem snědl dva piškoty a musím říct, kam se hrabe celer!“

„Nerouhej se,“ vyděsila se Anastázie, „to se prostě nedělá, takový věci nemůžeš říkat, to je přeci proti...“

„Neruším vás?“ Přerušila rozhovor přednášející. Oba zmlkli.

„No proto...“ pokračovala Anežka, „... a z duchovní bídy tohoto zvráceného světa povstal jednoho dne moudrý muž. Muž, jenž otevřel lidstvu oči. Muž, jenž odhalil roušku obrovského spiknutí nenažraných mocenských elit. Muž, jenž se nebál podívat pravdě do očí. Muž, který nám dal vše, co máme. On!“ Ukázala do rohu místnosti, kde se pečlivě vycíděná tyčila busta muže v nadživotní velikosti.

„On vydláždil tu pravou cestu do lidské duše. Byl to on, kdo zbavil lidstvo strachu z nemocí. Stanovil Desatero Zdravého Žití a uvedl civilizaci do světlé budoucnosti. On nás definitivně vyléčil!“

„Leda hovno,“ procedil skrze zuby Spytihněv a rozhlédl se kolem sebe. Anastázie byla samý jebák. Malá Penelopka kulhala po nepovedené operaci slepého střeva, kterou zpackal místní kovář, protože se držel návodu na výměnu převodovky. Bohumil měl tvář podobanou neštovicemi a Oskarovi slezly po chloričité kůře všechny vlasy i ochlupení.

„Mlč, prosím tě,“ úpěnlivě ho požádala Anastázie a popadla ho za ruku. „Dělej prostě to, co my všichni ostatní. Přetvařuj se. Jinak tu v té divočině nepřežijeme. Pamatuješ přeci Járu? Ten byl za trest poslán k šamanovi, který ho donutil sedět v lese na bobku a s řehtačkou v ruce zpívat Janenáš tak dlouho, dokud se nezbavil hříšných myšlenek!“ Spytihněv si vzpomněl a raději umlknul.

„A nyní,“ povstala Anežka, „si společně zarecitujeme. Povstaňte!“ Udělala rukama gesto a spustila nábožným hlasem:

„Jane náš, náš příteli,
nemít tě, jsme v prdeli.
Jane náš, tvé Desatero,
odstranilo z duše šero,
Jane náš, tys' dal nám zdraví,
hrdina jsi pro nás pravý,
Jane náš, tys' dům náš vyzdil,
Jane máš, tys' Svatý Hnízdil!“

INFORMATIKA, ANEB PRAVDA O VODĚ

„Holky, neuvěříte, co ten můj blbec včera provedl,“ zavrtěla nevěřičně hlavou chlórdioxidem odbarvená blondýnka a usrkla z vinného stříku.

Dámy sedící kolem stolku v útulné vinárničce zbystřily. Hbitě si přeložily slovo „blbec“ na „manžel“ a byly upřímně zvědavé na sondu do duše muže své kamarádky. Chápaly problémy partnerského soužití, poněvadž podobné exoty vlastnily také.

„Povídej, přeháněj,“ povzbudila blondýnu nakrátko ostříhaná brunetka a ucucla si z pohárku obyčejné vody, kterou po několikaminutovém přemlouvání vyrazila z dost neochotného číšníka.

Blondýnka odložila skleničku, polkla a prohlásila: „Můj manžel je skeptické pako. Nechápe principy alternativní medicíny, a když je mu blbě, jde k doktorovi. Představte si to!“ Přítomné dámy málem omdlely hrůzou.

„K těm vrahům?“ vyjekla hubená představitelka něžného pohlaví, „tos mu nemohla podobnou sebevraždu rozmluvit?“

„Právě o to jsem se včera večer snažila. Po vydatné vegetariánské večeři jsem mu poskytla přednášku o léčivých vlastnostech vody a její schopnosti přijímat a předávat informace. Víte přece, jak celá procedura funguje?“ pohlédla blondýnka s otázkou v očích na osazenstvo stolku.

„Za co nás máš? Za nevzdělané nány?“ rozčertila se hubeňourka. „Jasně, že to víme. Existují v zásadě dva způsoby, jak do vody vložit informaci. Napustíš vodu do skleničky, pod ní pak napíšeš informaci, kterou vodě dáváš a co chceš, aby udělala, počkáš asi deset minut a potom ji s gustem vypiješ. Hotovo. Druhou možností je pracovat s lihem, v němž necháš vyextrahovat bylinky, pod flaštičku opět napíšeš své přání, ale musíš to nechat nabíjet déle, protože alkohol je líný jako sviňa. Prostě použiješ prakticky stejný princip, jako Jonáš u svých Joalisek.“ Dodala a byla ráda, že si především tyhle znalosti nabiflovala z alternativního serveru „Zdravý jako řípa“.

„Šikulka,“ pochválila kamarádku blondýnka. „A ještě navíc jsem mu podrobně vysvětlila princip spinování vody na jih.“ Svlažila rty a pokračovala. „Chvíli na mě koukal nedůvěřivě, ale nakonec prohlásil, že tuhle informační vodní metodu vyzkouší. Donesl si sklínku čisté vody, kus papíru a propisku, usadil se a pak přesně podle návodu kvrdlal rukama, aby správně natočil vodu směrem k jižnímu pólu. Poté napsal na papírek své přání, vložil ho pod pohárek, načež deset minut mlčky čekal.“ Odmlčela se.

Delší napjaté ticho prolomila brunetka: „A co? Fungovalo to? Mluv, nenapínej nás.“

Blondýna smutně zavrtěla hlavou. „Nejspíš ne. Po deseti minutách nervózního čekání vzal sklenku, zkusmo se napil, zašklebil se, vstal od stolu a zmizel v obýváku. Ještě než za sebou zaklapl dveře, zaslechla jsem jen vzdáleností přidušené slovo ‚píčovina‘.“

„Asi dělal něco špatně,“ usoudila brunetka a optala se: „Mimochodem, podívala ses, co vlastně na ten papírek napsal?“

„Jo.“

„No a?“

„Je to hňup,“ dorazila blondýna vinný střík, „a nikdy z něj alternativec nebude. Vytáhla jsem papír zpod sklínky a tam bylo neumělým rukopisem napsáno: *Vodo, prosím, proměň se v pivo! Dvanáctku.*“

ZÁPISKY ALTERNATIVNÍHO LÉČITELE

8:40

Hádám se s majitelem autoservisu, který tvrdí, že snížení spotřeby mého Hummeru lze dosáhnout výhradně dodržováním zásad ekonomické jízdy a že žádný homeopatický benzín neexistuje. Doporučuji mu využít Google a najít si návod na výrobu motoru poháněného vodou. Praští mi telefonem.

9:00

Odjíždím do své ordinace. Cestou vyndávám z uší česnek proti chřipce a z okénka manželčina auta celou cestu vylévám ocet. Na mě si nepřijdete, chemtrailističtí opičáci!

9:30

Přichází první klient. Vypadá zuboženě a šourá se s nohama od sebe jako kovboj po obrně. Prý mu ten klystýr nesvědčí. Přesvědčuji ho, že únava a bolesti jsou neklamným příznakem uzdravujícího se organismu. Naviguji ho do lůžka, pokládám mu na břicho tachyonizovaný disk a pouštím do sluchátek frekvenci 432 Hz. Zaúpí a zezelená. Paráda, funguje to!

11:00

Půjčuji klientovi invalidní vozík a stanovuji mu další terapii za tři dny. Neříká nic, jen se ústy odhlehňuje.

12:00

Obědvám brokolici a granátové jablko. Během jídla si připomínám, že musím zavolat Frantovi ze sousední dědiny. Ten si vykutil podle návodu na webu perpetuum mobile. Chtěl bych ho zamontovat do svého nenažraného auta. Musím to stihnout dřív, než kámoše zlikviduje ropná lobby.

13:30

Přichází červavá klientka. Snažím se už rok a půl zbavit ji parazitů, ale neustále přibývají. Nechápu to. Mám všechny frekvence na Zapperu správně. Spouštím trochu bandurskou a vyčítám jí, že se nedrží mnou stanovených léčebných protokolů. Chvilí protestuje, ale pak přiznává, že místo CDS2, ze kterého jí bylo šoufl, nasadila po poradě s kamarádkou Okenu. Ta ale na jednobuněčné patogeny nefunguje! Zdvojnásobuji koncentraci a dáma slibuje, že už mě poslechne.

15:00

Právě jsem vyléčil svou první rakovinu. Jasně, že to byli paraziti! Zabral plastový vak naplněný MMS. Klient si pouze postěžoval, že mé instrukce nebyly úplně jasné. Nevěděl, zda si má vak aplikovat jednou týdně nebo týden, tak v něm raději pobyl celých sedm dní. Díky tomuto omylu se ukazuje úplně nová cesta, jak lidi zbavit strachu z rakoviny. Hned to sepíšu na Facebook. Ota Nepilý bude čubrnět.

16:30

Mám vyděláno a valím domů. Cestou kupuji ocet, který dochází. Lezou mi s tím práškováním na nervy, dost to zatěžuje peněženku. Ale zdraví je přednější.

17:00

Rafnu se s manželkou, která k večeři uvařila kuře na smetaně a houskový knedlík. Kráva! Chce mě zabít, nebo co? Uražen odcházím do vegetariánské restaurace a opíjím se levotočivě naspinovanou vodou.

21:00

Jdu brzy spát. Čeká mě další náročný den. Pomáhat lidem ke zdraví je záslužná, ale vyčerpávající činnost. Ještě předtím vyrazím ze své stránky na Facebooku sedm skeptických remcalů a nadobro je zablokuji. Svoboda slova nesmí být bezbřehá, pokud se netýká mě.

REKLAMACE

Do ordinace alternativního poradce vstoupil bledý a hubený mužík. Toporně se přišoural k nabídnutému křeslu a s úlevou složil kosti.

Rozhlédl se po místnosti, přičemž jeho zrak padl na tiše šumící elektronický přístroj v rohu ordinace, ukázal na něj rukou a s obžalobou v hlase pravil: „Váš aparát lže, jako když tiskne!“

Poradce se zachmuřil, přepnul se do asertivního módu a nesouhlasil: „Milý pane, tento přístroj je nepřekonatelným výkřikem moderní medicínské techniky.“ Rozhodil rukama, aby přenesl pozornost hosta na stěnu vyplněnou rámečky s honosně vypadajícími diplomy. „Podívejte se, kolik platných certifikátů a osvědčení obdržel! A tady,“ zalistoval objemnou knihou, „jsou prosím zkušenosti spousty našich klientů. Ještě nikdo si nikdy nestěžoval. Ba naopak.“

„Možná,“ připustil mužík, „ale v mém případě se bohužel seknul.“

„To je velmi nepravděpodobné,“ soudil poradce s nuceným úsměvem.

„To výhra ve Sportce taky, ale nakonec vždycky někdo vyhraje,“ oponoval bledý chlapík.

„Jistě, jistě,“ neztrácel trpělivost poradce, „možné je asi všechno... ale řekněte mi, prosím, proč jste vlastně přišel?“

„Přišel jsem reklamovat tento výsledek vyšetření,“ sáhl chlapík do nepadnoucího černého saka, rozbalil složený arch papíru a citoval: „Vyšetřovaný je celkem zdravý, až na zjištěné lehké astma. Doporučeno nekouřit, vyhýbat se prašnému prostředí a zajištěno dvouhodinové sezení u plazmového generátoru.“ Dořekl, zmuchlal papír a pohodil ho na zem.

„Mno ano,“ pokrčil rameny poradce, „vyšel jste těch pět pater do naší ordinace a zjevně jste se ani nezadýchal. Soudím tedy, že diagnóza i následná léčba byla úspěšná.“ Pomalu povstal a doufal, že má stěžovatele z krku.

Mužík se prkenně vysoukal z křesílka a zahřměl: „Ale hovno, vážený. Váš geniální přístroj byl naprosto mimo a celá vaše terapie stála za prd jakbysmet!“

„Pane,“ zvýšil hlas poradce, kterému selhal asertivní systém, „my se nemýlíme. Pokud myslíte, že ano, klidně nás zažalujte. Nebo alespoň dodejte hodnověrný důkaz, že jsme šlápli vedle!“

„Přesně to mám v úmyslu. Dodat důkaz!“ pobouřeně odvětil mužík, sáhl do jiné kapsy a vytáhl druhý cár papíru. „Čtěte!“

Poradce popadl ušmudlaný dokument, rozbalil ho a četl: „Akutní selhání srdce a krevního oběhu, trombóza s akutní nekrózou jater, leiomyomy, artróza.“ Položil papír na stůl a prohlásil: „A co to jako má být? Jak tohle souvisí s naším problémem a nesprávnou funkcí NLS diagnostiky?“

„Jednoznačně,“ usmál se mužík poněkud smutně, „to, co jste právě přečetl, je můj vlastní pitevní protokol.“

A zmizel.

SUPERSTROJ

„Vážení přítomní,“ řečník se rozhlédl po rozlehlé aule naplněné k prasknutí, „jsem rád, že jste dorazili v tak hojném počtu.“ Odkáshal si. „Přístroj, který mám dnes na Ezofestivalu tu čest vám představit, má ambice stát se skutečnou revolucí v diagnostice a léčbě všech myslitelných chorob, civilizační nevyjímaje. Rakovina, cukrovka, astma, křivice i alergie, to vše už bude minulostí!“ Sálem proběhl nedůvěřivý šepot, jak si publikum sdělovalo své první dojmy k bombastickému prohlášení.

„Momentíček, momentíček,“ rozohnil se muž za pultíkem a zamával rukama, „je mi jasné, že jste nedůvěřiví. Vždyť kolik podobných vynálezů tatíčka Tesly už skončilo na smetišti technologických dějin, protože je slavní vědci nepochopili, že? Dejte mi jen šanci vás přesvědčit, nebude to trvat dlouho.“

Tleskl a na pódium se vpotáceli dva svalovci třímající v rukou černou bedýnku opatřenou vypínačem a dvěma předimenzovanými LED kontrolkami. S námahou uložili přístroj na bytelný stolek, zapojili do zásuvky a kamenným výrazem ve tváři zmizeli za oponou. Aparát tiše bzučel.

„Vážení,“ pozvedl přednášející ruce, „představuji vám Super Majoron! Lék na všechny nemoci! A že jich je!“ Pohlédl do publika. „Vy, pane,“ ukázal na skepticky se tvářícího muže ve třetí řadě, „přijďte, prosím, sem za mnou. Nebojte se, nic se vám nestane,“ dodal, když spatřil, jak se mužík nejistě ošívá. „Určitě vás něco trápí, protože neexistuje tvor, který by netrpěl nějakou chorobou. Jen pojďte, nemějte strach. Dnes je váš šťastný den. Budete zbaven všech neduhů.“ Oslovený pokrčil rameny a vystoupal na podium.

„Tak povídejte, co vás trápí? Nestyd'te se, určitě nejste sám.“

„Báb chrodickou rýbu,“ zamumlal dotázaný.

„Vidíte? Pán má alergii na ryby! Před vašima očima učiníme zázrak a zbavíme ho jeho prokletí!“

„De, de,“ nesouhlasně zavrtěl hlavou mužíček, „debáb alergii da ryby, báb jedob rýbu!“

„Aha,“ znejistěl řečník, když se mu podařilo rozšifrovat podávanou informaci, „vy máte jenom rýmu?“

„Do jo, rýbu!“ přisvědčil muž.

„Žádnou rakovinu?“

„De.“

„Cukrovku?“

„De, de.“

„A co Alzheimer a Parkinsona?“ chytal se řečník stébla.

„Ty pády nezdáb,“ zavrtěl dotazovaný hlavou a stylově popotáhnul.

Přednášející se zachmuřil. Někdo něco zvorál. A někdo si to taky pěkně vyžere. Udělal za zády nepatrný posunek a dva kulturisti se zjevili jako Duch Svátý. Jemně ale nekompromisně vystrkali mužíka ze scény, v sále se rozsvítila světla a opona spadla. Ticho v aule by se dalo krájet.

Řečník vpádl v zákulisí do kanceláře a rudý vzteky zařval na přítomné organizátory: „Kterej idiot sem toho chlapa pustil a zkurvil dobře rozjetou prodejní akci? Osobně ho vykastruju, že ho ani Majoron nedá do kupy! Kdo z vás je zodpovědný za prodej vstupenek vybranejím návštěvníkům?“

Přihlásil se blond'atý mladík v lennonkách a ustrašeně se smrskl, když si uvědomil, že tahle fatální chyba ho může stát dobře placené místo.

„To ste byl vy? Magore! Kde ste kdy slyšel, že by alternativní medicína dokázala vyléčit vobyčejnou rýmu?“

DUCHOVNÍ PŘÍČINY NEMOCÍ

Čestmír „Magic Joe“ Věrný se necítil valně. V pozdních odpoledních hodinách dorazil z práce domů a zaregistroval nepříjemné škrábání v krku. Spustila se mu rýma a rozslzely oči. Jednalo se o neklamně známky nastupující choroby, a bylo tedy nutné okamžitě zakročit.

Čestmír byl nadšeným fandou alternativního léčitelství, a tak zajít k vrahovi v bílém plášti nezvažoval ani minutu. Kdepak. Nechat se otrávit, nebo nedejbože do sebe píchnout jedovatou vakcínu plnou hliníku, rtuti, kadmia, mědi a kdovíčeho všeho? Ani omylem. Chemtrails postačí.

Příčina jeho onemocnění byla jednoznačně duchovní. Celý den prožil v šíleném stresu. Hned zrána se v tramvaji porafal s těhotnou ženou, kterou hodlal pustit sednout. Jenže se ukázalo, že dáma byla pouze obézní, a jeho dobrý skutek po zásluze potrestala.

Půlhodinová vzrušená debata s šéfem, který mu formou snížení prémie dal najevo, že hraní hry Solitaire během pracovní doby není součástí povinností sjednaných v pracovní smlouvě, skončila jeho absolutní porážkou a duševně ho vyčerpala.

Po šlichtě ze závodní jídelny, jíž se neprávem říkalo oběd, mu volala vyplašená manželka, které nějaký idiot zezadu naboural auto. Podrobnějším výslechem se ukázalo, že nešlo o zadek, nýbrž předek, a že to nebyl idiot, nýbrž ona, protože včas nedobrzдила při vjezdu do garáže. Den jako korálek, jenž si o nemoc přímo říkal.

Čestmír pokrčil rameny, uvelebil se v příjemném přítmí své pracovny, nastartoval internet a vyrazil zjistit, co jsou prožívané příznaky zač. Diagnostikoval chřipku. Aha! To bylo mělo být snadné odstranit. Na jednom webu se dočetl následující:

„Chřipkový vir je symbol nepříjemnosti, která nás potkává každým dnem – jak umíme na nepříjemnost reagovat? Jsme naštvaní, rozzlobení, smutní, nemůžeme ji strávit, přijmout, zpracovat a vypustit? Nebo ji přijímáme s vděčností jako pozitivní možnost něco si uvědomit a v něčem své postoje změnit?“

Na tom něco bylo. Odpustil, pouze v duchu, té uřvané tlusté babizně z tramvaje, protože podruhé už ji potkat nechtěl. Omluvil se také pokorně svému šéfovi a umínil si, že bude od nynějška hrát jen analogový pasiáns. Manželce vysvětlil, že celý nešťastný incident je pouze politováníhodné nedorozumění, které zavinil on, protože včas nezkontroloval kvalitu brzd ojeté škodovky. A měl skoro hotovo.

Ještě před usnutím domluvil svému tělu: „Odpusť, mé tělo, že jsem tě dnes tak moc namáhal. Během minutky uvedu do souladu své vědomí a podvědomí a vůbec na tebe nemám zlost. Těším se na další dlouhá léta strávená s tvým metabolismem a věřím, že ráno já i ty budeme naprosto fit.“

Vypnul počítač a šel na kutě s vidinou rychlého a spolehlivého uzdravení, protože internet nelže a celostní medicína je, hned po DPH, tím největším výdobytkem lidstva. Ani jedno nedává smysl, ale přesto obojí funguje.

Chřipkový bacil Pedro zaregistroval lehké utlumení tělesných funkcí a zcela správně usoudil, že nadešla správná chvíle na frontální útok. Domnožil se na pořádnou kolonii a ještě před tím, než své potomky vyslal na předem vybraná a takticky vhodná místa, prohodil k nim:

„¿Lo veis niños? Los humanos son cada vez más estúpidos. Cestmir no se dió cuenta de que somos una gripe española y ni siquiera podemos hablar checo.“*

**“Vidíte, děcka? Lidé jsou čím dál hloupější. Čestmír si ani nevšiml, že jsme chřipka španělská a česky vůbec neumíme.“*

OTEVŘENÝ DOPIS: ORGÁNY VE STÁVKOVÉ POHOTOVOSTI

Vážený Mozku!

My, žaludek, játra, ledviny, jakož i Odborový svaz Střevní mikroflóry, tímto důrazně protestujeme proti dlouhotrvající intoxikaci, která nám znemožňuje podávat stoprocentní výkon.

Ty, jako hlavní řídicí orgán těla, jsi osobně zodpovědný za bezchybné fungování všech tělesných funkcí. Jak vyplývá z naší předchozí vzájemné korespondence, nebereš naše potíže dostatečně vážně a tvůj argument, že šedá kůra mozková byla napadena zákeřnou infekční bakterií z rodu *Stupiditas humana*, nemůžeme považovat za seriózní řešení závažného problému.

My, níže podepsaní, žádáme tímto o splnění následujících požadavků v co nejkratší lhůtě s tím, že nebudou-li splněny, vstoupíme okamžitě do časově neomezené generální stávky.

Žádáme tedy:

1. O neprodlené zastavení dodávek chlóru do organismu jakýmikoli tělesnými otvory.
2. Nedoplňovat zpět urinou čerstvou či odleželou, a to ani ústy, ani řití.
3. Zvážení skutečně potřebného množství zeleniny a podobných produktů, jako je ječmen, chlorella a podobně, protože nemáme k dispozici bachor, čepec, knihu ani slez.
4. O vysvětlení, co kurva u všech všudy máme dělat s nadměrnými dodávkami stříbra v podobě nanočástic.
5. O akceptaci výhrady očních bulv, které prohlásily, že obdrží-li ještě jednu dávku DMSO, tak se na všechno vyserou a raději oslepnou.

Věříme pevně, že se svým hostitelem výše uvedené požadavky důkladně proberete a nastolíte opět rovnováhu tak, jak to Příroda měla v úmyslu.

V opačném případě je naší nemilou povinností Tě informovat, že našimi sympatizanty jsou i plíce, které jsou ochotny se k naší stávce připojit a přerušit dodávku kyslíku na nezbytně dlouhou dobu. Třeba i navždy.

Poznámka: Dopis se vrátil po týdnu zpět s lakonickou poznámkou vepsanou pracovníkem Centrálního nervového systému: Adresát nenalezen.

JÍST NENÍ TŘEBA

Potkali se dva breathariáni.

„Tak co, jak jde život?“ optal se první, občanským jménem František Novák, který si ale podle svého nedostizného vzoru říkal Giri Giri Bala Bala. Pro jistotu si zdvojlil jméno i příjmení, aby se vyhnul potenciálně nebezpečnému výkladu zašmodrchaných autorských zákonů.

„Pohodička,“ odpověděl druhý, považující se za reinkarnaci Devraha Baby, jenž nedávno zemřel na anafylaktický šok, když si obsluha kvantové restaurace popletla objednávku, a místo obzvláště vypečených rohlíčků mu poslala arašídové máslo. „Jen mám občas pocit, že to Vesmír už pěkně fláká. Poslední prána se svíčkovou příchutí byla hrozná šlichta. Fujtajfl.“

„Jo, to máš pravdu,“ přizvukoval Giri Giri, „já chodil dlouho k McPránovi na hamburgery, ale co zaměstnali čínského kuchaře, chutná všechno spíš jako podrážka.“

„No jo,“ svraštil Baba tvář, „co ale budeme dělat? Jíst se musí, že jo.“

Giri Giri se podrbal v řiti, kterou měl k dispozici výhradně pro tento účel, zamračil se a poté rozjasnil tvář, až vypadal jak panic po prvním sexu. Dorazila idea.

„Hele, mám nápad. Na internetu jsem se dočetl, že někde od Magellanova mračna posílají ty nejlepší pochoutky, jaké jsou k dispozici. Jen nevím přesně na jaké frekvenci a kde je nejlepší příjem. Pojd'me to zjistit.“ A rozevřel deštník.

„Co blbneš, vždyť neprší?“ Nato Baba.

„Zesiluji signál, vole. To neznáš? Víš ty vůbec něco o kvantové fyzice?“ podivil se Giri Giri.

„Náhodou vím úplně všechno,“ rozohnil se Baba, „dokonce se mě dotkl Matrix!“ Vysvětlil tím mimochodem přítomnost fialového monoklu pod pravým okem, protože zmíněný Matrix se netrefil na správné místo. Baba také usoudil, že spát s manželkou bývalého přeborníka v boxu ve střední váze nebyl ten nejlepší nápad, takže od nynějška bude svádět výhradně krasotinky, jejichž protějšky živí mozek a nikoliv svaly. Nabízeli se účetní nebo homeopati.

„Tak jo, tak jo, nečerti se. Jenže jsme v průšvih. Mám hlad jak čuba baskervillská a musíme s tím něco udělat,“ pravil smířlivě Giri Giri a zkusmo zašermoval deštníkem, aby našel lepší příjem.

„Ha! Mám to!“ vykřikl vítězně a dodal: „Konečně jsme se dočkali. Má oblíbená restaurace před týdnem otevřela i pránickou pobočku. Jen musíme támhle na kopec,“ dodal, když dešifroval přicházející reklamní sdělení.

„Tak jdeme, nebo zdechnu hlady,“ vyrazil Baba svižným krokem do prudkého svahu.

„Mimochodem, jak se ta vývařovna jmenuje, víš to?“

„Jasně,“ rozzářil se Giri Giri. „KFC. Ti jsou všude. A berou VISA karty!“

„Si děláš kozy? Smažený ptačí blivajz považuješ za výživnou a hodnotnou stravu?“ načuřil se Baba, který s American Express velkou díru do Vesmíru udělat nemohl.

„Furt lepší, než mít prázdné energetické tělo,“ oponoval Giri Giri. „Ostatně, máš lepší nápad?“

Baba se podrbl na lysině, kterou si na hlavě vyrobil holicím strojkem pro snadnější vstřebávání pránické stravy, a nerad uznal, že lepší nápad nemá. Rozhlédl se po okolí a zaregistroval známou tvář.

„Hele, hele!“ ukázal prstem, „támhle spurtuje kámoš Hubert. Nejspíš má taky prázdný čakry a meridiány. Zeptáme se ho, kam frčí.“ Nečekal na odpověď a zařval: „Hej, Hubáku, kam se valíš?“

Oslovený se zarazil v běhu, identifikoval Babu a s nuceným úsměvem dorazil k zoufalé dvojici vychrtlých postav. Sám vyhlížel jako dobře živěný zápasník sumo a jak zabrzdil, tukové faldy vzaly faleš a málem smyk nevybraly. „Nazdárek,“ pokývl hlavou, když vibrace ustaly, „frčím na futrung. Hlad je hrozná sviňa.“

„Neběžíš doufám do KFC?“ vyděsil se Baba.

„Blázníš? Mrtvou drůbež nemusím. Kromě toho jsem pránický vegan,“ dodal vychloubačně.

„Brokolice, květák a pažitka nás jako má zasytit?“ ozval se pochybovačně doposud mlčící Giri Giri.

„Dneska od třinácti hodin našeho letního času vysílají od Aldebaranu špenát na česneku. Mňamka.“ zodpověděl Hubert nepatřičně útočnou otázkou.

„A to je tak moc výživné?“ nehodlal se vzdát Giri Giri. „Podívej se na nás a pak na sebe. Vypadáš jak Helena Růžičková a my jako právě propuštění vězni z Osvětimi, přestože nikdo z nás doopravdy nejl. Nechceš nám prozradit, jaký figl používáš?“

„Fígl?“ zakabonil se Hubert.

„No, ověřený a funkční způsob, jakým z Vesmíru dostaneš co nejvíce kalorií,“ upřesnil Giri Giri otázkou.

„Jo, tohle,“ usmál se Hubert. „Rád odpovím, protože zřejmě žijete ještě v minulém století. Stejně jako Prahlad Jani. Váš problém je, že nepoužíváte prostředky, které nám ve své blahovolnosti poskytuje klasická věda. Snažíte se signál zesílit deštníkem. Uf. Doba Prokopa Diviše je dávno v čudu. Potřebujete totiž spolehlivou elektroniku. Příklad, který pránu odesílanou z tak obrovské vzdálenosti dokáže kvalitně zpracovat a rozvibrovat.“

Zalovil v kapse rozměrných kalhot a světlo světa spatřil obludně fialový přístroj připomínající vzdáleně Ciolkovského raketu. Zapnul vypínač a pravou rukou pozvedl aparát směrem k nebi.

„Vidíte?“ zvolal vítězně, „a už to frčí. Plná energetická palba!“ Spokojeně zamlaskal a tučky se rozvlnily.

Baba i Giri Giri měli oči jako tenisáky. Nevěřičně zírali, jak si jejich kolega nácává nácka, protože mu zjevně šmakovalo.

První se osmělil Baba: „Hele, a co je to vlastně za udělátko? Taky by se mi hodilo.“

„Mno,“ ztišil Hubert hlas, „našel jsem ho v nočním stolku u manželky. Používala ho ale nesprávným způsobem. Až já přišel na to, k čemu je doopravdy dobrý.“

„A co to tedy, u všech hromů, je?“ ztratil trpělivost Giri Giri.

Hubert zastrčil přístroj zpět do kapsy, spokojeně mlasknul a zodpověděl otázku: „No coby – robertek.“

SCI-FI?

Letí dva fotony kosmickou prázdnotou.

Kam máš namířeno, kolego?“ ptá se první foton.

„K Alfě Centauri,“ odpoví druhý.

„K Áčku nebo k Běčku?“ vyzvídá první, který si říká Maximus.

„Poslali mě k Céčku ošéfovat červeného trpajzlíka jménem Proximus, či tak nějak. Pofrčím ještě skoro čtyři roky. Hromská šichta. Jo, a těší mě, jsem Minimus.“

„Jen čtyři roky?“ zareaguje pohrdavě Maximus. „Mě, ty vole, poslali až k Velkému Třesku! Půl roku mám za sebou, čeká mě jich odhadem ještě asi třináct miliard!“

„Se picnu, ty pyčo!“ vyděsí se Minimus pocházející z ostravských Vítkovic. „Co tam probůh budeš robit?“

„Mám schůzku, jenže tajnou,“ ztiší se Maximus, „s nejrychlejší částicí ve známém vesmíru. Ale pšššt...“ s obavami se ohlédne, „nesmím o tom moc mluvit.“

„Proč ne?“

„Einstein to zakázal.“

„Hm...“ zpracoval informaci Minimus, „ale mně bys to mohl povědět. Beztak už se v životě neuvidíme.“

„No dobře,“ povídá Maximus celý šťastný, že alespoň pro začátek cesty má s kým pokecat. „Ale nechej si to pro sebe.“ Opět se podíval dozadu. „Jde o utajený závod, který má definitivně rozhodnout, kdo je v širém vesmíru nejrychlejší. Tatiček Albert sice výsledek předjímal už dávno, ale tohle je první skutečný vědecký experiment.“

„Hrob je proti mně pavlačová drbna,“ prohlásil Minimus a celý se zatetelil zvědavostí. „Tak ven s tím, cype!“

„Tak jo, prozradím ti tajemství,“ rozhodl se Maximus a lehce pohasl, aby nebyl tak nápadný. „Jde o to, že...“ Nedořekl.

Zčistajasna kolem nich opačným směrem proletěl svazek energie, na okamžik se zastavil a pohrdlivě prohodil: „Kde trajdáš, ogare? Já už dávno valím zpátky dom!“ A zmizel v mlhovině.

„A kurva!“ rozzářil se Maximus na plné pecky. „Právě jsem prohrál sázku.“

„Kdo to byl?“ ohlédl se Minimus, ale už nic nespatriil.

„No kdo asi?“ zamihotal se Maximus otráveně. „Vítěz.“

„Někdo je rychlejší než my? A jak se jmenuje?“

Maximus nasimuloval pokrčení rameny a pronesl zklamaně: „Lidská blbost.“

O ZDRAVÉM ROZUMU

Sedí zdravý Rozum v koutku a tiše a usedavě pláče. Jde kolem Blbost, chvíli ho pozoruje a pak se optá: „Co se stalo, Rozume, proč brečíš?“

„Nikdo mě už nebere vážně. Asi vyhynu.“ Vzlykne.

„Je mi tě líto,“ nasadí Blbost pochmurný výraz, „jenže evoluci prostě neoblafneš.“

„Ale co si beže mě lidi počnou?“ zvedne Rozum uslzené oči.

„Co by,“ usměje se Blbost vědoucně, „přijdou za mnou a budou šťastní, poněvadž s tebou to neměli lehký.“

„Jak to myslíš?“ naštětí se Rozum.

„Inu, nutil jsi je učit se, studovat, přemýšlet a chápat složitosti a zákonitosti celého Všemíra. Chtěl jsi po nich, aby pracovali a mučili se. To se mnou nemusí,“ narovná Blbost záda.

„A v čem jsi lepší, než já?“

„Jsem jednoduchá, všudypřítomná, nekonečná a k dispozici zcela zdarma. Navíc umím vzniknout z ničeho, což ty nedokážeš,“ odvětví Blbost a pokrčí rameny.

„To nemůžu trumfnout,“ schoulí se Rozum do sebe a rozplyne se v obláčku dýmu, přičemž si dá záležet, aby neporušil zákon zachování energie.

„No vida,“ mávne Blbost rukou a rozežene poslední zbytky Rozumu, „ani nebylo tak těžké zvítězit. Postačí jen správně argumentovat.“ Otočí se a odchází.

Ještě naposledy se ohlédne do koutku místnosti a položí si řečnickou otázku: „Jak jen může být Rozum tak blbý?“

POHLED DO ALTERNATIVNÍ BUDOUCNOSTI

Vendelín kráčet po hlavní třídě okresního městečka, a přestože se necítil dvakrát fit, snažil se navenek vyhlížet zdravě. Lehce ho škrábalo v krku a potřeboval si kvalitně odkašlat. Ve spáchání trestného činu mu zabránila přítomnost dvou ramenatých příslušníků Zdravotní policie. Zdrpoldové se s nikým nemazlili, a tak jen tiše polknul, narovnal záda a snažil se co nejrychleji uniknout z jejich dosahu.

Cestou míjel rozličné krámky a obchůdky, jejichž sortiment se během posledního roku výrazně obměnil. Na rohu ulice, kde kdysi prosperovala útulná kavárna, nyní sídlila čajovna, které se přezdívalo Marcovna. Reklamní poutač vyvedený ohavnou brčálovou barvou sděloval kolemjdoucím prostou pravdu: „Extra hořký, extra zdravý, čaj Marco neduhů vás zbaví.“ Tak určitě. Když míjel deparazitační provozovnu s nápisem „Odčervíme za hubičku, mámu, tátu i babičku,“ doplnil si v duchu další verš: „a do řiti fajn trubičku!“

Vendelín byl trochu rebel. Nová doba mu příliš nesedla, ne snad proto, že by nehodlal být zdravý, ale spíš proto, že o udržování svého těla v cajku měl vlastní představu. Odlišnou, než demokraticky zvolení poslanci, kteří jednoho dne podleli tlaku nespokojených naturopatů a jako přívěsek zákona o odpadech uzákonili povinnost občana být zdravý.

Což vypadalo jako dobrý nápad do chvíle, než odpůrci vakcinace prosadili absolutní zákaz očkování, jehož důsledkem byl náhlý nárůst výskytu již zapomenutých chorob – a s tím související vznik speciálního útvaru zvaného Zdravotní policie.

Ten ostřížím zrakem bděl nad imunitou a kondicí populace, a kdo nevyhověl, byl šupito presto eskortován do Přezdravovacího ústavu, kde se mu dostalo náležité péče. Alternativní, pochopitelně, protože vědecká i lékařská obec si pár měsíců po účinnosti zákona sbalila fidlátka a vzdala snahu o vzdělání a léčení lidstva jednou provždy. Věhlasné kliniky i okresní špitály se přeorientovaly na výrobu konzervovaných tachyonů, takže ani zdravotní sestry nestrádaly nedostatkem.

Překvapivě se také ukázalo, že – navzdory titulům před i za jmény – zvládli po tříměsíčním drilu bývalí vědci a felčaři zacházet i s tak složitým analogovým nástrojem, jakým je rýč, a rozšířili řady zemědělců pěstujících výhradně zázračné léčivé rostliny. Především kaktusy, česnek a choroše.

Farmaceutická lobby také ztratila důvod své existence a začala koketovat s Vesmírnými lidmi, aby zjistila, jak draze by ji vyšla evakuace na jinou planetu, kde by mohla bdít nad udržováním nemocnosti místních obyvatel. Zvažovala Aldebaran, ale ze hry nebyla ani Alfa Centauri. Čekalo se jen na písemné vyjádření přemoudřelých Ještírků ze sedmé dimenze. A pak že je byrokracie lidským vynálezem.

Vendelín zrychlil chůzi a tváří se mu rozlil široký úsměv. Pozor, je třeba být opatrný! Tvářit se spokojeně je podezřelé, uvědomil si náhle, svěsil koutky a nenápadně se ohlédl, co dělají uniformovaní borci. U zeleninového bufetu se cpali posledním výkřikem kulinařiny. Rizoto z chlorelly, mrkve a česneku, zalité ricinovým olejem a posypané kurkumou. Bylo mu jich trochu líto, nejspíš už si nikdy nevrznou. Uvolnil se a vyrazil ke svému cíli.

Minul ještě Inhalační centrum, které lákalo zákazníky slogany: „Bez oxidu ani ránu, abys nebyl ráno v Pánu“ a „Obyčejný chlór zvládne i černý mor!“ Štiplavý pach vycházející z oken ho málem zase rozkašlal, a tak raději přidal do kroku. Zabočil za roh a proběhl kolem bývalé pekárny, kde se dočetl: „Uzdraví vás nejvíce pečivo bez pšenice!“ Za dalším nárožím málem narazil do hloučku netrpělivě přešlapujících hubeňourů před ještě zavřeným Lahůdkářstvím. „K večeru i k ránu – dopřej si chutnou pránu!“

Ještě kousek, ještě kousek, nemohl se dočkat. „Měříme na Oberonu, od početí až do skonu!“ Prošel kolem detoxikačního areálu, opatrně se rozhlédl a zamířil do suterénu lehce zchátralého domu.

Původně se tam nacházela zubní ordinace, ale od chvíle, kdy lidé začali mlgat kokosový olej a kloktat MMS, nebylo zubařů zapotřebí. Ti se hbitě rekvatifikovali na výrobu keramických nádob určených k harmonizaci pitné vody, která bytostně nesnášela vodovodní potrubí, kde chřadla, ztrácela svou revitalizační sílu a ještě si to, mrcha, pamatovala.

Když vcházel do sklepa, cítil se jako režimem pronásledovaný disident. Hrdě se napřímil, otevřel dveře, slušně pozdravil hipíka za pultem a konečně, konečně se dočkal. Vytáhl ušmudlanou tisícovku a pravil pevným hlasem:

„Dva pořádné hamburgery, tři propečené rohlíčky, svíčkovou na smetaně, jednoho turka, krabičku Marlboro, tatarku a sklenici mléka. Drobné si nechte,“ dodal a při čekání na objednávku si v duchu dovolil malou slovní vzpouru proti většinovému názoru.

„A teď se vám na celý zdraví pěkně zvysoka vyseru!“

ZE ŽIVOTA ALTERNATIVNÍHO PORADCE – PŘÍBĚH PRVNÍ

Do miniaturní ordinace vplula majestátním krokem dobře udržovaná dáma historického charakteru. Jakoby právě vypadla z prvorepublikové doby, což koneckonců nebylo daleko od pravdy. Usadila se do elektrodami vybaveného křesílka, které alternativní poradkyně obdržela od jednoho ze svých spokojených klientů. Dar přítele Zappera.

Klientka šarmantním pohybem odhrnula z čela neposlušnou kadeř a spustila lamentaci, aniž dala poradkyni čas se zeptat, co ji vlastně trápí. Otevřela ústa a první větou zbořila auru elegance a nostalgie první republiky:

„Můj obvodník je arogantní hňup a tupé hovado,“ prohlásila pevným hlasem. „Víte, co mi ten sprosták řekl po mé teprve patnácté návštěvě za měsíc?“ Potřásla nevěřičně hlavou. „Prohlásil, chuj, že jsem hypochondrická káča a nepotřebuji praktického lékaře, nýbrž elitního mozkoškraba!“ Vyčerpaně svěsila ramena.

Upřímné prohlášení klientky shodou okolností zapadalo do světónázoru poradkyně, že lékaři, a vůbec celá zdravotnická obec včetně nenažraných farmaceutů, je podplacená banda budižkničemů. Především obvodníci jí leželi v žaludku, protože jeden spolužák v mateřské školce si na jejím těle prakticky zkoušel profesi gynekologa. Hnípali se pacientům v řiti, přestože často bylo na první pohled patrné, že choroba se nachází v úplně jiném orgánu a potřebuje osobitý, celostní přístup.

„Vím, o čem mluvíte,“ vědoucně se usmála, „teď mi řekněte, co vás vlastně trápí. Jsem tu proto, abych vám pomohla.“ Dodala, a zálibně si prohlížela několik masivních zlatých prstenů doplněných náušnicemi s pravými diamanty, což byl zjevný důkaz, že zákaznice na dobrých službách šetřit nebude.

„Můj zesnulý manžel,“ pokračovala klientka, „dejž mu pámbu věčnou slávu, byl idiot a nemakačenko, takže za svůj život vydělal spoustu peněz. Po jeho smrti jsem z dědictví koupila podobné udělátko, jaké máte vy,“ ukázala na tiše odpočívající hypermoderní digitální biorezonanční přístroj.

„Jenže ten chumaj prodavač mi neřekl, že celé ovládání včetně šokvéru je v azbuce. Reklamací neuznal, a tak jsem požádala svého vnuka... víte on je chytřej, dělá v tom... E. T. oddělení, aby mi ho přeložil. S vytištěnými výsledky jsem skočila k obvodnímu lékaři pro patřičné medikamenty. Zbytek už víte. A tak jsem tady, abyste mi pomohla se uzdravit.“ Dopověděla s nadějí v očích.

Poradkyně nasadila profesionální výraz, který odchytila v jednom americkém seriálu, a chopila se klávesnice. „Tak povídejte, co vás trápí, budu to hned vkládat do stroje. Ten pak stanoví správný postup léčby.“

„Takže za první, zjistila jsem si v celém těle spoustu solárií. Ve většině svalů pak švarcenegry. V tlustém střevě čtyři druhy tajemnic. Tamtéž škytavky a kudrnáče. V mozku celé hnízdo hlavotoček, o chroupech a užovkách nemluvě. To je asi v základu vše. Ostatně – tady máte kopii sestavy.“ Strčila poradkyni do ruky užmoulaný papír.

Být profík znamená být vždy nad věcí pro dobro klienta, zauvažovala správně léčitelka a pomyslela si, že vnuk té paní je evidentně debil, který počítačům moc nerozumí. Beze slova

naťukala do okýnka správné diagnózy: filárie, svalovci, tasemnice, škrkavky, vlasovci, motolice, roupy a hád'átka.

Přístroj po chvílce přemýšlení vyplivl patřičné frekvence – a po dalších čtyřiceti minutách plazmování odcházela dáma ze starých časů zdravá jako rybička. Masarykův portrét se uvelebil v pokladničce a trpělivě čekal, až se zase dostane do oběhu.

„Je to fajn, pomáhat lidem ke zdraví“, pomyslela si úspěšná poradkyně. „Co by jen lidé dělali, kdyby nás, celostní léčitele, neměli!“

ZE ŽIVOTA ALTERNATIVNÍHO PORADCE – PŘÍBĚH DRUHÝ

Široce uznávaná léčitelka Hildegarda Gaja Velebínská si útrpně povzdechla. Postarší a prošedivělý muž krčící se naproti vyhlížel sklesle, seschle, vyčerpaně, a už na dálku byl cítit chlórem. Nevypadal vůbec zdravě, což dokazovalo, že alespoň částečně doporučenou terapii dodržoval. Nejspíš ale ne celou. Zarudlé oči nepřilíš esteticky doplňoval monokl hýřící všemi odstíny modré a fialové barvy.

Nabízely se v zásadě dvě možnosti. Buď zvolila špatnou medikaci, nebo pacient zlobil a neposlouchal její dobře míněné rady. Přikláněla se k druhé variantě. Jenže peskovat nemocného si může dovolit leda nějaký farmaceuty podplacený MUDr., nikoliv však senzitivní a chápavý alternativní poradce, který bere ušmudlaných osm stovek za hodinu bez DPH.

Negativní myšlenky jsou totiž příčinou prakticky každé choroby, hemoroidy nevyjímaje. Je tudíž nezbytně nutné vyhýbat se jim jako čert kříži. Bohužel jak klasická, tak alternativní medicína má své limity. Občas dojde při léčbě k neočekávané reakci, jak dokazovalo pacientovo různobarevné oko. Ale proč?

Hilda si v duchu připomněla základní kánon celostního přístupu k nemocnému člověku a provedla bleskovou inventuru svých odborných znalostí, k nimž přišla jako uklízečka na urologickém oddělení fakultní nemocnice Tomáše Bati ve Zlíně.

Rozhovory s kolegyněmi z jiných klinických pracovišť ji vybavily záviděníhodnou znalostí anatomie a potřeb lidského těla, aniž by musela léta čučet do lékařských skript, kde se to jen hemžilo latinským názvoslovím. Lidské tělo je ale živý organismus a nelze přeci jeho moderní civilizační bolístky popisovat dávno mrtvým jazykem! „Jo, praxe je praxe,“ dumala. „Bez klystýru ani ránu, jinak budeš ráno v Pánu.“ Dovolila si veršovánku, a přitom jí blesklo hlavou, zda by právě vynalezená „Poezitopatie“ nemohla být všelékem na všechny lidské choroby.

„Že vy jste zase nemyslel pozitivně a navíc jste vynechal výplach tlustého střeva pomocí CDS, pane Hřivno?“ žertovně pohrozila prstíkem. „Víte přeci, že semeniště všech zákeřných nemocí se nachází v mozku,“ zopakovala informaci, kterou nešťastný pacient slyšel už sedmkrát na předchozích sezeních.

„Kdepak, paní Hildo,“ usmál se muž odevzdaně a odhalil zdravě žlutou sklovinu vzniklou mlgáním kokosového oleje. „Řídím se vašimi radami do puntíku. Kudy chodím, tudy kladně přemýšlím – a nádherně se přitom detoxikuju ověřeným postupem od nějakého MUDra.“ Zatvářil se provinile, protože podobný titul byl v ordinacích poradců přijímán s rozpaky či dokonce nevůli, případně odmítáním.

„Víte přeci, o koho jde. O toho borce, co kdysi zdrhnul z velrybího žaludku.“ Odmlčel se, jak jeho mozek v paměti lovil patřičné jméno, a poté zarecitoval marketingový slogan: „Lék Jonáše doktora – zdechne každá potvora!“ I pravověrní lékaři občas hodili zpátečku a přešaltovali k alternativě. Proč, to nikdo neví.

Provinile se přikrčil v pohodlném křesle, protože si nebyl jist, jak dalece Hilda Jonášovu detoxikační metodiku uznává. „Jenom manželka hučí jak mikrovlknka, poněvadž jsem močí propálil záchodové prkýnko. A jak jsem čistil játra, vyšla ze mě zelená stolice, která taky nejde z

porcelánu moc snadno odstranit, i když používám sítko. Tady je výsledek mé noční šichty," dodal a položil před poradkyni pytlík plný nazelenalých oblázků různorodých velikostí.

Zachmuřil se a pokračoval: „V ložnici je smradu jak v krytém plaveckém bazénu, ale to jsem vyřešil evakuací ženy do pokoje pro hosty. Taky si pětkrát denně zpívám písničku, co jste mě naučila v rámci muzikoterapie. Víte, tu od Mistra Mládka se zkratkama. Jak začíná: Em-em-es a há-gé-es, horší je než cé-dé-es..." zanotoval úvodní verš chytlavého popěvku.

Poradkyně se hluboce zamyslela. Někde se stala chyba a bylo nutné jí přijít na kloub. Živě česky, ne mrtvě latinsky. Uvolnila se. Možná postačí položit správnou otázku. Přimhouřila oči, pohlédla na výsledky klientovy metabolické činnosti, a na okamžik se zadumala. Poté položila dotaz, který zprvu unikl její pozornosti, přestože se přímo nabízel: „A kdy vám vyrašilo to modrofialové obložení levého oka?“

Pacient se ošil, odmlčel, a v pohodlném křesle se jakoby smrsknul. Nakonec ale kápnul božskou, čímž se evidentní neúspěch skvěle promyšlené léčivé procedury vyjasnil. Nešlo o problém detoxikační ani psychosomatický, nýbrž fyziologický.

Pan Hřivna totiž pokračoval: „Držel jsem se důsledně léčebného protokolu. Všude, kam jsem vlezl, smál jsem se na celé kolo a tvářil se kladně a pozitivně.“

Na chvíli se odmlčel a pak dodal smutně: „Bohužel i na tchánově pohřbu.“

ZE ŽIVOTA ALTERNATIVNÍHO PORADCE – PŘÍBĚH TŘETÍ

Mojmír Kuťásko trpěl mnoha chronickými chorobami. S ucpaným nosem, suchým dráždivým kašlem a občas se objevujícím nepříjemným ekzémem by se dokázal vyrovnat. Ale časté bolesti hlavy, úzkostné stavy a dlouhotrvající deprese ho zbavovaly chuti k životu. Specialisté různých lékařských profesí si ho přehazovali jako horký brambor, přičemž do něj cpali pilulky rozličných barev a prapodivných tvarů. Výsledek? Nula. Zdravotní pojišťovna navíc pojala podezření, že na jedno rodné číslo se léčí polovina okresního města, a kladla jemu i doktorům spoustu nepříjemných otázek.

„A dost!“ prohlásil v duchu jednoho mrazivého lednového podvečera, „k čemu je celá slovatná lékařská věda, když si neumí poradit ani s blbou bolestí hlavy? Je čas porozhlédnout se po možných alternativách.“ Jak řekl, tak učinil. Zamkl se v pokojíku pro hosty, aby měl klid od manželky, nastartoval poněkud dýchavičný počítač, a po hlavě se vrhl do samostudia. Dozvěděl se spoustu nových informací. Kupříkladu že účelem léčby není pacienta uzdravit, nýbrž udržet ho nemocného co nejdéle, což ekonomicky dávalo smysl. On sám byl živoucím důkazem platnosti této teorie.

Alternativních metod uzdravujících tělo i ducha byly snad stovky. Mojmír se pomalu v dostupných informacích začínal ztrácet, když předtím odmítl prolévat hrdlem sloučeniny chlóru, píchání jehličkami, kávové klystýry a podobné drastické metody, protože byl tak trochu zbabělec. „Ale hleďme,“ zpozorněl, když objevil web zabývající se hlubinnou regresní terapií. „Restimulované engramy z minulých životů nám mohou způsobovat naše potíže v současnosti,“ četl a souhlasně kývnul. Hlavou mu proběhla sžíravá bolest, jakoby do ní někdo mlátil kladivem. „Kdo ví,“ řekl si, „třeba jsem byl v minulém životě kovadlina,“ a pokračoval v pročitání webových stránek.

Regresní terapeutka inženýrka Lenka Bezdůvodná si pozorně prohlížela drobného utrápeného mužička vrtícího se na nepohodlné židli. Že si s sebou vláčí trauma z minulosti, bylo nad slunce jasné. Bylo jí ho trošku líto, ale jako pravá profesionálka se zatvářila povzbudivě a prohlásila medovým hlasem: „Nebojte se, pane Kuťásko, příčinu vašich vleklých zdravotních potíží nalezneme a odstraníme. Položte se, prosím, na tohle pohodlné polohovatelné křeslo a uvolněte tělo i mysl. Zavřete oči a vypněte mozek. Ponořte se do nejhlubších zákoutí svého podvědomí a povídejte, co vidíte.“ Mojmír učinil žádané, smrknul, sípavě zakašlal a ocitl se v jiném světě.

Střih

Probudil se v začouzené a tmavé jeskyni. Po stěnách vybavených neumělými kresbami mihotalo světlo vydávané slabým čmoudícím ohýnkem. Ležel na zádech na nepohodlném kamenném loži a v ruce třímал poslední vydání Prehistorického deníku vytesaného do recyklovatelného pískovce. Právě když se prokousával článkem, podivujícím se nad náhlým a záhadným mizením mamutů, zatmělo se u vchodu a do jeskyně se vřítla jeho zákonitá choť. Sto osmdesát kilo živé váhy obdařené nezměrnou energií a vřeštivým hlasem. „Zas se tu válíš jak mamutí lejno! To jsem si mohla myslet. Jsi naprosté budižkničemu a líný jako balvan. Koukej se zvedat a mazej ulovit něco k večeři!“ Mojmír sebou trhnul a pomyslel si, že vynález řeči nebyl ten nejlepší nápad. „Že já kráva jsem si s tebou něco začínala. To takový Kruťák Mohutný z vedlejšího klanu, to je panečku jinej chlapák. Dokonce skládá své ženě básně! Třeba tu o kýtě, jak zvána jinak, voněla by stejně. A ty? Zmoh ses na jedinou říkanku, které jsem já blbá podlehla, protože je doba ledová.“ Zachmuřila se a lovila z paměti: „Pojď si kočko vrznout, nechcem přeci zmrznout.“ Uškříbla se a

smetla nebohého Mojmíra z lůžka dobře opracovaným dřevěným kyjem. „A nevracej se bez nákupu!“ S mrmláním se zvedl, popadl svůj oblíbený klacek a vyšel na denní světlo. Hladového šavlozubého tygra, který ho považoval za vítané zpestření jídelníčku, zahlédl až v posledním okamžiku svého života.

Střih

„Blbě jsem se oženil,“ pomyslel si. „Mnohem jednodušší bylo srovnat do laťe vzpurné Brity, než fungl novou ambiciózní manželku. A toho jejího syna mi taky byl čert dlužnej. Já se tu snažím, aby věčné město vzkvétalo a prosperovalo, soudím moudře a spravedlivě, ba i dva akvadukty jsem dostavěl, a co z toho mám? Jen nervy a bolesti hlavy. Vůbec jsem celý nemocný a doktoři jen krčí hlavou. Nechám je ukřižovat. Je mi souzeno, abych neřesti svých manželek snášel a trestal. Jenže jak to mám, kurva, udělat?“ Potřásl hlavou. Je čas s intrikami poslední manželky proti jeho majestátu skoncovat. Narovnal se a zařval na celý palác: „Agrippino! Přines něco k pití a pojď sem, musíme si vážně promluvit!“ Netušil, že to jsou jeho poslední slova.

Střih

Seděl u otlučeného dřevěného stolu v nepříliš útulné jizbě malého moravského stavení. Právě se vrátil z hospody a vibroval jím vztek namířený především na zmetka Francka, co mu lezl za ženou a ještě se tím drze chlubil. Má to cenu, takový život? Manželka poběhlice, s gruntem to jde od desíti k pěti, a bledé kafe, co dostal, bylo jakési hořké. Asi od Žida. Musím si doma udělat pořádek, usoudil a zahulákal na celou světnici: „Maryšo, ty poběhlice, cos mi to za břéčko uvařila, šak sa to piť nedá!“

Klapka

Mojmír se mátožně probral v ordinaci praktické léčitelky, která se vědoucně usmívala. Vše bylo křišťálové jasné. „Tak vidíte, pane Kutásko, jak nám to pěkně šlo. Dobrali jsme se skutečných příčin vašich zdravotních obtíží a můžeme nasadit vhodnou terapii. Dostanu dva tisíce korun českých a vy zkuste nad svou myslí získat kontrolu. Přijďte zase za týden, abychom zjistili, jaký jste udělal pokrok.“

O sedm dní později čekala inženýrka Bezdůvodná na svého klienta marně. Protože pro něj měla vyhrazen čas, trochu se nudila, a tak listovala bulvárním novinovým plátkem. Zaujala ji černá kronika. Posunula brýle na nose, poněvadž písmena M. K. zněla povědomě.

Četla: „Včera v odpoledních hodinách byl zadržen místní občan M. K., který umlátí svou manželku litinovou pávní. Zatčení se nevzpíral, jen se šťastně usmíval a zasahujícím policistům vysvětloval, že díky restimulaci engramů konečně našel lék na všechny své choroby. Protože prostí muži zákona netušili, o čem hovoří, byl umístěn do střeženého oddělení okresní psychiatrické léčebny k dalšímu pozorování.“

ZE ŽIVOTA ALTERNATIVNÍHO PORADCE – PŘÍBĚH ČTVRTÝ

Klimatizace tiše šuměla, přivřenými žaluziemi pomrkávaly podzimní sluneční paprsky a supermoderní diagnostický přístroj, fungující navzdory platným fyzikálním zákonům, lehce bzučel. Blond'atá poradkyně napjatě sledovala barevný monitor, na němž se v pomalém sledu zjevovaly obrázky prapodivných organizmů.

Prozatím nezaznamenala nic neobvyklého. Drtivá většina klientů přicházela červavá jako neroubovaná zimní jablka, protože celý český národ je prolezlý parazity. Zkorumpovaní a neschopní lékaři odmítají zjevnému faktu uvěřit, a postiženým občanům tak nezbývá, než uchýlit se pod křídla alternativní medicíny.

Asi dvacetiletá tmavovláska sedící na otočném křesle se tvářila odevzdaně, jen občas jí poskočilo levé obočí. Nejspíš cukatura úponu occipitalis způsobená obzvláště zlomyslným červíkem, usoudila léčitelka. Ale kterým?

Seznam zátěží prozatím nejevil žádné významné odchylky od běžného stavu. Obsahoval chlamýdie, borélie, pár tasemnic, škrkavky, améby, plasmodia, strunovce, škulovce, nabušené kulturisty – svalovce, bičíkovce, tenkohlavce a jednu unavenou babesii. Poradkyni se začínala v hlavě rýsovat účinná léčba a ekonomická rozvaha. Pacientka nevypadala, že by trpěla nouzí, ale s ohledem na sbírku dostupných breberek bude nutné více sezení a měření.

Diagnostika naposledy zabzučela a ztichla. Na obrazovce připojeného počítače se začal pomalu vykreslovat obrázek posledního ohavného červovitého živočicha. Poradkyně vytřeštila oči. Jindy výřečné softwarové vybavení nabízející podrobný popis, frekvence a způsoby léčby tentokrát selhalo na celé čáře. Nabídlo jen fotografii nevkusně se tvářícího tvora, ne zcela nepodobného přerostlému hovnu. Jeho název a poslední zaznamenané místo výskytu. Nic víc. Je nutné položit pár otázek.

„Navštívila jste někdy Asii?“

„Nejsem si jistá,“ poskočilo zákaznici obočí, „je Bešeňová v Asii?“

„Aha. A nehrála jste si nedávno na pískovišti?“ chytala se léčitelka stébly.

„Nedávno?“ zadumala se slečna, „nedávno ne, jen asi před patnácti lety na pískovně ve Skviříně. To je u Tachova,“ dodala geografickou informaci.

„No nic,“ vzdala poradkyně bezpředmětný výslech. „Předepíšu vám pro začátek něco homeopatik, cédéescu verze dvě, tachyonizovanou vodu a Albendazol. Za čtrnáct dní přijdete na přeměření a uvidíme, jak jsme pokročili.“ Slečna s díky opustila ordinaci a poradkyně se znovu zadumaně zahleděla na monitor.

O tomhle jedinečném nálezů musí neprodleně informovat přední českou parazitoložku Bláhovou. Ta bude čubrnět!

Natáhla se k vypínači a ještě naposledy si přečetla jméno zákeřného organismu, který bez varování napadl její klientku.

Olgoj Chorchoj. Gobi.

ZE ŽIVOTA ALTERNATIVNÍHO PORADCE – PŘÍBĚH PÁTÝ

Jarmil Štěstík Odehnal si pověst výjimečného přírodního léčitele více než zasloužil. Cesta k úspěchu sice byla dlouhá a trnitá, ale nakonec všechny překážející balvany smetl stranou a zvítězil, což dokazovalo jeho bobtnající soukromé konto a tuna zfalšovaných děkovných dopisů, kterými se chlubil na svém webu.

Největším šutrem překážejícím v cestě k poznání byla nutnost odpustit všem lidem bez rozdílu. Souhlasil s teorií, že prapůvodní příčinou všech chorob je nestálá mysl plná černých a děsuplných myšlenek. Optimismus. Radost ze života. Odpuštění. To byla Svatá Trojice, která jedinci, jenž ji poctivě a nepřetržitě aplikoval, zajistila stálé nerušené zdraví a dlouhověkost. I jemu, přestože po vzoru autora Tří mušketýrů obohatil svou poradenskou činnost o čtvrtého borce, který celé jeho léčebné metodě dodal ty pravé grády.

Jenže odpustit matce, která ho opustila v pouhých pěti letech, trvalo mnohem déle, než původně zamýšlel. Při každé vzpomínce mu vytanula na mysl slova jako „blbá čůza“ či „kravka z bravka“, poněvadž ho zcela bezbranného zanechala v pařátech přísného dědy, zarytého komunisty, idealisty a workoholického idiota.

Zdrhla s nezaměstnaným ožungrem z vedlejší vesnice a už ji nikdy nespátřil. U prarodičů zažil skutečný očištec, a tak po dovršení plnoletosti sebral ošuntělou krosnu a vyrazil do světa na zkušenou. Skončil jako pomocný dělník u stavební firmy specializující se na pokládku dlažeb, což byla ta nejlepší škola. Drtivá většina zdravotních potíží se v hlučném kolektivu řešila mávnutím ruky nebo rundou slivovice z pochybných zdrojů, protože, jak pravil mistr, dlaždič nemusí mít oči jako ostříž. Lidé si drobných renonců stejně nevšimnou a psi na ně serou.

Hodně času tak trávil na čerstvém vzduchu mezi skutečnými experty na život a nádavkem si rozšířil svou chabou slovní zásobu. Především nevídané kvantum vynalézavých vulgarismů mu nyní jakoby spadlo z nebe, když elegantně a s grácií odrážel hloupé útoky imbecilních omezenců z klubu zvaného Sysifos.

„Dobrá,“ řekl si jednoho deštivého podzimního večera. „Odpouštím ti, mámo, ty hloupá náno, upřímně a doopravdy, ale na skeptiky seru,“ řekl nahlas a šel na kutě. Do rána mu beze stopy zmizely tři ukázkově zanícené bed'ary, narovnal se záda a vyrostl mu vlas. Tvor s uzavřenou myslí by podobnou událost považoval za vědeckou nemožnost. Ne tak Jarmil.

Právě otevřená mysl dychtivá nových poznatků ho dostala do luxusně vybavené soukromé ordinace, a on dnes a denně děkoval Vesmíru, že mozek zbytečně nezatěžoval nabílovanými znalostmi či vědomostmi. Zbyl tak dostatek prostoru pro životně důležité informace, kterých byl na internetu naprostý nadbytek. Především proto, že je světové vlády ruku v ruce s nenažraným farmaceutickým průmyslem žárlivě utajovaly.

I díky tomu se stal výhradním vlastníkem geniálně objevené alternativní léčebné metody, kterou si nenechá patentovat, poněvadž je natolik převratná a levná, že by ji lidstvo neuneslo. Teorii vypracoval ze své vlastní osobní kvantové zkušenosti.

Jen jedinkrát se pokusil začíst do populárních skript odložených studentem matematicko-fyzikální fakulty, ale nedošel dál, než na osmou stranu. „Pch,“ mávnul rukou, „takový blbosti číst nehodlám.“ Přesto je úhledně uložil do miniaturní knihovničky, kde na ně sice sedal prach, ale mohly tam případně zapůsobit na jeho sečtější pacienty. „Co může člověk s tak blbým jménem, jako je Feynman, vědět o kvantech a kosmické energii,“ pomyslel si a vyrazil ke dveřím, aby na ně připevnil ve zlatě vyvedenou cedulku.

Během hledání přenosné vrtačky a mosazných šroubečků si Štěstík připomněl, jak došel ke svému osvícení. A také údernému sloganu, který vyveden kapitálkami doplňoval jeho jméno na cedulce. Jednoho rána totiž s úžasem zjistil, že včera nedostal chřipku, kterou tím pádem nemusel dneska léčit. Okamžitě poznal, co je oním zázračným lékem, poněvadž o něm četl na seriózním vědeckém serveru AC24.cz.

Pár dní mu zabrala výroba webových stránek a publikace textů psaných prostým a srozumitelným jazykem. I Ferda z Horní Dolní tak snadno pochopí, že nejlepší způsob, jak nemoc vyléčit, je vůbec ji nedostat! Jediným problémem bylo přesně vědět předem, kterou chorobu dostat nechceme. Ale šlo to. Díky jeho kvantovému objevu relativně snadno. Postačí si jen zakoupit špičkovou technologií nabitý předmět, který člověka díky svým fyzikálně-quantovým vlastnostem vyléčí dříve, než vůbec stihne ochořet. Rychlost světla je prý konečná! Cha. Větší blbost si neuměl představit.

Těsně před montáží ještě jednou pohlédl na zlatavou jmenovku, která se vši svou elegancí hlásala kolemjdoucím:

Jarmil Štěstík Odehnal

Kvantový léčitel

DNES ONEMOCNÍTE, VČERA VÁS VYLÉČÍM!

Při zavrtávání prvního šroubku si spokojeně pobrukoval popěvek, který sám složil: „To je on, tachyon, mého srdce šampión!“

TĚŽKÝ ŽIVOT PARAZITA

Vlasovec Láďa, řečený Bítls, držel důležitou hlídku. Usalašil se v zornici svého hostitele, která nabízela bezva výhled na rozmanitý, ale nebezpečný svět. To zasloužilá metrová tasemnice Bláža Rovná, střežící opačnou část jejich trvalého bydliště, měla pracovní podmínky nesrovnatelně horší. Na druhou stranu ale disponovala rychlými posly ve formě početné rodinky Roupových, sídlící ve strategicky výhodné oblasti v okolí konečnicku, takže se moc nepředřela.

Láďa vyfasoval odpolední šichtu, z čehož moc velkou radost neměl, protože bývala hodně rušná a většinou stála za hovno. Poslední dobou totiž byly poplachy prakticky na denním pořádku, a navíc měl na krku, který neměl, také výzvednou činnost. Moderní biorezonanční přístroje dokázaly v kypících velkoměstech nadělat neuvěřitelnou paseku, a tak se pravidelný úprk do připravených obranných pozic stával nezbytnou, ale otravnou rutinou.

S nostalgii v duši zavzpomínal na klidnější časy, kdy kromě několika málo územních sporů mezi umírněnými motolicemi a rozpínavými boréliemi vládnul v jejich světě božský klídeček. Důsledkem konce bratrovražedné války byl vznik Parazitické Ligy, do jejíhož čela byl jednohlasně zvolen zlatý stafylokok Kostěj Nesmrtelný.

Prvním činem ve významné funkci bylo zajištění obrany životního prostoru, na který má každá boží bytost nezadatelné právo. Kostěj proto rozestavil patroly u všech otvorů a dutin, jimiž mohlo znenadání a prakticky kdykoliv dorazit nějaké chemické či přírodní svinstvo. Poté se usadil v podvěsku mozkovém, odkud vše jenom zpozvzdálí sledoval.

Bítls zpozorněl. Něco se dělo. Na sítnici se zablesklo a on zvědavě vykouknul ven. Nesměl zaváhat, poněvadž následky mohly být fatální. Vzpomněl si na svého kolegu Lojzu Hipíka, který na strážci usnul, čímž bylo jejich rozmanité společenství trvale ochuzeno o celou kolonii roztomilých a rozverných škrkavek. Trest byl přísný a skončil provinilcovým potupným vyloučením vyměšovacího zařízením do jedovatého vnějšího prostoru. Brrr, hrozná smrt.

Na světlém pozadí se začala míhat černá číslíčka. Frekvence z plazmy! Láďa nezaváhal ani vteřinu, otevřel Příručku moderního parazita, aby si ověřil, komu patří, načež se rozvibroval poplachovým kmitočtem: „Pozor, pozor! Příslušníci následujících etnik se odeberou do bunkru pod šišinku mozkovou. Chlamýdie, škulovci a svalovci. Pozor, pozor! Toto není cvičení.“

Zopakoval ještě dvakrát a oddechl si. Pro dnešek má vystaráno. V podvečerních hodinách nejspíš přijde chemický útok plastovou trubičkou, ale to už je výhradním hájemstvím Bláží a společenstva Roupových. Nezáviděl jim. Součástí jejich denního režimu byl náročný výcvik v mrskání sebou u čerstvě nastěhovaných háďátek. V případě nutnosti pak musí stihnout vyhlásit nebezpečí, a zčerstva se někde zašít, aby neskončily jako Hipík. Nebo ještě hůře. Budou rozpuštěny a vypuštěny. A jejich pozůstatky vyfoceny a potupně vláčeny lidským vynálezem – webem.

Láďa nebyl žádný myslitel. Vzdělání považoval za přežitek minulosti a s radostí ho přenechával přemoudřelým měchožilům, pocházejícím z prehistorických dob. Tihle mudrci se opevnili ve stehenní kosti, kam rezonance nedosáhla, a společenským radovánkám vůbec neholdovali. Přitom mejdany v játrech či ledvinách pořádané tenkohlavci byly naprosto boží! Když se přidali punkerští svalovci ze slinivky břišní, pařilo se nepřetržitě i několik dní. Mnohem horší ovšem

bývala ranní kocovina, které někteří říkali „zkrvená detoxikace“. To ale patřilo k věci, protože neexistuje oběd zdarma.

No nic, řekl si, měchožilové jsou staří známí mrzouti. V jednom ale pravdu mají, když tvrdí, že lidstvo nikdy nemělo vymyslet internet. S tímto názorem nezůstali osamoceni. Celé parazitické společenství ho přijalo za svůj. Ligou se jako stepní požár šířila myšlenka, že samotná obrana nepostačí. Je nutné přejít do protiútoků! Čím dříve, tím lépe.

Díky úspěšné špionážní činnosti Bítlse a jeho bratranců dostal nepřítel konkrétní fyzické obrysy. A nejen to. Také jméno. Dokonce i hloupí bičíkovci se ho na poslední demonstraci konané v dvanácterníku naučili správně vyslovovat.

Všichni parazité tak jako jeden muž rezonovali do vnějšího světa nově objevenou frekvencí:

*„Bláhová je sprostý vrah, neměj z ní však žádný strach!
Ať parazit jsi nebo vir, právo máš na věčný mír!“*

NEOČKUJTE SVOJE DĚTI

Jednoho letního dne se několik neočkovaných holčiček sešlo na obecním pískovišti, které před slabou hodinkou opustil kocour trpící velmi nepříjemným průjmem. Nestihl dílo definitivně dokončit, poněvadž ho vyrušil čokl útěkář, jemuž se na vyhrazeném dvorku moc nelíbilo, a tak vyrazil do světa pozřít nějaké výživné hovínko, protože kuřecí křidýlka byla nuda. Považoval se za světáka a děti měl rád.

S veselým vrtěním ocasem oblízal všechna děcka vrtající se v písku a s pocitem dobře vykonané práce odkvačil do malé rodinné farmy, kde se bezcílně potulovaly nudící se kozy a ovce, poněvadž neměly po ruce internet. Tam se najde bašty!

Pozůstatky kocourovy náhlé střevní příhody umožnily jedné z holčiček pomocí umatlaného plastového tvořítka vyrobit úhlednou pyramidu včetně antény z rezavého hřebíku. Ostatní dívky výsledek nijak nenadchl. No a co! Podobných staveb už viděly v televizi tolik, že je to začalo nudit.

„Hele, Agáto, smol na to. Nud'árna,“ prohlásila dívka, která díky své zdravě žluté barvě vypadala, jakoby se narodila v prvním patře čínského nevěstince, rozmetala ručkou stavbu a přitom se škrábla o rezavějící imitaci antény. Bolavý prstík vrazila do pusinky, jak to kdysi viděla u svého dědečka, než chudák odešel do nebička.

Oslovená se nadechla a pokusila se o souvislou větu: „No jo, no jo, tak si pojd'te na něco hrát...“ načež propukla v záchvat kašle, který málem odeslal plíce na exkurzi do venkovního světa. „...a netlem se tak křečovitě, debile!“ rozčertila se na tiše sedící postavičku vybavenou neupřímným strnulým šklebem.

„Nejsem debil!“ ohradila se oslovená. „Já takhle vypadám furt, potkala jsem nedávno bezva kámoše tetanuse.“

„Nechte toho, holky,“ umravnil je prcek překrásně červeně tečkovaný po celém těle. „Pojd'me si konečně hrát.“ Zavrtěl ramínky a dodal: „Mně říkají Červená Pihulka!“

„Co si to šuškáte?“ vložila se do debaty další ratolest, utírajíc si z úst tekuté pozůstatky nájezdu přítulného pejska.

„Proč máš tak velké uši?“ optala se pod'obaná.

„Co říkáš?“ natáhla krk oslovená jménem Gréta.

„Ptám se, proč máš tak obrovský ušiska?“

„Nerozumím.“

„PROČ MÁŠ TY BOULE ZA UŠIMA?“ ztratila Pihulka trpělivost a zvýšila hlas.

„Abych lépe slyšela, přeci!“ odvětila Gréta. „Funguje to skvěle,“ zatřepala hlavičkou, vytřásla ze zvukodudů poslední zbytky vody s chlórem a optala se netrpělivě: „Tak zahrajeme si už konečně na něco?“

„Máš nějaký nápad?“

„Počkáme, až se dobelhá támhle Oskar,“ ukázala Gréta na shrbenou postavičku vlekoucí se hlemýždím tempem za pomoci dvou berliček, „a zahrajeme si na maminku a na tatínka.“

„To jako že budeme mrtvý?“ vyděsila se Pihulka, jejíž rodiče se neúspěšně léčili homeopatickým přípravkem s názvem Tuberculinum Bovinum 200c. „Nesouhlasím, budeme si hrát na něco jiného.“

„A na co?“

„Na alternativní léčitele!“

Po nedaleké návsi kráčel lékař, ale nikdo si ho nevšímal.

ZPOVĚĚ MARODA

„Víte, já byl asi nechtěnej outěže už vodmalička. Přišel sem na svět císařákem vo měsíc dřív, než by chtěla sama příroda. To určitě byl jeden z důvodů, proč sem byl věčně marodnej a neduživej. Už v jeslích, který tenkrát byly povinný, mi vychovatelky říkaly něžně ‚ty náš malej chromajzlíčku‘, a nutily mě žrát sejra a jiný mléčný sračky. Dneska se ví, že sou jedovatý. Z duše jsem to nenáviděl a pokaždý sem se poblil.

Vo moc lepší to nebylo ani ve školce. Tam už sme místo prostýho žraní, spaní a sraní hráli různý společenský hry, abysme prý byli připravený na reálnej svět.

Když se hrála Karkulka, já sem byl vždycky zakrslej strom, za kterým se schovával nenažraný vlk. Sněhurce sem musel dělat rakev a ve Třech oříškách pro Popelku, která byla tenkrát tímhle tím – blbusterem, nebo jak se menuje, sem hrával předáka všech pitomých holubů, který zadarmo dřeli, aby jedna rozjívená fuchtle mohla chodit na honosný mejdany. Byl sem prostě votloukánek, a navíc věčně churavej. Taky těch jehel, co do mě napíchali, jéjej. Teď je jasný, že sou to geneticky modifikovaný srágoři z mrtvejch nemluvnat, což hodně vysvětluje.

Základní školou sem prolez s vodřenejma ušima. Nejvíc mě bavila vobčanská nauka a chtěl sem bejt jednou vedoucím strany. Jenže sem byl už zamlada furt nemocnej. A poněvač všichni komunističtí lídři museli být staří páprdové a ze zákona nesmrtelný jako Lenin, neměl sem šanci.

Učňák byl naprostý zlo – a těsně po revoluci navíc už po obráběcích těžkých kovů nebyla poptávka, poněvač přišly chemtrails. Tak sem se protloukal životem a pořád sem stonal. Doktoři byli bestie. Imrvére do mě cpali jakýsi medikamenty a chemický srajdy a mně bylo čím dál hůř. Jediný ženy, který vo mně projevil zájem, se válely na lavičkách u Hlavního nádraží v Praze, ale vo ty sem zase neměl zájem já. A k tomu všechny ty choroby, kterýma sem trpěl!

Pak přišel do naší republiky internet. A já konečně zjistil, co mi dovopravdy je! Skutečnej přínos týhle digitální technologie byl v tom, že sem se dozvěděl všechno, co ti mordýři v bílých pláštích lidem i mně zatajovali. Skutečnou léčbu! Vrhł sem se tedy po hlavě do studia, i když pro každý pípnutí modemu sem musel vobčas krást, na což tedy pyšnej nejsem. Ale už v Bibli se praví, že účel světí prostředky.

A tak sem spustil samoléčbu. U Alušky sem zjistil, jak zírat do slunce a doplňovat energii. Podržel byste mi, prosím, tu bílou hůl? Děkuji.

Pár měsíců nato sem se stal breathariánem, což byl ovšem trošku problém, protože Budwigový dieta proti rakovině, kterou sem si samozřejmě taky vobjevil, vyžadovala neustálý přísun lněnýho oleje a šampaňskýho. S tím druhým byla trochu potíž, ale pokaždý sem vobral nějakýho důvěřivýho hejla, takže léčba mohla úspěšně pokračovat. Zase sem nebyl na svý chování pyšnej.

Začal sem se cítit vo fous líp, dokonce sem zvažoval vzdát se invalidního důchodu na hlavu a jiný části těla, ale učebnice matematiky pro druhou třídu základní školy, kterou sem kdysi přečetl skoro celou, mi to rozmluvila. Každá zlatka dobrá. To věděl už Jidáš.

Potom se konečně vobjevil finančně dostupnej lék na všechny mý zdravotní potíže. Univerzální. Jakýsi brněnský fotograf s tím vobjevem přišel, a dodneška nechápu, proč nedostal Nobelovku. Asi že je skromnej. Jako Ježíš.

Titulama vobdaření blbouni tomu říkali Savo, ale to jenom dokazovalo, že sou vobyčejný nevzdělaný nýmandi. Já věděl svý a chlatal sem to vod rána do večera přesně podle protokolu s číslem tisíc. Neuvěříte mi, pane, ale fakticky se mi děsně ulevilo.

Důkazem budiž fakt, že tady s váma mluvím a cítím se naprosto skvěle. Nic mě nebolí a sem fit, jak jsem nikdá nebyl. Jakej jinej důkaz byste ještě potřeboval, že alternativní metody fungujou?

Vidíte, jak sem plný dojmů, úplně jsem zapomněl se vám představit. Jmenuji se Vendelín Čudlačka a je mi šestačtyřicet. Jaký je vaše ctěný jméno, esli to nejni tajný?“

„“

„Vítej, poutníče, v Království nebeském. Nazývají mě Svatým Petrem a jsem zde klíčníkem. Pro duše, jako je tvá, mám připravenu sekci Blahoslavení slabí duchem.

OTEVŘENÝ DOPIS LÉČITELI BROUZDALOVI

Vážený pane léčiteli.

Je mi moc líto, že musím touto otevřenou formou požadovat nápravu nezdařeného léčení, kterého jste se dne 17. října roku 2015 dopustil.

Připomínám, že požadovanou částku ve výši 1 980 Kč včetně DPH jsem zaslal předem na vámi uvedené bankovní konto, a očekával jsem promptní vyřešení svých zdravotních potíží. K čemuž nedošlo, jak uvádím níže, přestože jsem dodržel všechny vaše pokyny týkající se léčby na dálku.

Stalo se toto: Seděl jsem, dle vašich instrukcí, nedaleko svého počítače na otáčecím křesle s obličejem nasměřovaným na jihojihozápad a nadšeně očekával příliv bioenergie, kterou jste slíbil poslat mezi dvaadvacátou a třiadvacátou hodinou večerní, plus mínus patnáct minut.

Nedorazilo zhola nic, jen všechny psy v naší dědině chytil amok a do božího rána ňafali jak na lesy. Nakonec jsem usnul a počkal ještě pár dní, zda mě zdravotní potíže neopustí. Nestalo se tak a vy jste na mé zoufalé e-maily i telefonáty přestal reagovat. Volím tedy formu otevřeného dopisu a dávám na vědomí všem čtenářům, že jste nejspíš podvodník nebo šarlatán.

Protože došlo k následujícímu: Sousedka Anastázie Kropáčková, doposud upoutaná na vozíček a odkázaná na pomoc své rodiny, náhle vstala, zakřepčila Macarenu a poté se pěšky odebrala na místní hřbitov, umístěný na kopci tři stovky metrů nad hospodou, aby pokecala se svým zesnulým manželem.

Dále: Šilhavý majitel místního hostince, který si k přečtení účtenek musel nosit hodinářskou lupu, zahodil všechny své optické aparáty do popelnice a překvapil svou ženu, když jí po ránu spočítal všechny vrásky nejen na obličej, ale i jinde. Došel k číslu 2 889, pak zvolal jen „A kurva!“, sbalil kartáček na zuby, kolínskou, slipy, a od té doby ho nikdo neviděl.

A také: Kulhavému psu od Pánků (těch z horního konce naší dědiny) se zázračně zahojila noha a dorostly mu vypadané zuby, takže se prohryzal dřevěným plotem a znásilnil či jinak zneuctil všechny fenky, které při své spanilé cestě naší obcí potkal.

A nedosti na tom: Kamarádova andulka se zčistajasna naučila mluvit a poslala ho do řiti. Manželce se narovnal jedno povislé ňadro, takže teď napadá na jednu nohu. Dorostenka odnaproti, které se přezdívalo „Šišlavá Betty“, našla ztracený hlas a už celý týden nezavřela pysk. A tak bych mohl pokračovat. Prakticky všech téměř osm stovek obyvatel se zbavilo rozličných neduhů, jen já jsem furt marod.

Žádám vás tedy tímto, abyste zjednal nápravu, protože jsem vám zaplatil já a nevidím pražádný důvod, proč by z mých financí měl být někdo jiný.

Především tedy nerudný sused Kurda, kterému nikdo neřekne jinak než... jinak, protože je to strašný hajzlík a všem nám leze na nervy. Záhadně se mu ztratila nemocná prostata a já zásadně nehodlám, a to podtrhuji, nehodlám uzdravovat člověka, který tvrdí, že jablka z mého stromu rostoucí jsou jeho, protože jsou za plotem.

Doufám, že mě chápete a buď mi vrátíte peníze, nebo konečně zařídíte, abych se té pitomé chronické rýmy zbavil tím, že si nastavíte svůj bioenergetický vysílač správným směrem a upravíte jeho rozptyl na správnou hodnotu.

S pozdravem Radim Jeseník starší, v. r.

U LÉČITELE

„Takže pane,“ pohlédl poradce do monitoru, „z přeměření nám vyplynul jasný závěr a také příčina vašich zdravotních potíží. Nasadíme terapii nejlépe ihned.“

„A co mi tedy je?“

„Musíme vás nutně odkyselit,“ vyřkl poradce ortel.

„Aha, chápu,“ zachmuřil se klient, „když myslíte... ale bude to docela fuška. S čím mám začít? Nejdříve se rozvést, pak odstěhovat, poté změnit povolání, přestat hrát počítačové hry a vynechat svá oblíbená jídla? Nebo doporučujete jiné pořadí?“

„Ne, já myslím...“ poradce se zarazil, „...počkejte, proč byste probůh tohle všechno dělal?“

„No, říkal jste, že se mám odkyselit,“ namítl klient.

„Jistě, jistě... ale jak to s tím souvisí?“

„Hodně,“ opáčil muž sedící naproti pracovnímu stolu. „Už Hippokrates říkal, že pokud člověk není připraven změnit svůj život, není mu pomoci. Já bych si rád pomohl od problémů, ale poslouchejte: Jmenuji se Radim Kysela. Bydlím v Kyselce u Karlových Varů. Má žena pochází z Kyselovic u Kroměříže a za svobodna se jmenovala Kysilková. Sám pracuji ve firmě, která vyrábí pro LIDL okurky nakládačky a pokaždé, když dostanu výplatu, tvářím se zakysle. Rád pařím počítačové hry, ale často v nějakém levelu zakysnu. K mým oblíbeným pochutinám patří valašská kyselica, čočka na kyselo a zakysaná smetana. Uznejte sám, že tohle všechno změnit nebude žádná brnkačka.“

Léčitel to uznal.

V ORDINACI

„Tak co vás trápí, pane?“ Unavená lékařka si otřela pot z čela, dle ministerstvem schválené příručky nasadila povzbudivý výraz číslo čtyři a pozorně pohlédla na trpícího pacienta.

„Nhejsem si úplně jistý,“ zasípal dotázaný, „ale soudhím, že mhám nasofaryngitidu, rinofaryngitidu nebo akutní koryzu. Mhůžete mi na to něco přhedepsat? Je phátek a v phondělí je v phodniku inhventura skladu, kde nemhůžu chybět.“

„Otevřete ústa,“ zavelela doktorka, v duchu proklela celý internet, Wikipedii obzvlášť, a nahlédla do útroh ústní dutiny. Chvíli se v ní dloubala jakýmsi dřívkem a poté vyřkla ortel.

„Jste nachlazený, což v tomto sychravém listopadovém počasí není nic výjimečného. Půjdete domů, uvaříte si kotel čaje s citronem a medem a zalezete do postele. Na případnou bolest či možnou horečku vám předepíšu Ibuprofen a Paracematol. V pondělí byste měl být fit. Pokud ne, přijďte se ukázat.“

„Dhěkují,“ zavřel pacient ústa, polknul slinu a hotovil se k odchodu.

„Ještě moment, pane,“ zarazila ho lékařka, „dle poslední novelizace zdravotního zákona jsem povinna vám nabídnout i jiné, alternativní způsoby léčby.“ Zachmuřila se, protože s paragrafem, který byl do zákona vložen jako přílepek z popudu poslankyně Frndové (nebo Hrndové?), zásadně nesouhlasila.

Ale zákon je zákon a zahodit dlouhá léta studia, aby se nakonec nechala vyloučit z Lékařské komory, jí nepřipadalo jako dobrý nápad, přestože plat stál za starou belu.

„Musíte mít možnost volby a za své zdraví jste odpovědný především vy sám,“ zadrmlila naučenou frází a pokračovala: „Jak jste na tom se znalostí chemie?“

„Nhic mhoc,“ připustil nemocný, „mhám obchodní akhademii.“

„Takže samovýrobu oxidu chloričitého škrtáme,“ dodala lékařka a pokračovala ve výzkumu: „Máte doma bio farmu, nebo alespoň skleník, kde byste si dokázal vypěstovat zdravé a chemií neposkvrněné citrusové plody nebo oříšky?“

„Bhydším na Jižním mhěstě ve tři plus jedna.“

„A nějaké minerály ve vašem okolí se nepovalují? Achát nebo citrín a podobně?“

„Jhen bhetonové lhavičky a shem tham dlažební khostka.“

„A co energie?“ Chytala se lékařka stébla. „Jak jste na tom s nimi?“

„Elhektřinu mhám od ČEZu, plyn od RWE, pomůže to?“ projevila pacient netrpělivost, poněvadž mu fakt bylo blbě.

„Jestli nedodávají i léčivou pránu, ani moc ne,“ polohlasem a spíš pro sebe si zaševalila odbornice na zdraví. Odškrtla si další položku na seznamu. „Tak poslední otázka – zvládnul byste několinásobný čurinoklystýr™?“

„To nhevím, co je,“ připustil pacient a lékařka mu pečlivě volenými slovy a velmi plasticky popsala, o co jde.

Nezdravě vyhlízející pán několik minut předložené informace stravoval a učinil rozhodnutí:

„Vhíte co, phaní dhoktorko, já si vhezmu thy prášky, co jste nhabízela jako první.“

„Jak chcete,“ uzavřela lékařka, „tady mi, prosím, podepište, že jste byl seznámen s riziky klasické léčby a že jste dobrovolně odmítl možné alternativy.“

Pán učinil žádané, popadl recept a s úlevou opustil ordinaci.

Lékařka se uvolnila a s úlevou vydechla. Tenhle týden se jí podařilo zachránit už tři nemocné, což byl úspěch, který zdravotní pojišťovna jistě ocení. Jejím cílem ale bylo vyšší číslo. Zamyslela se.

Jasně. Ke svému popisu čurinoklystýru™ udělá i názorné video! A věda zvítězí.

OTÁZKA KONSPIRÁTORA

Vím, že si budete t'ukat na čelo a prohlašovat mě za blázna. Jenže já vidím, co vy ne! Problém evoluce, která nebyla, je v tom, že dala lidem oči a tím je zmátla. Poněvadž kdyby tenhle zbytečný orgán lidi neměli, spatřili by mnohem víc. Což je na první pohled paradox, ale pro mě ne. Třeba takový Komissarov přes černé brýle dokonce plynně čte! Závěr? Oči nejsou potřeba. Stačí mozek. A ten já mám.

Dám příklad, aby vám bylo jasno. Slunce. Kouknete na něj a ono si tam visí a svítí a dělá teplo. Jenže – kdo ho tam pověsil a proč by mělo dělat zrovna tohle? Chápete, na co se ptám? Na příčinu. Vědci tvrdí, že to je hvězda a spaluje vodík, což možná je pravda, ale proč by to dělalo? Samo se vytvořit nemohlo, že jo. Kulička z nosu se taky nevyvrbí sama, musíte ji uhnát. Určitě ho tedy stvořili mimozemšťani a nás nejspíš také. Kdo jiný by nás taky vyrobil? Moře? Byli jste někdy u něj? Samé hotely, slaná voda a písek. Jak by tam asi mohl vzniknout život, když tam turisti často umírají nudou? Já mám jasno. Pocházíme z mimozemské zkumavky a americká vláda to moc dobře ví. Tají se to, ale Obama je taky ufoun. Internet nelže.

Nebo ty bělavé čáry na obloze! Pamatujete na své mládí? Jak jste se brouzdali po krásně zelené trávě, na blankytně modrém nebi se proháněly obláčky a široko daleko nikde žádná chemická čára? Už Mácha o nich psal, a to byl nějaký borec. Jenže jak se objevila ta první, byl v útlém věku zavražděn cholerou, aby se nic nerozkřiklo. Stejně jako Tesla, který vymyslel bezdrátový telefon. Ale drátová mafie na popud samotného Edisona mu výzkum zatrhla a on se zbláznil. Někteří tvrdí, že jde o konspiraci, ale to jsou pitomci a čtou Literární noviny nebo PubMed.

A rakovina! Podívejte se, ta nikdy nebyla, jde o mýtus. Lidi od nepaměti žili zdravě, ve svých jeskyních si grilovali chlorellu, vyráběli oxid chloričitý či tachyony a chodili bosky, aby matičku Zemi neurazili. A s mamuty měli džentlmenskou dohodu – my nebudeme žrát vás a vy nás. Byli vegani. A jak bylo lidstvo šťastné a zdravé! Metuzalém se dožil tisícovky, proč my ne?

Odpověď je prostá – farmaceutická lobby. Pokud nevíte, co to je, rád vám vše vysvětlím. Pracují na tom, aby věčně žili Oni a nikoli vy. Právě proto vás svými drahými léky co nejdéle udržují při životě, aby z vás mohli tahat prachy. Kdybyste zdechli moc brzy, sami by měli problém. Proto jste pořád lehce nemocní a dožíváte se vysokého věku. Dávají ale bacha, aby to nebylo tisíc let. Což, uznávám, je na první pohled nesmyslné, poněvadž by mohli vydělávat mnohem déle. Nejspíš také nevím všechno, ale umím si to přiznat a hledat odpovědi. Google ví všechno!

Což mě přivádí k závěrečné otázce, kterou bych rád položil skeptikům a jiným pofiderním existencím, které se domnívají, že vědí všechno. Já sám mám jasno, ale zajímá mě váš názor. Je správné, aby ženy sperma polykaly a svými žaludečními kyselinami tak zabíjely možné budoucí geniální mozky, jaký mám třeba já?

ODPOSLECHNUTO

„Tak co, jak ti frčí byznys?“ položil Otakar Máslo alias Gurucajk řečnickou otázku svému sousedovi na barové stoličce, protože pravdivou odpověď neočekával. To Češi nedělají. Barmanka nastražila uši a dolila oběma pánům poloprázdné sklenky. Tušila delší dialog a ten vždy znamenal vyšší tržbu.

„No, víš jak, znáš to,“ nezklamal dotázaný Gurucajkovo předpoklad, „jednou jsi dole, jednou nahoře. Léčit lidi je hrozná řehole. Navíc se jim keš moc platit nechce a furt vyzvídají, zda si mohou náklady na léčbu odečíst z daní. Nebo hodlají platit kartou či na účet. To je potíž, protože já a finanční úřad máme odlišný názor na problematiku rozložení daňové zátěže. Hnusný byrokratický kapitalismus.“

„Máš recht,“ přitakal Gurucajk, „Navíc – nebejt internet, tak by mý znalosti lidovýho léčitelství klienti plotili zlotem. Doba je v prdeli. Teď je každej chytřej jak rádio – a spousta z nich si vyrábí léčivý přípravky podomácku a na koleně. Nenávidím brněnský fotografy.“ Povzdechl a dopil zlatavý nápoj.

Postarší barmanka souhlasně pokývala hlavou. Zlaté doby socialismu, kdy se kradlo tak nějak všeobecně, jsou nenávratně v prdeli. Doplnila sklenku a dala pozor, aby byla pod míru. Plat byl nudný a z tringeltů se moc žít nedá, protože lidi jsou držgrešle, takže jí nezbývalo, než si občas nějakou decku ušušnit a slivky prodat svým přátelům, vesměs notorickým ochlastům.

„Svatá pravda,“ přitakal Alois Vopilý, který ovšem na webu vystupoval pod vědecky přijatelnějším jménem Tachyon Tachyonovič. „Hodil jsem jednou čučku na jakési maďarské MLM. Ti prodávají fakticky zázračnou věcičku. Jakýsi nanoboty, nebo co to je. Doufal jsem, že na tom něco trhnu. Jenže jednou dorazila do mý ordinace vysoce korpulentní dáma...“

„Co znamená korpulentní?“ přerušil ho Gurucajk, jehož devět tříd základní školy a vrozená nechť k psanému slovu ho poněkud hendikepovala v odborných tématech.

Tachyon kriticky pohlédl na spolusedícího a přeložil slovo do mateřského jazyka: „No, byla tlustá jako kráva. Ale to není důležité. Horší je, že můj pokus vnutit jí ten nanopřípravek, který by ji učinil do konce života zdravou, odmítla s poukazem na cenu. Prý nedá pět tisíc za nějakou pochybnou sračku, když už si sama umí doma vyrobit oxid chloričitý ve správné koncentraci za pár fufníků. Zamávala mi před hlavou kyvadýlkem, odkráčela bez zaplacení a ještě to na Facebooku rozkecala. Sviňa.“ Dodal smutně a vyprázdnil sklenku, což okounějící barmanka ohodnotila kladně.

Gurucajk se zatvářil pochmurně. „Takže jsi ve stejných sračkách, jako já. Podívej, mám sedmnáct ověřených přírodních léků na všechny rakoviny a cukrovku zvládám do tří dnů. Stojí mě to buky, poněvadž ti pitomí peruánští indiáni už taky jenom netancují kolem ohýnku a nesbírají bylinky, ale jedou v těžkym byznysu. Zkoušel jsem i vyhlášený Číňany, jenže mě předběhli nějaký debilové v Hradci Králové a otevřeli si tam kliniku. Vypadá to, že pomalu zavřu léčitelský krám a budu dělat něco jinýho. Jenže, kurva, co?“

Slovo „kurva“ pochopila barmanka jako popud k doplnění pitiva. Osobní zkušenost jí říkala, že čím víc lidí v baru nadávají, tím více chlastají. Byla to praktická dáma.

„Netuším,“ přiznal Tachyon otevřeně, přestože hovořit pravdu v jejich profesi znamenalo pomalou sebevraždu. Nejspíš budeme muset někde začít hákovat.“

„Ti jebe?“ vyděsil se Gurucajk. „Pracovat? To dělají jenom zoufalci a nevzdělaní idioti. Což my nejsme!“ Prohlásil zvýšeným hlasem, přičemž vytěsnil z hlavy tři čtyřky na vysvědčení v deváté třídě a varování třídního, že s takovým prospěchem to nijak daleko nedotáhne.

„Hele, chlapi,“ vložila se neočekávaně do hovoru barmanka. „Já bych měla nápad a sama bych do toho šla, jenže je mi třiapadesát a jsem takříkajíc mimo mísu. Ale vy jste ještě štramáci a tak byste si slušně vydělat mohli.“ Vložit se do hovoru byl další z barmanských figlů, který skvěle vynášel, ale to samozřejmě zamlčela.

„Nekecejte,“ ožil Gurucajk, „vy byste fakticky o nějakým pěkným byznysu měla ánung?“

„Jasně, že jo!“ Narovnála barmanka záda, dolila sklenky a vylovila ze šuplíku účtenku za útratu. Pánové zaplatili a rozhostilo se déletrvajícím tichem.

„Tak sem s tím,“ nevydržel souboj nervů Tachyon, „budeme vám vděční za každou radu.“

Barmanka uložila obdržené bankovky do kasy, nasadila široký úsměv a prohlásila: „Z vašeho rozhovoru soudím, že jste kluci zdatní a vynalézaví. Předpokládám tedy, že umíte lidi kolem sebe kvalitně ojebávat?“

Ve víně je pravda, ve whisky obzvlášť – a tak oba pijáci sebekriticky přiznali barvu: „To asi umíme. Jo, jo.“

„Prima,“ rozzářila se barmanka jako sluníčko. „Tak co kdybyste zkusili štěstí v porno branži?“

TERAPIE

Drobná bledá dívka si na vyšetřovacím křesle nervózně poposedla.

Psycholog Robert Krutý zabořil záda do kancelářské židle a tiše si povzdechl. Výrazný odér neředitelů ho nasměroval ke správné diagnóze, aniž by musel pacientku dlouze a detailně vyslýchat. Definitivní tečku za stanovením choroby představovala těžká igelitka plná plastových lahví, kterou dívka odmítla pustit z ruky. Další nevinná oběť těch internetů, jež by nejradiěji zakázal. Věra Pohlová, důchodkyně, 72 let, měla recht.

Byl ale profesionál každým coulem, nedal tudíž navenek nic najevo, sympaticky se usmál a utěšil klientku: „Nebojte se, váš problém vyřešíme.“

„I nanoboty ve vzduchu z těch zákeřných chemtrails?“ špitla dívka.

„Všechno!“ nezaváhal psycholog a na okamžik se zamyslel.

Slečna zjevně trpěla duševní nemocí, pro niž ještě neexistoval obecně uznávaný vědecký název. Sám na žádný vhodný nepřišel, ale bylo naprosto jasné, že děvče je postiženo kombinací akustofobie, etalomichlofobie, pteromechanofobie, uranofobie, fronemofobie a gnomofobie, což by byla slušná nálož i pro vytuněného stokilového kulturistu, natož pak pro čtyřicetikilovou dorostenku.

Dobrovolně zvolené povolání ho po pár desetiletích praxe začínalo unavovat. Pomáhal lidem zbavovat se psychických potíží a sám sebe zanedbával. „Asi bych se měl sám k sobě taky objednat,“ napadlo ho a v duchu se uchechtl nad tou absurdní představou.

Fakt ale je, že odbornou péčí o své duševní zdraví by potřeboval jako prase drbání. Asi před měsícem zjistil, že jeho dospívající dcera se zhlédla ve frontmanovi neopunkové kapely s názvem „Rudá záře nad lejnem“, která celou svou hudební kariéru založila na sloganu „tři akordy stačí, drahoušci“. O pár dní později pak ratolest dorazila domů v povznesené náladě s piercingem v nose a fialovo-zeleným čírem na hlavě.

Tehdy se Robert po dlouhé době ožral jako dřevorubec, pubertáčku profackoval a osobně ji ostříhal a odbarvil, což byl postup, který v hyperkorektní době plné diamantových dětí zaváněl kriminálem.

Ulevilo se mu jenom na chvíli, protože přibližně v té době jeho zákonitá manželka propadla ezoterickým nesmyslům. Neuplynul den, aby v domácnosti nezakopnul o nějaký barevný šutr a spaní pod pyramidou považoval za zhůvěřilost, kterou toleroval jen proto, že svou ženu i po mnoha letech stále ještě miloval.

Jen dráždivý zápach chlóru, často vycházející ze striktně vegetariánské stravy, kterou žena naordinovala celé rodině, ho donutil přestat ignorovat provozovny veřejného pohostinství, a tak se návštěvy u McDonalda staly pravidlem. Jo, hamburger to není brokolice. Což samozřejmě nepřiznal a jeho zdravý vzhled tak manželka omylem připisovala zázračnému působení rostlinné stravy v kombinaci s CDS.

Dokončil inventuru své mysli, obrátil se k netrpělivě se tvářící klientce, zazubil se a prohlásil: „Potřebujete pravidelnou kúru. Jednou týdně ke mně zajdete na hodinový pobyt v mé relaxační komoře a do pár měsíců budete zase fit a sebevědomá mladá dáma.“

Relaxační místnost určená pro podobné těžké případy byl jeho nápad a své know-how úzkostlivě střežil. Je paradoxem, že úspěch léčby závisel na zastaralém produktu nadnárodní softwarové korporace, pro jejíž výrobky často nenalézal vhodná slova v okamžiku, kdy mu firemní počítač odpíral poslušnost.

V těch chvílích se uchyloval k fekalisticko-filozofické argumentaci, aby si alespoň trochu ulevil. „Ty kurvo jedna digitální, jak že program provedl neplatnou operaci! Já asi taky provedu na hovno operaci a vyrazím tě z otevřeného okna, svině!“ hulákal a svalové napětí uvolňoval kopáním do bedny počítače, což byl pracovní postup, který by žádný ajťák neschválil, ale jemu fungoval.

I teď, když manévroval dívku do místnosti bez oken, kde na jedné stěně visely rozměrné ploché monitory, do zařízení zkusmo kopnul. Stroj se probudil k životu a na obrazovkách se objevila bootovací sekvence.

Uložil klientku do polohovacího křesýlka, pro větší pohodlí dodal polštářek pod hlavu a sdělil jí: „Tak slečno, tady se hezky položte, za okamžik se spustí léčivá frekvence na vaše bolístky. Postačí hodinka a uvidíte, že budete odcházet jako znovuzrozená.“ Dívka poslechla.

Počítač dokončil startovací procedury a na všech monitorech se objevila krásně barevná krajina plná modrého nebe a bílých nadýchaných obláčků jak od Máchy. Klientka se uvolnila a Robert opustil místnost, přičemž jako pokaždé si neodpustil polohlasem pronesenou jízlivou poznámku:

„Vidíš, Microsofte? Xpěčka ještě v žádném případě nejsou mrtvá!“

JAK LÉČIT NEMOC ALTERNATIVNĚ. ZÁKLADNÍ DESATERO.

1. Ze všeho nejdříve si poříd'te chorobu. Čím strašnější, tím lépe. Vhodná je rakovina slinivky nebo roztroušená skleróza, případně nemoc motýlích křídel. To jsou funkční evergreeny, poněvadž s cukrovkou už nikoho nedojmete. Nemoc ani nemusí být skutečná, což je pro vaši dlouhodobější účast v online léčbě klíčové. Umřít dříve, než se vyléčíte, je trapné.
2. Sesmolte příběh. Pokud možno srdceryvný. Zapomeňte přitom na pravidla českého pravopisu či gramatiky. Dobře sepsaný text je podezřelý. Nešetřete interpunkcí. Vykřičníky a trojtečky jsou neprávem opomíjené. Sem tam smajlík nebo smutník také text oživí.
3. Nosným motivem příběhu musí být neschopnost nějakého MUDra. Čím více jich bude, tím lépe. Ve vlastním sdělení je velmi vhodné použít klíčovou frázi „MUDři (nebo alternativně MUDRci) jenom kroutili hlavou“, protože to je přesně to, co lékaři dělají. Nic jiného je totiž na fakultách neučí. Ve třetím semestru se z kroucení hlavou dokonce dělá zkouška!
4. Nesmíte ale zapomenout zmínit, že existují i MUDři, kteří tak docela nejsou MUDři. Musí mezi nimi být alespoň jeden osvícený, který zná CDS. Někdo vám totiž diagnózu určit musí a Lojza elektrikář z vedlejší dědiny není dostatečně autoritativní osobnost. Zmíňte ho pouze v případě, že v sobě objevil léčitelské schopnosti a vyrobil si doma diagnostický přístroj jménem Salvia, na němž vás přeměřil, a zjistil skutečnou příčinu vašeho onemocnění. Poznamenejte, že zmíněný aparát umí identifikovat i příčiny duchovní a karmické.
5. Staňte se členem všech skupin na Facebooku, které vyznávají alternativní medicínu. Tam svůj příběh vložte. Využijte i rozličná diskusní fóra. Zde platí – čím více tím lépe. Nezapomeňte zmínit, jak moc jste trpěli. Ty hnusné čekárny! Neschopnost doktorů a pomocného personálu zdůrazněte VERZÁLKAMI. Lze použít i slovo „vrazi“.
6. Součástí popisu vaší cesty ke zdraví musí být následující seznam: překyselení, paraziti a zátěže z nich, detox, klystýry, urinoterapie, změna stravy z jedlé na nejedlou, konzumace co nejvíce přírodních látek, jakými jsou třeba borax, CDS nebo chlorid cesný a podobně. Kurkuma, chlorella, čaj Marco a DMSO jsou záchytnými body, jichž se držte jak klíště foxteriéra. Bez nich se uzdravit nedá.
7. Vhodné je také připomenout, že jste oslovili přední parazitoložku inženýrku Bláhovou, ale bohužel neměla čas, protože je strašlivě vytížená a nestíhá.
8. Připojte fotografie z vaší jaterní očisty. Čím více hoven vyfotíte, tím větší úspěch vás čeká. Budete nejen slavní, ale váš příběh získá punc opravdovosti. Vlastně to ani nemusí být vaše očista a dokonce ani vaše hovna, na internetu se obrázků válí habaděj. Nebud'te troškaři.
9. Konečně se uzdravte. Diskutujte se všemi a používejte klíčová slova z bodu 6 tohoto návodu. Pořád dokola, protože v opakování se skrývá pravda.
10. V okamžiku, kdy se počet pochvalných komentářů a lajků přehoupne přes tisícovku, jste připraveni otevřít si vlastní léčitelskou praxi. Od Lojzy z vedlejší vesnice si nechte vyrobit přístroj a staňte se uznávaným odborníkem na alternativní medicínu.

Tak je to snadné!

KONFERENCE

„Prosím o klid!“ Konferenciér za přednášecím pultíkem zaklepal laserovým ukazovátkem.

Šum hlasů v sále postupně utichal, až se rozhostilo nepřírozené ticho.

„Děkuji za pozornost,“ pokračoval mladík v bledě modrém sáčku od Bandiho. „Jak víte, sešli jsme se dnes, abychom se pro další desetileté období pokusili zastavit nepříjemný trend, který nám všem způsobuje značné finanční ztráty.“

Místností se rozlehl souhlasný šepot, protože každý z účastníků už přišel o nějaký ten dolar, euro, libru, či dokonce i o českou korunu.

Řečník pozvedl varovně prst: „To si samozřejmě nemůžeme nechat líbit. Je nezbytně nutné vyrazit do boje a zvrátit pro nás nedobrou situaci ve svůj vlastní prospěch. Jistě se mnou souhlasíte?“ Zakončil proslov otázkou a očekával souhlasné mručení, které se vzápětí dostavilo.

„Je bohužel smutné,“ zatvářil se tragicky, „že i v tomto sále se nacházejí lidé, kteří ke katastrofě přispívají, přestože to možná původně ani neměli v úmyslu. Ale to je neomlouvá!“ Zahřměl a vyvolal frenetický potlesk, následovaný podezřívavými pohledy, jak se publikum otáčelo ke dvěma významným osobnostem.

„Proč to ale dělají?“ položil řečník otázku a ukázal prstem na nenápadně se tvářícího muže s brýlemi v osmé řadě. „Třeba vy, Bille. Můžete nám odpovědět na tuto otázku?“

Oslovený se nervózně zavrtěl, povstal, popadl mikrofon, doručený pěknou slečnou v růžových šatíčkách bez ramínek, a zaujal obranný postoj: „Byla jiná doba! Fakticky mi tenkrát připadalo jako dobrý nápad, že pokud dám lidem kvalitní počítačový operační systém, budou rádi a já je tak budu moci lépe sledovat – a tím pádem i ovládat. A dařilo se mi to skvěle, než támhle Mark přišel s tím svým blbým předimenzovaným diskusním fórem! Já nikdy nechtěl, aby se lidi spolu nějak bavili. Dokonce jsem jich v Africe spoustu nechal naočkovat, aby umřeli dřív, než se k počítači vůbec dostanou. Co ty na to, Marku?“

„Dobře, dobře,“ povstal Mark, „možná jsem udělal chybu. Ale skuteční viníci jsou ti pitomci, co dali lidstvu internet. Proč tu nikdo z nich není? Já jen vzal hotovou technologii a přetavil ji ve velmi výnosný byznys. Tak výnosný, že ani nevím, co s nashromážděným majetkem mám dělat, tak ho rozdávám potřebným i nepotřebným, aby si vše potřebné zařídili sami!“

„Jenže tohle nefunguje,“ utál ho konferenciér. „Oni se nám lidi domlouvají a vyzrazují tajemství, která měla zůstat navždy skryta. A kvůli jednomu blbému tlačítku nazvanému Sdílet jsme v prdeli všichni. Už se nedá skoro nic utajit.“

„To je fakt,“ uznal Mark, zatímco Bill uklidněn usedl, „ale taky se neflákám s rukama v klíně. Najal jsem osmdesát tisíc Indů, naučil je mluvit stovkou různých jazyků a zamořil svůj projekt miliardami příspěvků, u nichž nikdo neví, zda jsou pravda či výmysl. Vyvolal jsem zmatek, a ten zjevně šlape jako hodinky. Víc po mně už nechtějte, mám ženu a čerstvě narozené děcko, takže mám svých starostí dost.“ Dodal a posadil se.

„Pánové, pánové,“ vložil se do průběhu dialogu moderátor, „nebudeme se tu vzájemně obviňovat, škoda už byla napáchána. Věnujme se důležitým věcem. Prosím, aby k řečnickému pultu přistoupil zástupce farmaceutických korporací a předložil nám plán na další období.“

„Vy ne, pane!“ vyštěkl, když spatřil, jak vstává reprezentant významné letecké společnosti, „vaše chemtrails už jsou úplně k ničemu. Nějaký...“ zašustil v poznámkách, „...Ovczaczek všechno profláknul.“

Uniformovaný borec uraženě odešel a k pultíku dorazil zástupce největší farmaceutické firmy na světě. Srovnal si myšlenky, prohrábl zbytek vlasů a spustil: „Vážení, seznam nemocí, které jsme se pro dalších deset let rozhodli nevyléčit, najdete na sklápěcích stolicích před vámi. S tím souvisí i nutná eliminace osob, které nám hází klacky pod nohy a uzdravují lidi, čímž nás okrádají. S nájemnými vrahy se po skončení konference sejdem v modrém salónku, takže jen v krátkosti shrnu největší škodiče.“

Odkašlal si. „Pozoruhodné je, že všichni pocházejí z jedné polozapomenuté zemičky ve střední Evropě. Asi tam mají někde hnízdo. Tak si pište: Bláhová. Eleková. Strunecká. Nepilý. Sehnal. Jonáš. Hnízdil. Všichni trvalým pobytem Česká republika. Podrobnosti dodají Bill a Mark. Děkuji za pozornost a loučím se pozdravem Nemocem zdar – léčení zmar!“

O několik týdnů později se poručík krajské kriminálky probíral svodkou, na chvíli se zarazil a povídá svému kolegovi: „Hele, mám takový nejasný pocit, že nám tu někdo programově vraždí vyhlášené šarlatány.“

Kolega nezaváhal ani okamžik: „Konečně se té práce někdo ujal!“

NESPOKOJENÁ ZÁKAZNICE

„Chci okamžitě vrátit peníze!“ pravila exkluzivní a tělesně výjimečně vybavená blondýnka rozhodným hlasem.

Alternativní léčitel Radomír Brdský se nespokojeně zavrtěl a opáčil: „Proč prosím? Mnou osobně provedená terapie nebyla úspěšná?“

„Naopak,“ procedila skrze zuby slečna, „fungovala více než stoprocentně.“

„Pak ovšem nechápu, na co si stěžujete,“ rozhodil bezmocně rukama léčitel. „Jsem profík ve svém oboru a můj biorezonanční přístroj má dokonce certifikát ISO!“

„Seru na ISO!“ ztratila klientka glanc. „Odnaučil jste mě definitivně kouřit!“

„Ano,“ prohrabal se léčitel v nepříliš kvalitně vedené dokumentaci, „tři sezení u plazmy, dohromady za tři a půl tisíce. To byste prokouřila za pár měsíců. Takže kromě jasného zdravotního přínosu jsem vám do budoucna ušetřil i spoustu peněz.“ Bránil Radomír svůj byznys.

„To souhlasí,“ prohlásila výhružně blond'atá kráska, „přesně tuhle částku mi vrátíte, protože jste zanedbal zásadní povinnost!“

„A jakou, prosím pěkně?“

„Úplně jste vynechal celostní anamnézu. Kupříkladu jste se nezeptal, jaké je mé povolání.“

Radomír nasadil široký úsměv: „V tomto konkrétním případě mi přílišné vyptávání připadalo jako zbytečný zásah do vašeho soukromí. Závislost na nikotinu není rakovina a nevyžaduje podrobné karmické a životní rekognoskace,“ blýsknul se několika cizími slovy, aby dostal svému titulu inženýra.

„Měl jste to udělat,“ trvala na svém blondýnka, „teď mi vrátíte peníze, jinak vás zažaluji, že jste mě svým léčením poškodil, protože jste mě připravil o velkou část mých příjmů.“ Pozvedla obočí a úderem dlaně do stolu dodala svým slovům na důrazu.

„Ale jak bych vás mohl poškodit? Vždyť sama přiznáváte, že už nekouříte?“ Nechápal léčitel.

„No právě!“ vybuchla dáma. „Kdybyste to udělal, věděl byste, že kouření je nedílnou součástí mé profese.“

„Jaké profese?“ optal se Radomír a pojal podezření.

Slečna se lehce zapýřila, vypjala rozměrnou hrud' a špitla: „Před vaším necitlivým zásahem jsem bývala dobře placená pornoherečka.“

DRAMA A KYVADLO

„Víte, pane doktore, já podobným blbostem nikdy nevěřil,“ přiznal se drobný bledý mužík.

„Jenže mám dobrého kamaráda, který jednoho dne prozřel a objevil v sobě netušené ezoterické schopnosti. Já byl v té době těsně po rozvodu a tahanice o děcka mému duševnímu zdraví moc neprospěly. Alkoholu jsem nikdy neholdoval, ale popravdě řečeno jsem byl tak trochu na dně. A když mě kámoš oslovil a nabídl mi, že mě z toho psychického bahna grátis vytáhne, podlehl jsem.“ Ustrknul ze sklenice vlažné vody a pokračoval.

„Je tomu asi půl roku, co vrazil do mého bytu obtěžkán rozličnými aparáty a v ruce třímal kyvadélko. To se zvclo hned před vchodovými dveřmi a začalo se šílenou rychlostí točit doleva. To je prý děsný průser, pravil kamarád a vstoupil. Rozhlédl se po mém bytě, popadl jakýsi elektronický bazmek a začal měřit negativní energie. Kam vlezl, tam se ručička ocitla v červeném poli. Dost mě to vyděsilo.“ Mužík se odmlčel.

„Když dokončil vstupní prohlídku, pokýval vážně hlavou a prohlásil, že všechno musí pryč. Neváhal a konal. Televizi, počítač a stereo soupravu střelil sousedovi za pět stovek. Perského kocoura vyhnal z bytu se slovy: ‚Jsi zvíře, tak se starej‘ a ložnici přemístil do obývacího. Koberec sroloval do kouta a mikrovlnku prostě vyhodil z okna s komentářem: ‚Tolik Bovisů by tě zabilo‘. Poté se usadil ke kuchyňskému stolu a povídá: ‚Pojď, teď tě naučím se siderickým kyvadlem. Protože hvězdy nelžou a tak se pokaždé, než něco uděláš, zeptáš kyvadélka, zda můžeš, abys něco nezvorál‘“.

Tříhodinový kurz jsem vcelku zvládnul, poděkoval mu a on odešel šťasten, že mi zachránil duševní zdraví, ba i život.“ Muž svlažil rty a udělal dramatickou pauzu.

„To ale nevysvětluje, proč jste se nakonec ocitl v našem protialkoholickém zařízení,“ konstatoval psychoterapeut a učinil si pár poznámek.

„To naopak vysvětluje úplně všechno!“ vybuchl mužík. „Bud' jsou hvězdy pěkně sadistické svině, nebo jsem princip toho záludného kyvadla nepochopil správně. A tak mě tu máte.“ Dodal a zatvářil se pochmurně.

„Stále tomu nerozumím,“ podotkl terapeut, „co se tedy vlastně stalo?“

„Ježíšmarjá,“ vykřikl mužík, na němž se projevovaly abstinenční příznaky, „vždyť je to prosté! Pokaždé, když jsem se toho zkurveného kyvadélka zeptal, zda si ještě můžu dát pivo, točilo se doprava jak na obrtlíku!“

MEDIKACE

Certifikovaný homeopat, autopat a psychopat Radomil Brázda pozorně pohlédl na slzícího klienta. Zarudlé oči dle poznatků tradiční čínské medicíny poukazovaly na vážný problém skrývající se v tlustém střevě trpícího pacienta. Čínští mudrci během věků zjistili, že vše je spojeno se vším, což Radomilovi dávalo smysl.

Jenže při svém studiu orientální medicíny Radomil také narazil na slavného mongolského léčitele jménem Dagva Chimed Dovdon Bavuu, který naopak tvrdil, že nic je spojeno s ničím, a drtivou většinu chorých uzdravil prostě tím, že je neléčil vůbec nijak. Dvě navzájem protichůdné teorie fungovaly naprosto stejně, což Radomila zpočátku mátl.

Až později pochopil, že jde o základní mantru alternativní medicíny – nevíme jak, ani proč, zato máme výsledky! Zatímco ustrnulá lékařská věda sice věděla jak i proč, ale lidé si vesele umírali dál.

Zatřepal hlavou, aby se zbavil toku myšlenek a přesunul svou pozornost k pacientovi. Nejdřív anamnéza, potom diagnóza, nakonec terapie. Přidržel se svaté léčitelské trojice okopírované od alopátů a započal s výslechem. Protože si s ohledem na konkurenci stanovil poměrně nízkou hodinovou sazbu, uplatnil starý trik používaný už ranhojiči v raném středověku. Zadrhával se a koktal, čímž vcelku nenápadně natáhl finančně ohodnocený čas.

„Vi-vi-vi vidím, že vás pá-pá- pálí oči?“ konstatoval Radomil zjevný fakt.

„Pálí až řežou,“ připustil pacient.

„A-a-a asi nechcete ně-ně-ně něco vidět, ne-ne-ne nebo jste viděl, co jste ne-ne-ne nechtěl, že?“ vyzvídal.

„Jo,“ pokrčil muž rameny, „včera večer pohádku Tři bratři.“

„Vi-vi-vi vidíte. Televize je zlo! Vy-vy-vy vypnutí nepomohlo?“

„Na chvíli ano. Ale o hodinu později dorazila na návštěvu tchýně,“ svěsil hlavu klient a ramena se mu zatřásla potlačovaným pláčem. „Prý s námi bude až do Silvestra,“ dodal a vysloveně se v křesle scvrknul.

„Svi-svi-svi svině,“ prohlásil účastně Radomil a začínalo mu být jasné, že příčina nemoci je ryze psychosomatická. Také už se mu začínala rýsovat vhodná medikace. Pohrabal se v šuplíku pracovního stolu, až našel správnou lahvičku plnou různobarevných kuliček. Vysypal jednu růžovou do ruky, zabalil do celofánu a podal ji nešťastnému muži.

„To-to-to tohle si vezměte tě-tě-tě těsně před spaním,“ doporučil, „a brzy bu-bu-bu budete jako ry-ry-ry rybička.“

Muž se zatvářil podezřívavě. Jen jedna pilulka? To mohl zajít k obvod'ákovi a dostal by na předpis sedm nebo osm balení hrazených zdravotní pojišťovnou. Jenže v krabičkách byly příbalové letáky a při jejich čtení se mu vždy udělalo šoufl. Proto vyhledal léčitele a rozhodl se mu tudíž důvěřovat.

„To mám spolknout?“ optal se pro jistotu, poněvadž ještě neměl tolik zkušeností s alternativní léčbou a jiný způsob aplikace ho zatím nenapadal.

„Ne, ne!“ Zamával léčitel rukama. „Tu-tu-tu tuhle ku-ku-ku kuličku si ve-ve-ve večer po koupeli strčíte co nejhlouběji do ři-ři-ři řiti.“

„A to mi pomůže?“ pohlédl muž na Radomila nedůvěřivě.

„Ja-ja-ja jasně!“ Rozzářil se léčitel. „Ce-ce-ce celý další týden bu-bu-bu budete mít dost sta-sta-sta starostí ku-ku-ku kuličku zase vyndat, takže všechny va-va-va vaše problémy pů-pů-pů půjdou stranou a bu-bu-bu budete opět jura!“

VÝŽIVA

Výživový poradce Daniel Bába byl unaven. Před týdnem dokončil náročné studium završené neúměrně složitým znalostním testem a cítil se k smrti vyčerpán. Usrkl levotočivě naspinovanou vodu a pomyslel si, že šest dní na vzdělání je zbytečně dlouhá doba.

Kdyby šlo o něj, pak by komplexní problematiku lidského metabolismu zvládnul za jeden víkend a jaképak copak. Vždyť na tom není nic složitého, když má lidstvo Google a internet.

Jenže prokletá Evropská unie si pro rekvalifikační kurzy vydupala minimálně sto dvacet hodin, a tak si je poctivě v učebně odseděl, protože jako opravář zemědělských strojů by nemohl legálně uzdravovat lidské duše a těla.

Na jednu vyučovací hodinu dokonce dorazila uznávaná odbornice na všechno a na nic Margit Slimáková. Vypadala bledě a trochu sešle. Daniel si interně poznamenal, že by potřebovala dobrého výživového poradce. Zjevně pořád ještě chodila do supermarketů, baba nepoučitelná.

„Mě k vám poslali doktoři,“ zamumlal jeden z jeho prvních klientů. Mladík s neudržovanou hřívou vlasů jakoby vypadl ze šedesátých let minulého století, kdy frčeli hippies a volná láska. Občas s sebou nervózně škubnul, zatřepal hlavou, zahrabal levou nohou a semtam frknul. Asi nervový tik z nevhodné stravy. „Říkali, že už mi nemůžou pomoci a poslali mě sem, k vám. Frk. Frk.“

„Konečně ti vrazi v bílých pláštích udělali něco rozumného,“ řekl si v duchu poradce, zazubil se na svého klienta, upravil si světle zelený svetr, který mu manželka upletla ze zbytků listů marihuany, a prohlásil: „Jste tu správně. Rád vás obtíží zbavím. V čem je potíže?“

„Miluju obilí!“ vyhrkl mladík, „nemohu se ho nabažit.“

„Jejda, milý pane,“ orosil se Daniel, „to ale nesmíte! Víte, jaký je lepek zákeřný vrah? Nedávno jsem o tom četl vědeckou studii na AC24.cz. Chcete-li být zase fit, musíte vše, co šlo kolem obilí či mouky, z jídelníčku zásadně vynechat. Zásadně!“ Varovně zvedl prst.

„No jo, ale čím se budu živit? Frk.“

„Proto jste tady! Sestavím vám skvělou a zdravou dietu a všechny choroby, které vás trápí, raději zdrhnou někam jinam.“

„Hm,“ zatvářil se mladík zmateně, „a to už nesmím ani ždíbek ovsa?“

„Nikdy!“ zvýšil hlas Daniel a zamyslel se. Něco bylo špatně. Tohle nebyl standardní zákazník, který disponoval atopickým ekzémem či nadváhou. Nebo dobře léčitelnou rakovinou. Něco nesedělo a on si nebyl jist, o co jde.

„Poslyšte, pane, mohu se zeptat, kdo konkrétně vás za mnou poslal?“

„MUDr. Drahomíra Lubická. Sedí na místní klinice. Prohlásila, že už si se mnou neví rady a doporučila mi, abych tedy do konce života zůstal tím, kým jsem. A poslala mě za vámi, že mi doporučíte vhodnou a výživnou stravu. Frk, frk.“ Mladík se zatvářil smutně a dodal: „Jenže vy tvrdíte, že všechno, co mám nejraději, nesmím, poněvadž je to jedovaté. Asi se tedy musím oběsit, ne?“

„To snad ani nebude nutné,“ zadumaně pohlédl poradce na svého pacienta. „Poslyšte – a ta paní doktorka, jakou má vlastně specializaci?“

Mladík potřásl hřívou, zafrkal a odpověděl: „Mno, ona je psychiatr. A já,“ zahrabal levou nohou, „já jsem Jamagata. Hřebec, který v roce 1912 vyhrál Velkou pardubickou!“

TRADICE

„To jsou furt nějaký novoty,“ brblal šéfkuchař Kua Kua Bong, když dostal za úkol připravit svému kmeni oběd podle posledních pokynů místního šamana Aka Aka Bonga.

Život v buši daleko od takzvané moderní civilizace byl sám o sobě dost náročný a jediný, co malou komunitu domorodců drželo při životě, byla úcta k tradicím a ke zkušenostem jejich předků. Oni věděli nejlépe, co je pro přežití druhu nejlepší. Pokrok to nebyl, ten přinášel jen starosti a problémy.

Kupříkladu sousední kmen Bing Bingů se s ničím nemazlil. Žil si tak, jak příroda chtěla a jediný ústupek moderní době učinili tím, že si zadek po dokončeném vyměšování místo jedovatou škumpou vytírali neškodnou kapradinou.

Sraní tak zase byla radost a nikoliv utrpení, přestože nedávno zformovaná Liga za udržení pálení řitě protestovala proti novince poukazem na fakt, že kdyby příroda toužila, aby tento ryze biologický akt byl příjemný, nestvořila by jedovatou bylinu, která by tím pádem ztratila jediný smysl své existence.

„Co to kutíš?“ přiklátil ke Kua Kuovi jeho mladší brácha Bua Bua a zavěťřil.

„Oběd podle nového receptu,“ neskrýval Kua Kua podrážděnost, „ale moc se netěš, šaman prohlásil, že je nutné výrazně proměnit naše stravovací návyky, abychom byli zdravější a odolnější a posílili tak imunitu. Prý není správné vyhynout zbytečně, jako třeba neandrtálci.“

„Kdo je Imu Nita?“

„Netuším,“ pokrčil Kua Kua rameny, „asi nějaký borec z vedlejšího klanu. „Nechápu, proč bychom ho měli posilovat, ale jsem malý pán. Jen vařím. Na myšlení jsou tu jiní.“

„Aha,“ zatvářil se Bua Bua zmateně a rozhlédl se po přípravě, kde se chaoticky povalovaly nohy, ruce a zbytky těl poslední turistické výpravy. „A proč vyhazuješ ty nejlepší delikatesy?“ ukázal na odpadní jámu plnou odřezaných hlav, „není to škoda?“

„Je,“ připustil Kua Kua. „Jenže šaman prohlásil, že má-li být náš tradiční lidojedský způsob života zachován i pro příští generace, musíme nutně držet bezlebkovou dietu!“

POHÁDKA

V odlehlejší části restaurace vládlo hrobové ticho. Právem. Sestava účastníků se ocitla na konci své existence a k nějaké oslavě nebyl žádný důvod.

Pohřební atmosféru prolomila drobná dívenka, když ufnukaným a jemným hláskem prohlásila: „Tohle je nejspíš naše poslední výroční zasedání. Lidé už v nás nevěří a nám nezbyvá, než potupně vyhynout. Jako dinosauři a jiné prehistorické obludy. Fňuk.“

„Máš recht,“ přitakal vytáhlý čahoun s neučesaným roštím zrzavých vlasů na hlavě, „mě už taky nikdo nebere vážně.“ Zadumaně pohlédl do poloprázdné sklenice piva a odmlčel se.

„A co se ti přihodilo, Hejkale?“ pozvedla oči dívka a oblažila ho zvědavým pohledem.

„No coby. Potkám takhle uprostřed lesa borce se psem na procházce a tak si povídám, že ho svým jekotem pořádně vyděším. Vybafnul jsem na něj z křoví a předvedl to nejlepší, co se svým hlasem umím.“ Usrkl piva a zmlknul.

„A? Nenapínej nás!“

„A nic. Chlápek sundal z uší sluchátka od iPodu, pohlédl na mě, pak mi strčil do ruky cédéčko a prohlásil s pohrdáním: ‚Umíš hovno, vole. Nejsi Brichta? Zkus naposlouchat Deep Purple, abys věděl, jak se správně ječí‘. A odkráčel.“

Dívenka svěsila ramena. „Taky to nemám lehký. Jak já jsem byla šikovná, když jsem nechávala lidi bloudit na cestách i necestách. Teď má každý navigaci a GPS, takže se dokonale ztratí i bez mé účasti. Jsem k ničemu a nepotřebná,“ fňukla Bludička.

„A co mám říkat já?“ vložil se do debaty zelený mužík, „naposled jsem utopil nějakýho doktora Mráčka, a to ještě jenom ve filmu a ne úplně. I blbý pětiletý spratci umí plavat a pentle nikdo nechce. Nutil jsem je tuhle jedné dorostence. Ta mě odpálkovala s tím, že cincajdama v jednadvacátém století nikoho neohromím, a poté ze mě zkoušela vymámit stav mého bankovního konta a zda jezdím v Mercedesu nebo v BMW. Sodoma, Gomora, řeknu vám.“

Z vedlejšího plně obsazeného salónku dolehly k uším nešťastných pohádkových bytostí neklamně známky bujarého veselí.

„Mimochodem,“ podrbal se Hejkal na hlavě. „Kde je vůbec ta stará čarodějnice Baba Jaga? Proč netruchlí s námi?“

„Ta jediná se dokázala adaptovat na nový moderní svět,“ našťvaně sykla Bludička. „Slyšíte ten hukot a vzdechy z vedlejší místnosti? Tam zrovna provádí dobře placený seminář.“

„Seminář? Co to je?“ nechápal vodník.

„No, učí ženy lásce k novým bohům. Ona sama šla příkladem tím, že si změnila jméno. Říká si teď Lady Džaga a právě vysvětluje, že mají mít v posvátné účtě část svého vlastního těla.“

„Jakou část těla má na mysli?“ nechápal Hejkal.

„Nemám páru,“ usrkla Bludička zvětralého nápoje, „jen vím, že jí říká Bohyně Číča!“

GLOSA Z BRAZÍLIE

„Hele, Bille,“ oslovila manželka svého chotě, „prý jsi byl o víkendu spatřen, jak poletuješ ve svém tryskáči nad brazilskými pralesy a městy a něco kutíš. Cos tam dělal?“

Bill se zatvářil omluvně: „Musel jsem vypustit sádku geneticky modifikovaných komárů. Pamatuješ, jak jsme společně plánovali snížení lidské populace pomocí vakcín a očkování?“

„Pamatuji.“

„Tak to moc nezabralo. Už nás prokoukli. Ale tihle komáři umí přenášet zákeřný virus, který napadne těhotné matky a jim se narodí děcka bez mozku. Což je z pohledu našeho cíle směřujícího k ovládnutí lidstva bezpochyby nejlepším řešením.“

„Tomu rozumím,“ pochopila žena, „ale proč začínáš zrovna v Brazílii? Co ti chudáci Brazilci provedli?“

„Co mi provedli? CO?“ vyhrkl Bill Gates, „představ si, že ty mrchy jedou na Linuxu!“

MUZEUM

„Co tohle kurva má být?“ Kurátor městského muzea si nebral servítky a načuřeně vyřázel slovo za slovem: „Jaké prorůstání offline a online světa? Jsme, do prdele, muzeum, a naším jediným posláním je schraňovat a představovat široké veřejnosti významná umělecká díla. Nemáme nikde ve stanovách,“ praštil pěstí do stolu, „určenou povinnost vystavovat kdejaké nedokonalé hovno. Nejsme Facebook!“

„Klid, Bohumile,“ tišil ho postarší plešoun, toho času dočasný ředitel svatostánku umění, „tuhle výstavku, která ti tak leží v žaludku, si proloboval náměstek primátora. Tvrdí, že lidové umění je důležité a je tedy nezbytné, abychom neustrnuli ve středověku, nýbrž šli hrdě vstříc nové době.“

„Seru na novou dobu!“ nehodlal se kurátor vzdát tak snadno. „Když chtějí lidi spatřit lidové umění, ať vyrazí do Rožnova nebo na Karlův most. O srdíčka a trenýrky tam není nouze. Ale my jsme m-u-z-e-u-m,“ vyhláskoval vztekle. „O tom, co bude obsahem jednotlivých sbírek rozhodují výlučně já. A tohle,“ smetl několik nepříliš vyvedených barevných fotografií ze stolu, „mi nevnutíš ani omylem! Právě tu pořádám výstavku novodobých ruských ikon z konce 18. až počátku 20. století. Umíš si představit, jak by se ty překrásně ztvárněné Bohorodičky tvářily na tenhle humus?“

„Bohouši, prosím, zklidni hormon,“ zvýšil ředitel hlas, „zadání je jasné a přišlo z vyšších míst. Já s tím nic dělat nemohu a ty nejspíš také ne. Ne, pokud nechceš riskovat ztrátu zajímavého zaměstnání.“

„To mi vyhrožuješ?“

„Jen sděluji fakta.“

„Tak si je nechej pro starou Blažkovou. Já tady definitivně končím. Podobné nervy nemám zapotřebí a v Louvru si mě třeba budou vážit víc. Nazdar!“ Odsunul stoličku a s vzdorným a hrdým výrazem za sebou prásknul dveřmi.

Ředitel si opatrně utřel orosené čelo a rozhodl se, že expozici nového lidového umění zařídí osobně. Upřímně si doznal, že ani on není příliš nadšen, ale náměstek primátora byl znám jako ranař s dost velkým vlivem. No co, pokrčil rameny, třeba se to návštěvníkům bude líbit. Usoudil a vyrazil do práce.

Opatrně vyprázdnil místnost s díly z výtvarné tvorby akademického malíře Jana Obšila a celé dopoledne věnoval pečlivému rozmístění jednotlivých exponátů. Ty byly zabaleny do průhledných celofánových fólií včetně fotografické dokumentace, a když práci dokončil, zářila celá místnost všemi dostupnými barvami, co lidstvo znalo.

Jen nepoplést cedulky, připomněl si. Aby se autoři jednotlivých artefaktů nenaštvali. Mrzela ho nepřítomnost kurátora, který měl obrovský cit pro mateřský jazyk a dokázal přitáhnout návštěvníky jenom tím, že vymyslel dechberoucí slogan. I tahle práce zůstala na něm. Povzdychl si a uložil poslední popisek k pytlíčku různobarevných kamínek. Stálo na něm: „Bar-Bee. 12. ledna – 14. ledna 2015.“

Odkráčel do své kanceláře, zapnul počítač, chvíli dumal a nakonec ve WordArtu vykouznil pestrobarevný název výstavy v tomto znění:

„Vykadit se dočista je jaterní očista.

Výsledky detoxikačních experimentů občanů našeho města v letech 2011 až 2015.“

V SERVISU

Vrzly dveře a do malého servisu dovrávoval plachý mužík s bednou v podpaží. Opatrně uložil zavazadlo na pult, odkašlal si a oslovil přítomného servisního technika.

„Nefunguje mi počítač, pane. Jenom si tak divně hučí, ale obraz nenaběhne. Mohl byste mi ho, prosím, opravit?“ Přešlápl z nohy na nohu a nesměle zalhal: „A pokud by to bylo jen trochu možné, strašně spěchám, poněvadž práce nepočká.“ Ve skutečnosti nepočká jeho žena, závislačka na Facebooku.

Muž s třídením strništěm na bradě vážně pohlédl na klienta a temně pronesl: „Jo, pane, kéž by jen vše šlo tak jednoduše. Nejprve je nutné vypátrat skutečný problém a ten poté správně vyřešit. Nic se nesmí uspěchat, protože jak říkával můj děda, blahé paměti, rychle se ani pes nevysere.“

„Možná jenom umřela grafická karta a stačilo by ji vyměnit, nemyslíte?“ odvážil se zákazník stanovit vlastní diagnózu.

„Milý pane,“ vyděsil se mechanik, „tady jste v kvalitním servisním středisku a my svou práci bereme vážně. Nelze jen tak od boku střílet možnosti a doufat, že se trefíte. Nejdříve spolu pěkně vyplníme vstupní dotazník s anamnézou,“ dodal smířlivě a vytáhl ze šuplíku asi patnáctistránkový formulář.

„Je to vážně nezbytné?“ nenechal se muž za pultem tak snadno odbýt.

„Jinak to nejde, milý pane. My, v naší holistické poradně, přistupujeme k výpočetní technice tak nějak celostně, víte? Vždy nejprve pátráme po skutečné příčině. Ne jako rozliční výlupci, kteří vám prostě jenom vymění zvukovou kartu, když přestane fungovat. My se především ptáme – co jste na svém nebohém počítači pouštěl za hudbu? Ověřil jste si předem, zda vaše zvukovka náhodou neobsahuje čip YM3812 a zvukový koprocesor, o němž se dávno ví, že nesnáší hip-hop a Dádu Patrasovou? Aha?“

„To by mě nenapadlo,“ připustil zákazník.

„Vidíte!“ zvolal vítězoslavně servisman, „a to je pouze začátek. Nesledoval jste nějaké závadné filmy?“ Otázal se.

„Závadné? Myslíte třeba porno?“

„Kdepak, porno je neškodné. Největší problémy způsobuje Princezna ze mlejna nebo čtvrtý díl Kameňáku. To grafické čipy i kondenzátory často vyskakují hrůzou ze svých patič.“

„No, včera večer, když ještě počítač fungoval, jsem si dopřál Červeného trpaslíka.“

„Pak není chyba v grafické kartě, ale musíme se porozhlédnout po celém systému digitálních čaker a meridiánů. Příčina může být ukryta hluboko v duši počítače. Kdo ví, možná v samotném srdci procesoru. A těžko říct ve kterém, pokud má jádra čtyři, že.“ Prohlásil technik vážně a opatrně otřel zařízení antistatickou utěrkou.

„No, vy jste odborník,“ vzdal zákazník souboj znalostí kontumačně, „kdy se asi tak můžu stavit?“

Servisní technik zalistoval v kalendáři: „Podívejte, úplněk je za čtrnáct dní, což je nejvhodnější doba pro digitální meditaci a zprůchodnění zjevně ucpaných elektronických kapilár. Další týden pak stráví váš miláček v tachyonizační komoře, kde si dopřeje klidu v kontaktu s vševědoucí vesmírnou energií. Poté uvidíme. Takže mi, prosím, zavolejte za třicet dní a já vám sdělím, co bude dál.“ Strčil zákazníkovi do ruky ušmudlanou vizitku, popadl nemocný přístroj a s povzdechem odkráčel do zadní místnosti.

Muž odevzdaně pokrčil rameny a povzdechl si také, když si uvědomil, že v autě na něj čeká pokažený televizor. Astrální středisko pro regeneraci velkoplošných televizních přijímačů sice bylo hned za rohem, ale on se vůbec netěšil, protože doma ho jistojistě seřve rázná manželka.

Tak nějak celostně.

PLAVÁČKOVA ROZŠÍŘENÁ VARIANTA HNÍZDILOVA DESATERA

1. Nevěřte slepě lékařům. Naslouchejte signálům těla. Nemocí vám hlásí, že tímto způsobem už dál žít nemůžete.

Lékaři jsou tupá a sadistická hovada, zatímco zanícené slepé střevo nebo rakovina slinivky jsou primovní kámoši, s jejichž pomocí zjistíte, že dál žít už fakt nemá cenu. Nehádejte se s nimi, následujte je.

2. Převzmete zodpovědnost za vlastní zdraví. Nespolehejte na zázraky medicíny. Restart už se nemusí podařit.

Už nikdy nelezte na polikliniku či do lékárny, stejně vám tam nepomohou. Skočte si do nejbližší opravny počítačů a nechte si záda dovybavit trojicí tlačítek: CTRL, ALT a DEL. V případě potřeby se prostě energeticky resetněte.

3. Žádná instituce vám klidné stáří nezajistí. Pečujte o své rodiče. Vychovávejte děti k tomu, aby pečovaly o vás.

Domovy důchodců a hospice jsou zruďné pozůstatky středověkých hladomoren a žalářů, své rodiče tam odloží pouze sadista. Snažte se přesvědčit vašeho idiota, kterého jste kdysi v poblouznění smyslů přivedli na svět, aby vám zajistil důstojné stáří. Počkejte ale, až ho propustí z výkonu trestu.

4. Nespolehejte na peníze. Udržujte dobré vztahy rodiny a přátel. Mějte rádi nejen sebe.

Peníze jsou fikce určená hloupým ovečkám. V rámci dobrých vztahů si zajistěte, aby vás živili přátelé (případně naivní člen vaší vlastní rodiny), kteří ještě tuto hlubokou moudrost nepochopili a vesele si vydělávají těžké buky. Tyto lidi mějte rádi, na ostatní hod'te bobek.

5. Zkuste žít alespoň jeden den bez elektrospotřebičů. Pokud kolaps nastane, budete připravení.

Nebud'te troškaři, jeden den je málo. Vyrvěte hlavní jistič a zbavte se závislosti na pot'ouchlých elektronech definitivně. Oprašte staré prověřené zvyky, metody a nástroje. Valcha, petrolejka, otevřené ohniště na dvorku a místní potok pro základní hygienu jsou dostatečnou civilizační výbavou.

6. Neposlouchejte projevy politiků. Šíří zdraví nebezpečné negativní emoce. Když se objeví na televizní obrazovce, přepněte na přírodovědecký program.

Kašlete na věci veřejné, nechod'te k volbám a ignorujte obecní vyhlášku včetně oprsklého starosty. Starejte se sami o sebe a nepřepínejte na přírodovědecký program. Stejně nemáte televizi ani elektřinu. Skočte na pole zjistit, jakým způsobem se s organizací a správou věcí veřejných vyrovnal třeba krtek nebo hraboš polní.

7. Chraňte životní prostředí jako sami sebe.

Nyní se zbavte i valchy, petrolejky a otevřeného ohniště, poněvadž se jedná o věci škodící životnímu prostředí. Takhle to příroda nechtěla. Zahod'te šaty, boty, menstruační vložky i toaletní papír a odeberte se do nejbližšího lesa, kde žijte v souladu se zákony přírody. Nejsilnější přežije.

8. Práce, která přináší uspokojení vám a prospěch co největšímu počtu lidí, je nejzdravější.

Nepracujte raději vůbec. Je vědecky prokázáno, že ať už uděláte cokoli, vždy se najde nějaký moula, kterému se výsledky vaší činnosti nebudou líbit. Nejlepší práce je žádná práce. Neuškodíte ničemu a nezničíte si záda.

9. Zdravá strava sama o sobě nestačí. Neméně důležité je kdy, jak a s kým si jídlo vychutnáte. Občasný půst vám jen prospěje.

Pokud nenajdete les plný chutných poživatin, půst se dostaví sám. Kaštiny, bukvice či jiné lesní plody zásadně konzumujte s obyvateli lesa. Srnci, jeleni, divoká prasata či zbloudilé kočky budou tou nejpříjemnější společností.

10. Sportujte pro radost. Nehoňte se. Stejně se nedohoníte.

Neustálé běhání a hledání potravy je tím nejzdravějším sportem, protože ho děláte nejen pro radost, nýbrž i pro obživu. Ostatně po splnění všech předchozích bodů ani jinou možnost nemáte.

HOROSKOPY

„Se na to věčný honění můžu vysrat,“ vykřikl Merkur horký vzteky. „Zase musím frčet retrográdně a ještě mě čeká setkání s tím idiotem Býkem. Víte, co mi řekl posledně?“ Ostatní planety gravitačně pokrčily rameny. „Proč s sebou taky někdy nepřivezu nějakou pěknou krávu!“

„Je to vůl, ne býk,“ usoudil Saturn a začal couvat. „Já pádím na rande se Střelcem. Taky nic moc, ale je s ním aspoň prča a navíc je děsně chytřej. Tuhle mě kupříkladu naučil správně vyplnit kontrolní hlášení! A když jsem tam byl naposled, dokonce jsme zbořili nějakou hroznou zed’.“

„Já strašně rád lidi seru,“ vložil se do debaty Jupiter, který se právě retrográdní fází překulil a nabral přímý směr. A strašně mě baví, když mi říkají hvězda. Pokaždý jim převorám životy, že nestačí čumět.“

„Jsi magor a nevděčník,“ prohlásilo Slunce. „Měl bys být raději užitečný. Jako já, třeba!“ Vykouznilo několik tmavých skvrn a vrhlo do prostoru. „Lidi do mě zírají a já je tím léčím ze všech chorob.“

„To víš, že jo,“ poznamenala trpce Luna. „Děláš frajera a já mám pořád jednu stranu tmavou. Přitom jsi mi slíbilo, že ty proklatý nacisty z mý odvrácený strany vyženeš.“

„Dočkej klasu, jak Třesk času,“ odvětilo Slunce tajnosnubně a odmlčelo se.

„Jsi slibotechna a prdím na tebe,“ urazila se Luna. „Raději se hodím do úplňku a vyrazím vyřešit dluhy a mimopartnerské vztahy. Lidi budou šťastní.“

Doposud mlčící Mars zařadil zpátečku a pomalým tempem se vydal ke Štírovi. Na odchodu poznamenal: „Hele, nepřijde vám divný, že lidi věří takový pitomosti? Že naše pohyby v širém Vesmíru nějakým způsobem ovlivňují jejich životy? Není to nakonec spíš naopak?“

„Jak naopak?“ nechápal Saturn.

„No prostě naopak!“ vyrazil Mars zrudlý vzteky. „Že ti biologičtí blbci svými myšlenkami ovlivňují okolní vesmír a nutí nás jak debily lítat prostorem, jak se hodí právě jim. Manipulují s námi!“

„Zajímavá myšlenka,“ zadumal se Merkur. „A co s tím my můžeme dělat?“

„Experiment!“ Nato Mars. „Podívej, Luno. Ty ukážeš odvrácenou stranu. Jupiter zdrhne k Betelgeuze, Saturn vymaže Střelce z hvězdné mapy a ty, Slunce, prostě zhasneš a vyrobíš tmu. A uvidíme. Konečně se téhle honičky zbavíme a dopřejeme si zaslouženého klidu.“

„Tak jo,“ souhlasilo Slunce po delší odmlce a ukončilo své termojaderné reakce.

Vtom se širým prostorem našťvaně rozlehlo: „Kdo zase, kurva, zhasnul? Budiž světlo, pravím!“

ZÁSAH

Šéf protidrogového oddělení se rozhlédl po místnosti. Plánovaná akce neměla být procházkou růžovým sadem, protože jejich protivníkem byl velmi vynalézavý a kluzký zločinec. Prakticky terorista. I z toho důvodu se na ranním brífingu ocitlo pár nových tváří z protiteroristického komanda.

Zaklepal ukazovátkem o pultík a spustil: „Dnešním úkolem je polapit nebezpečného darebáka jménem Horymír Kábrt a pokud to půjde, sbalíme i část jeho dealerské sítě včetně zákazníků. Ve složkách před sebou máte hrubý náčrt akce a fotografie podezřelých. Rád bych nyní přivítal i zkušeného odborníka z čínské tajné služby, který má s naháněním podobných individuů bohaté zkušenosti.“

Ozval se rozpačitý potlesk a zmíněný tajný policista se zatvářil lehce polichoceně. Mírně se mu narovnaly oči, povstal a pronesl: „Těkuji pánovi za pziřívání a verším, zda spolu zvladneme... zvladneme...“ Došla mu slovní zásoba a z rozpaků ho vysvobodil až přednášející.

„Fajn, oficiality máme za sebou, probereme si nyní časovou osu a nastartujeme své energetické funkce. V balíčcích před sebou máte k dispozici tři preparáty, které zvýší vaši šanci na úspěch. Jako první spolkněte jeden s názvem Dech dračího lejna – ten vám vylepší čich, což jako policisté nutně potřebujete. Poté vpravte do svých útrob Vánek tibetských plání, který slouží k nastartování mozkových synapsí. Bude vám to myslet jako Sherlockovi. Jako poslední si dopřejte Stín uštvané laně pro povzbuzení svalových funkcí, kdybyste byli nuceni podezřelé delší dobu pronásledovat po svých.“

Osazenstvo učinilo žádané a místností se rozlehlo přidušené brebentění, jak si jednotliví členové zásahového týmu vyměňovali dojmy a názory.

„Oukej, to je vše. Sejdeme se přesně v jedenáct hodin dopoledne na rohu ulic Štěpánské a Žitné. Připomínám, že operace je přísně tajná a její zvorání bude mít přímý vliv na váš služební postup. Odchod!“ Zavelel kapitán a místnost se vyprázdnila.

Policejní zásah byl jedním z nejúspěšnějších za poslední dobu. Podařilo se zadržet nejen MUDr. Kábrta, ale i jeho šedou eminenci profesora Šubrta včetně tří notně překvapených dealerů pocházejících z pražského podsvětí. Dále bylo zkonfiskováno a poté úředně zlikvidováno přes dvě stě kilogramů aspirinu, stopadesát kilogramů lbalginu, tři tuny antibiotik a dvě bedny vakcín proti chřipce a planým neštovicím.

Tiskový mluvčí policejního sboru prostřednictvím svého tiskového mluvčího médiím sdělil: „Šarlatánům na našem pískovišti pšenka nepokvete!“

ROZHOVOR

„Vy jste známý skeptik, že jo?“

„Mám ten dojem,“ přiznávám opatrně.

„A baví vás to?“

„No, je to fuška,“ kápnu božskou.

„Takže třeba ani nevěříte na Teslovu volnou energii zcela zdarma a pro všechny?“

„Pokud opravdu existuje, pak ještě nebyla objevena, protože termodynamické zákony se zatím nikomu v lidských dějinách nepodařilo oblafnout.“ Lituji, že jsem se nechal zatáhnout do rozhovoru.

„Ale vždyť je to všude na internetu! Už dávno jsme mohli mít elektřinu gratis! A jezdit na vodu!“

„Moc hezká představa,“ uznávám a pokládám logickou otázku, což se ukazuje jako chyba: „A proč ji tedy dosud nemáme?“

„Poněvadž někdo záměrně a cynicky vraždí lidi, kteří ji znovuobjevili, to je přeci jasné každému, kdo není ovce.“

„Mně moc ne,“ krčím bezmocně rameny a jako správná ovce hledám únikovou cestu.

„A taky ta ropná lobby. Pěkná banda chamtivých vykuků, kteří jenom tahají z nás, obyčejných lidí, peníze. Přitom voda je všude.“

„Na Sahaře by s vámi nesouhlasili,“ zvedám vhozenou rukavici, „mimochodem – na jakou vodu ten motor vlastně frčí? Na slanou nebo na sladkou?“

„No prostě na vodu! Voda jako voda, ne?“

„Že by na těžkou?“ dumám nahlas.

„Jasně! To je ono! Tak vidíte, že to znáte.“

„Znám,“ připouštím naoko, „a tahle zvláštní voda je také všude?“

„To přesně nevím, ale asi jo, jinak by na YouTube nebylo tolik videí, ne?“

„Možná bude v mracích,“ přemítám, „ostatně mraky už taky nejsou, co bývaly.“

„Vidíte? Už prozíráte! Ta letadla, co nás chemtrailsují, jakoby mimochodem vyrábějí těžkou vodu a ta se dá použít pro pohon jakéhokoliv motoru.“

„I toho leteckého?“ tvářím se nedůvěřivě. „Když je v mracích plno paliva, tak ho pak letadla nepotřebují a je zbytečné ho vyrábět, no ne? Stačí se dostat vzduchu a už to šlape samo.“

„Přesně tak! A k tomu stačí myšlenka, protože kvantová fyzika, přeci. Lidé jenom nasednou do letounu, začnou myslet na to, že poletí... a poletí. A poté už jedou na vodu z mraků, aby nemuseli furt myslet – a ještě chemtrailsují. Človče, vy jste chytrý a prozřený, žádný skeptik!“

„Vidíte? Lidé mě neprávem osočují. Dokonce mám doma nad postelí pyramidu!“ Zalžu a nerdím se.

„Kvůli zdraví, geopatogenním zónám nebo si jenom sbíráte tu volnou energii?“

„To je zatím tajné, protože provádím zásadní výzkum.“

„Jaký? Já to nevykecám.“

„Nevím, zda vám mohu důvěřovat,“ povídám obezřetně a naoko váhám, „jde o zásadní průlom, který by mohl změnit lidskou civilizaci navždy.“

„Prosím, prosím, hrob je proti mně řehtačka.“

„Že jste to vy, tak vám to povím. Ale jde o důvěrnou informaci a prosím, abyste o všem pomlčel. Mohli by mě také zlikvidovat.“

„Kdo?“

„Elity.“

„Chápu. Tak ven s tím.“

„No, jde o to,“ začínám váhavě, „zamyslet se nad tím, proč faraoni vlastně pyramidy stavěli. Jen tak si navržit haldu šutrů a vydávat ji za hrobku přeci nedává žádný smysl. Jejich úsilí tudíž muselo mít jiný, tajemnější účel. A já mám pocit, že jsem na to přišel. Jen teorii ještě musím dokázat a pověsit na YouTube. Pod falešnou vlajkou, samozřejmě,“ dodávám opatrně.

„Jako jedenácté září. Chápu.“

„Tak tak,“ říkám a pokračuji, přičemž si dávám záležet, abych monolog prošpikoval cizokrajně znějícími slovy.

„Ve skutečnosti totiž za výrobou pyramid nejen na Zemi, ale i na Marsu a prakticky všude ve Sluneční soustavě včetně Pluta, stály extraterestriální bytosti. Jejich záměrem bylo zdecimovat rychle se rozvíjející lidskou rasu jako možný zdroj konkurence, která by mohla ohrozit jejich dominantní postavení v zatím známém Vesmíru. Za pomoci integrovaného systému pískovcového potenciálu a relevantně zvolené harmonické frekvence pocházející z černé hvězdy u Tau Centauri ovlivňovali mozkové synapse našich předků, takže při střetu sofistikované vražedné rezonance s biorezonančními atributy lidského mozku došlo k disharmonické reakci – a proto máme tohle všechno kolem sebe.“ Mávnu rukou a zatvším se zasmušile.

„Vy vole, na tom něco bude!“

„Bude,“ souhlasím a triumfuji: „A proto ji tu kolem sebe máme v obrovském množství a neubývá. A nejen to. Rychle se i množí a přetrvává věky!“

„Souhlasím... moment, a co tu vlastně máme? To jste neřekl.“

„Nekonečnou lidskou blbost, přeci.“

Zvedám se a tiše odcházím.

JASNOVIDEC

„Vstupte!“ ozval se hlas zpoza dveří.

Příchozího to notně překvapilo, protože ještě nestačil zaklepat, ale pak pokrčil rameny a učinil žádané.

„Ztratil se vám pes, že ano?“ nepustil obrýlený človíček za honosným stolem návštěvníka ke slovu, „a chcete vědět, kde se nachází. Mám pravdu?“

„Máte. Ale jak to můžete tak přesně vědět?“

„To je mé tajemství. Nyní mi jen řekněte jeho jméno a datum narození. Uvidím, co se dá dělat.“

„Jmenuje se Caligula, ale já mu říkám Magore.“ Klient spatřil udivený výraz v jasnovidcově obličeji a dodal: „Má žena je historička a pojmenování byl její nápad. Abych ale přiznal barvu, ten čokl je arogantní a vzdorný debil a z mého pohledu jsem rád, že zmizel. Jenže znáte ženy.“

Jasnovidec pokývnul na souhlas dost neochotně, protože z vlastní zkušenosti věděl, že jednodušší je telepaticky najít jehlu v kupce sena, než pochopit myšlení ženského elementu. To ale nahlas nepřiznal.

„Datum narození?“ optal se.

„Někdy v květnu roku 2013, lépe to bohužel nevíme.“

„To postačí,“ prohlásil jasnovidec pevným hlasem, sundal kostěné brýle, ze zásuvky vylovil lupu, zápalky a hrst jakéhosi roští, které posléze s tichým mumláním zapálil. Místností se rozlétl mrak kouře, jehož vůně byla nezaměnitelná.

„Kvalitní marjánka,“ nasál zákazník nosem vzduch a zatvářil se uznale. Zjevně je na správném místě. „Dáte mi trochu s sebou?“

„Nerušte, prosím, mé soustředění,“ napomenul ho jasnovidec ostře, „jinak nezaměřím správně Caligulovy energetické vlny a objevím úplně jiného psa.“

Klient ztichnul a tiše pozoroval zvláštní rituál, přičemž se snažil občas si nenápadně šluknout.

„Vidím zeleň. Spoustu zeleně. Trávu. Křoví. Sem tam lavičku,“ spustil najednou jasnovidec monotónním hlasem. „Ha! Jasně, je to park. Rozhlížím se. Cedulka. Označení ulice. Smetanova. Ne, ne, ne. Dvořákova. Dvořákova ulice. Váš pes pobíhá po parku nedaleko Dvořákovy ulice. Uf.“ Vydechl a teatrálně položil hlavu na zbytky popela magické rostliny.

„Vy jste fakticky dobřej,“ uznal klient. „Už tam běžím a vyzvednu si ho. Jak se tam dostal, mi asi neřeknete, že?“

„To bohužel není v mých silách. Vidím jen výjevy. Jejich příčiny odhalit nedokážu,“ otřel si zpoceně čelo jasnovidec, uložil propriety do šuplíku a vytáhnul účtenku. „Za svou službu dostanu osm tisíc korun českých. V hotovosti, karty neberu.“

Muž s mrmláním vylovil peněženku, odpočítal bankovky a na odchodu poznamenal: „Děkuji vám. Vaši slávu budu šířit dál.“ A odkráčel.

Jasnovidec rozdělil částku na dvě poloviny, s úlevou vydechl, povstal, otevřel dveře do vedlejší místnosti a zvolal: „Už můžete jít dál, madam. Váš zeť právě odešel a zde máte předem domluvenou polovinu honoráře.“

Do místnosti vplula odbarvená šedesátnice s pomstychtivým výrazem ve tváři, sbalila peníze a prohlásila: „Já mu dám, hajzlíkovi, tvrdit o mně veřejně, že jsem stará čarodějnice!“

Popadla vzdorně se tvářícího Caligulu a odkráčela do parku u Dvořákovy ulice.

EMIGRACE

„Já, milý pane, už dávno zvažuji emigraci.“ Usrkl jsem z pramenité vody upravené orgonitem, o níž prodejce tvrdil, že obsahuje celých 840 000 Bovisů, což bylo klamání spotřebitele, protože já jich při prvním loku napočítal jenom sedmnáct.

„A pročpak? Co vám na moderním světě tak děsně vadí?“

„Co mi vadí? Nejvíc asi fakt, že staletími ověřená dělba práce přestává přinášet své plody a lidstvo se po spirále řítí do záhuby.“ Odložil jsem energeticky nadhodnocenou vodní břechku a požádal nudícího se číšníka o sklenici piva.

„Tomu moc nerozumím,“ přiznal můj protějšek a dopřál si doušek prány proudící z horního otvoru ventilátoru poháněného ztracenou Teslovou energií. „Dělba práce přeci dostala lidstvo na výsluní. Každý dělal co uměl pro blaho celku. Je na tom něco špatně?“

„Inu,“ ošil jsem se a požádal stojícího číšníka znovu o pivo, protože mé přání zjevně nebral vážně, „zpočátku celý systém možná fungoval, jak měl. Krejčí šil šaty. Zemědělec produkoval plodiny pro potěchu trávicího ústrojí. Obuvník vyráběl a opravoval boty. Stavitelé a architekti dávali lidem střechu nad hlavou. Vědci a inženýři objevovali skryté zákonitosti Vesmíru a jejich praktickou aplikací usnadňovali všem život. Hodinář vyráběl časoměrné přístroje a plačky bulely, jen když byl skutečně vážný důvod. Každý tenkrát dělal to, čemu rozuměl a civilizace šlapala jako pražský orloj. A dnes?“ Zatvářil jsem se znechuceně a potřetí požádal číšníka o božský nápoj.

„A dnes co?“ zapálil si můj společník fiktivní cigaretu, protože ty skutečné byly zakázané.

„Teď je všechno v prdeli!“ Dal jsem průchod vší své frustraci. „Úplně naopak. Já vám to shrnu,“ dodal jsem, bafnul číšníka za flígr a dovedl ho k pípě obrostlé pavučinami. „Lidi definitivně zblbnuli,“ pokračoval jsem zvýšeným hlasem a donutil mladého borce s piercingem načepovat objednaný nápoj.

Vrátil jsem se ke stolu a pokračoval: „Dnes je všechno naruby. Jen si to vezměte – rakovinu léčí instalatéri. Se zákeřnou ALS bojují pokladní ze supermarketu. Lékaři prodávají cukrové kuličky a cukráři vyrábějí orgonity. Kvantovou fyziku vyučují magistři ekonomie a inženýři bojují s všudypřítomnými parazity. Astrofyzikové hledají Boha a duchovní pátrají po mimozemšťanech. Vám to přijde v pořádku?“

„Každý dělá, co umí,“ pokrčil můj spolustolovník rameny.

„Hovadina! Dnes každý dělá, co si myslí, že umí, což zdaleka není totéž. Třeba tenhle číšník,“ ukázal jsem na v nose se dloubajícího výrostka. „Ví hovno o tom, jak se čepuje pivo, protože je absolventem Vysoké školy života, v níž možná pochytil základy kvantové fyziky, ale vůbec nic o tom, jak pečovat o nápoj, který pil už Gilgameš. Dám království za skutečného výčepáka!“

„Gilgameš byl fiktivní postava, ne?“

„Nejspíš ano,“ připustil jsem. „Ale inženýrka odstraňující neexistující parazity vám přijde reálná? A dekorovaná kráska, co tvrdí ve veřejnoprávním médiu, že voda má paměť, přestože v tak jednoduché sloučenině nenajdete jedinou mozkovou buňku, je skutečná? Nebo instalatér, co léčí

rakovinu plic své matky nákupem psa a všeobjímající láskou především sám k sobě? Kurva!“ Polknul jsem zvětralý mok a definitivně propadl splínu. Další diskuse ztrácela smysl. Pohroužil jsem se do hlubin duševního bahna.

V tom vrzly dveře a do místnosti se vkolébaly tři duhově zbarvené bytosti. „Tož do pyče, jsme tuná,“ prohlásil ten nejvyšší jadrným dialektem, zatímco mrňous po jeho pravici anihiloval zbytečného číšníka. „Kaj je ten rekrut, co hodlá vzít kramle a vlézt do betelgeuzské legie? Jedem, jedem, neflákáme se!“

Vyprázdnil jsem peněženku, odložil celý její obsah na barový pult, pokývnul svému spolustolovníkovi na pozdrav a vyrazil.

Vyrazil vstříc novému světu. Takovému, kde mimozemšťané existují a dělají, co mají.

Se zbraní v ruce bojují proti nesmírné blbosti.

Z DENÍČKU KONSPIRÁTORA

6:50

Probouzím se. Kontroluji sílu Nandyho orgonitového zařízení a poté zapínám wi-fi. Nefunguje, sviňa. Včera jsem se na svém facebookovém profilu nechvalně zmínil o šmírování, jakým nás častuje Bill Gates a tohle je výsledek. Zablokovali mě! Musím to dát světu na vědomí. Ale, kurva, jak? Když jsem offline?

6:57

Zjišťuji, že v rámci zdravotní sebeobrony jsem router před ulehnutím vytáhnul ze zásuvky. Zapínám ho a vše začíná fungovat. Sedm minut trvajícím pocit frustrace pomalu mizí, ale ta pachut' zůstává. Víím, že mě sledují!

7:20

Snídám česnek, meruňková jádérka a mocně zapíjím cé dé es dvojkou. Pro jistotu. Pak vyrazím zjistit, jak se daří té paní, která si léčí rakovinu plic svépomocí. Bomba! Ještě žije. Dokonce má jiskru v oku.

7:50

Fotím mraky. Úplně jasně vidím ty svinské ionty baria a alumina, jak se povalují ve vzduchu a hledají nebohé oběti, které by otrávil. Na mě si nepřijdou. Pokládám si pyramidu na hlavu, pořizuju fotodokumentaci a vkládám ji na stránky Chemtrails Czech Republic s všeríkajícím komentářem: „Zase , nás ti zmrdí , práškujou!!!! Svinská modyfikace!!!!“ Za odměnu dostávám sedm lajků. Vyrážím zjistit, co nového se urodilo v alternativních médiích.

9:50

V pořadí dvěstěsedmnáctá teorie o 11. září mi konečně začíná dávat smysl. Jasně. Přesně tak to bylo! Sdílím zásadní a pravdivý objev ze serveru Pravdajevsechnocojenchcete.cz a prozřívám. Jak jen jsem mohl být tak hloupý a naletět na teorii o nanotermitu, když je nyní naprosto jasné, že za zřícení věží mohou geneticky modifikovaní červotoči, které prohnílá americká vláda naučila žrát železo a beton. Já to věděl!

11:30

Razím do LIDLu, došel mi ocet. Na poznámku paní pokladní „člověče, co vy s těma nakládačkama budete dělat?“ nereaguji. Jen se zatvářím pochmurně a krčím rameny. Prodavačka je zjevně ještě neprobuzená. Cestou mocně octuji a počasí se mění. Opět pořizuju fotografie.

12:45

Odpoledne věnuji samostudiu, abych se při diskusích s debily Syslifáky nedostal do argumentační nouze. Zvládám už prakticky všechny figury a děkuji Bohu, že dal našemu národu Karla Čapka.

15:50

Dohaduju se s nějakým materialistickým magorem ve skupině Otevřená diskuse proti Novému světovému řádu, který tvrdí, že žádný zázračný lék na rakovinu neexistuje. Kurva! Já jich za deset minut googlení našel stovky, což je jasný důkaz, že je před námi farmaceutické elyty tají! Sdělují diskutujícímu, že je debylní embryo, na což nenalézám vhodnou odpověď.

16:10

V pravidlech českého pravopisu se prý říká, že de byl se píše s měkkým „i“, zatímco embryo s tvrdým. Cha! Mně neoblafnou, nenechám si vymívat mozek totálníma kravinami. Děkuji bráchovi, že polovinu dnešního deňýčku napsal za mně a posílám ho pro ocet, který zase došel, takže se nebe opět zatáhlo nanobariem. Dokumentuji a vkládám na příslušnou stránku s komentářem: „Svyně usácký, zas to na nás sipou!“ Znovu sedm lajků.

19:30

Vrací se bráška. Mám ho rád. Je na mně děsně hodnej a neříká mi, že jsem ydyot, jako ti syslífáci a jiný zakuklenci na Facebooku. Pohladí mě po vlasech, vypíná počítač, sbalí mi tašku a odcházíme k autu. Cestou ještě pro jistotu rozlívám ocet, ale už je pozdě, slunce mizí za chemtrailsovými oblakama.

19:50

Loučím se s bráchou, který povídá: „Tak, víkendová vycházka skončila, uvidíme se zase za týden.“ A předává mě do péče dvou urostlých zřízenců. Karla a Jardy. Mám je taky rád. Kazajku mi nasazují s láskou a neříkají mi debyle.

DŮKAZ

„Tak mi dokažte, když jste tak chytřej a vzdělanej, že karma ani reinkarnace neexistují!“

Bledý mládenec naštvane rozhodil rukama a zvrhnul svému protějšku pivo, které na ubrusu vykouznilo podivuhodné obrazce. Teorie chaosu v praxi.

„Neexistenci nelze prokázat,“ pravil unaveně lehce obézní muž s lennonkami na očích a vylovil ze zbytků tekutiny mokré cigarety a zapalovač. „Důkazní břemeno vždy spočívá na člověku, který něco tvrdí.“ Dodal a mávnul na číšníka, který s vědoucím výrazem ve tváři obyčejnou úterkou vrátil vesmíru řád.

„Hovnajs!“ vyrazil ze sebe mladík, „já vím, že jsem zoznovrozený... vozruzený... kurva...“ polknul slinu, odmlčel se, aby srovnal jazyk do správné polohy a pokračoval: „znovuzrozený Alexandr Veliký. Je na vás, abyste dokázal, že to není pravda, protože já náhodou přesně vím, že jsem! V noci se mi zdává o Indii a jak mi v té džungli zdechnul Bukefalos. To je přeci jasný důkaz.“

Vaše tvrzení dokazuje pouze to, že máte bujně sny a buď hodně čtete, což je dost nepravděpodobné, nebo jste podlehl kouzlu Hollywoodu a filmové báchorky považujete za realitu všedního dne. Váš takzvaný důkaz je pouhá anekdota.“ Opáčil Lennon a poděkoval číšníkovi za nové pivo, které prozřetelně uklidil na samý okraj stolu.

„Tak proč se nechechtám, aha?“ vyhrkl mladík a zase zamával rukama.

„Protože nechápete základy, na nichž stojí samotný princip vědeckého poznání. Tvrzení jedince nemá žádnou váhu, pokud není podloženo opakovatelným experimentem na velkém a čistě náhodném vzorku jiných jedinců.“

„Vy myslíte, že existuje spousta dalších Alexandrů Velikých?“ vykulil mladík oči.

„Tím si nemohu být tak docela jist, protože i přes jím proklamované mnohoženství je hodně pravděpodobné, že Alexandr byl gay a o ženu nikdy nezavadil ani pohledem, takže jeho sémě nejspíš zůstalo ležet ladem. Též jeho láska k obyčejnému koni dost dobře mohla být patologického rázu. Odborně se tomu říká zoofilie.“

„Chcete mi říct, že jsem teplouš a šoustám koně?“ rozčertil se mladík a výhrůžně povstal.

Muž s brýlemi na očích povstal také, narovnal ramena, dopil zbytek piva a poznamenal: „Vlastně ano. A teď mi nezvratně dokažte, že to tak není.“

KVANTOVÁNÍ

„Tak jsem si včera, holky, nakvantovala osmdesát tisíc a novýho milence. Byla to fuška, poněvadž jsem cestováním na kvantový vlně strávila celý večer, ale stálo to za tu dřinu.“ Pochlubila se nakrátko ostříhaná drobná žena a v duchu očekávala úžas a závist v očích dalších účastnic matrixového sedánku. Spletla se. Ženské umí být někdy pěkné svině.

„No a co má být?“ Vypálila destrukční šrapnel lehce obézní odbarvená blondýnka, a rozmetala tak naděje a touhu po uznání na cimprcampr. „Já po semináři zbavila rakoviny dědu, tchýni, kočku i sousedovic papouška. A stačilo mi pět minut. Asi to ještě nemáš pevně v ruce,“ zavrtěla hlavou a zatvářila se soucitně. Každému halt není shůry dáno.

„Se nehádejte, vobludy.“ Vstoupila do konverzace další dáma, čerstvá absolventka Vysoké školy života – na mateřské, ale určitě neééé dovolené. „Všeckny víme, že cesta na kvantový vlně je prda jízda, ale každá z nás to má vo fous jinak. Jak říkal lektor na sezení – všeckno je možné, stačí jen chtít! Dybyste věděli, co já všechno chtěla a splnilo se mi, byjste si sedly na prdel!“ Ustrkla ze šálku cappuccina a tajuplně se odmlčela.

Rozhostilo se nervózní ticho, jak účastnice dýchánku zvažovaly možné reakce na neúplné informační sdělení. Trapný okamžik prolomila až dlouhánka s vrabčím účesem na hlavě. Svou reakci ale přetřápla, protože zvolila falešný argument zvaný ad grammaticum.

„Neříkej, kurva, všeckny a byjste. Správně se říká všechny a byste!“

Kritizovaná se načuřila: „Si budu říkat, co chci a jak chci! Mám svůj názor na češtinu a hotovka. Svý moudra si rozdávěj třeba na fejsbůku. A vůbec – maturita tě neopravňuje dělat z nás blboňky. Si vymytá vzdělávacím systémem a nemáš vtevřený voči. Já ale ano a ostatní holky taky, že jo?“

Několikeré pokývání hlavou dalo rebelce za pravdu a vrabčák se trochu stáhnul do sebe.

„No jo, no jo. Jen se nečerti, a vysvětli nám, co tak úžasného jsi pomocí kvantové vlny matrixu dokázala ty. A jak chceš trumfnout tady Magdu,“ ukázala na skromně se tvářící blondýnku, „která šmahem ruky zbavila rakoviny téměř polovinu činžáku?“

„Tohle umí každej blbec,“ vypálila vysokoškolačka naštvaně, „dneska se rak léčí na internetu jenom podle vobrázku. Ale co se podařilo mně, tomu neuvěříte.“

„Tak ven s tím,“ vložila se do debaty Droběnka, která litovala, že si nevymyslela větší finanční částku a alespoň tři černošské milence s nadprůměrnými penisy.

„Znáte mýho manžela, že jo?“ spustila absolventka VŠŽ a dorazila zbytek italského vynálezu. „Je to starej vopruz, kterej mě sice miluje, ale vo kvantech ví hovno. Alternativní medicína jde mimo něj a zeleninu považuje za plevel. Bez bůčku nedá ránu a jeho nejmilejší zeleninovou pochoutkou jsou uzenny domácí klobásky.“

„Jo, to víme,“ projevila netrpělivost blondýnka. „Taky víme, že tvůj manžel má panděro jak dobrý voják Švejk. A co z toho?“

„Myslíš toho Žvejka z Hvězdných válek? Ten ale žádný břicho neměl.“ Položila doplňující otázku dlouhána, milovnice sci-fi.

„Jste vobě krávy,“ konstatovala vysokoškolačka pohrdavě, „netuším, kdo je Švejk či Žvejk, ale vím, že jsem se večer proháněla na kvantový vlně a přála si fakticky nemožnou věc. To úsilí si neumíte představit. Ale vono se mi to podařilo! Druhej den dorazil můj drobek z práce, pohladil mě po vlasech, vlepil mi hubana na tvář a dokázal, že kvantování funguje jak švýcarský hodinky. Těch sedm smetanů, co jsem za kurz vysolila, se vrátilo i s úrokama.“

„Tož nás nenapínej a řekni, cos pouhou myslí dokázala!“ Ztratila definitivně trpělivost blondýnka.

„Mno... po polibku si kecnul na gauč, usmál se a povídá: ‚Mohla bys mi, miláčku, dnes k večeři uvařit brokolici?‘“

SKANZEN

„Tatííí, já chci támhle!“ zatahal rozjívěný a trošku pobledlý pětiletý klučina otce za rukáv a ukázal na část areálu obehnanou trojitým plotem s ostnatým drátem. Pozemek střežil tučet po zuby ozbrojených borců z Armády Krávy a cedule s výhrůžným nápisem ZÁKAZ VSTUPU – NEBEZPEČÍ NÁKAZY měly odradit každého blouznivce, který by se pokusil o nepovolený průnik.

„Pššt,“ napomenul ho táta, „musíme se držet stanovené trasy a jak říkal vrátný u vchodu, tam je vstup povolen až od osmnácti let. Žije tam strašně nebezpečný tvor. Když se objeví, všechno přestane fungovat. A mlč už a šlopkej!“ zvýšil hlas.

Prcek začal natahovat moldánky, ale z dokončení činnosti ho vyrušil zpěvavý hlas hubené průvodkyně. „A zde vpravo, vážení, vidíte pár posledních zástupců dalšího vymírajícího lidského druhu.“

Celá skupina jako na povel stočila zrak naznačeným směrem. V proskleném výběhu se potulovalo sedm jedinců mužského pohlaví a jedna žena. Na nosech měli archaické brýle. Rozcuchaný vlasový porost a napůl nepřítomný a napůl divoký výraz ve tvářích vzbuzoval respekt a živočišný strach.

Průvodkyně ztišila hlas, aby zaujala pozornost publika: „Říkalo se jim vědci. Přestali být užiteční v okamžiku, kdy teoretický ezoterik Lexa, nositel De-Billovy ceny, objevil kvantovou vlnu. Většina se jich zbláznila, velká část spáchala sebevraždu, ale pár exemplářů se nám podařilo zachránit.“

„A paní průvodkyně,“ osmělila se postarší dáma a vycenila překrásně žluté zuby, „co to ten pán píše támhle na sklo? Co je to za hatmatilku?“

„To nevíme,“ odvětila tázaná, „čmárat podobné klikyháky patří k jeho oblíbeným koníčkům. Ale pojďme dále,“ zavelela a celá skupina se jako jeden muž vydala k další expozici. Zanechali za sebou vzkaz vyvedený černým fixem na lehce umaštěném skle – e rovná se emcé na druhou a vždycky bude! – pravil nápis, kterému už rozuměl pouze onen poblázněný muž.

„A tady,“ ukázala průvodkyně na další část, „vidíte na vlastní oči pár zbylých zástupců profese, kterým se říkalo lékaři. Smyslem jejich života bylo děsit lidi a stříkat do nich hnusné a ohavné jedy. Také je zabíjeli chemoterapií a trápili je dlouhým sezením v čekárnách. Brrrr.“

Otřásla se průvodkyně odporem a celý zástup následoval jejího příkladu, když jeden z exemplářů vrávoravým krokem přistoupil k průhledné stěně, zahrozil jim nebezpečně vyhlížející injekční stříkačkou a zamumlal: „Umřete, když vám to nepíchnu, vy vovce. Farma lobby povstane a já pojedu na Havaj!“

Průvodkyně nainhalovala trochu MMS, aby se zbavila stresu a dodala: „Vidíte, v jaké hrozné době lidé žili? Jsem profesionálka, ale při prohlídce vždycky propadám beznaději. Pomůže ale čaj Marco!“ ukázala na stůl, kde se z kouřících šálků linula záhadná vůně. „Vezměte si – decilitrový hrneček stojí jen dvacet euro, nebo dva tisíce korun. Berte si, co hrdlo ráčí, ať jste sovy nebo spáči!“

Zopakovala slogan sponzora skanzenu, aby splnila svou reklamní povinnost vůči štědrému dárci, nadnárodní firmě Nepilý, Inc.

Nudící se klučík opovrhl nápojem a pro změnu zatahal za rukáv průvodkyni: „Paní, a co je to támhle? Já tam chci!“ Ukázal na důkladně zabezpečený prostor, kam ho jeho fotřík nechtěl vzít.

Hubená slečna pohladila chlapce po vlasech a zbavila ho všech iluzí: „Tam nesmíš, ještě nejsi dost velký. Jez hodně chia semínek a chlorelly, a až vyrosteš, můžeš se sem vrátit a podívat se na vlastní oči, jaké zrůdy mezi námi kdysi žily. Ale teď' pojd' s námi, ještě nás čeká výběh fyziků a matematiků, tam si užiješ legrace!“ Popadla posmutnělého kluka za ruku a vyrazili.

Malý chlapec se naposledy otočil a přimhouřil oči, aby lépe viděl na cedulku na vstupních vratech k přísně střeženému areálu. Číst ještě neuměl, což ho trochu zklamalo. Ale co, jednou se vrátí, slíbil si svatosvatě a pro tuto chvíli zapomněl na text vyvedený velkými červenými písmeny:

SKANZEN VYMÍRAJÍCÍCH LIDSKÝCH DRUHŮ A PROFESÍ

Zákaz vstupu! Zákaz mluvení! Zákaz naslouchání. Zákaz fotografování! Zákaz všeho!

POSLEDNÍ SKEPTIK V ČECHÁCH

ALTERNA

„Tak jsem schytala banána na Alterně,“ prohlásila zachmuřeně slečna s nepříliš vyvedeným účesem vyrobeným za pomoci kokosového oleje, jenž na první pohled připomínal vrabčí hnízdo. Na druhý také.

„Teď asi umřu, páč k doktorovi zásadně nechodím.“ Ustrkla doušku pramenité vody, pocházející z údajně milion let starého islandského ledovce. Cena by stáří tekutiny odpovídala.

„Jejda, cos provedla?“ Položila otázku jedna z účastnic podvečerního nealkoholického sedánku.

„Vlastně nic moc,“ pokrčila rameny oslovená, „jenom jsem se logicky zeptala a už jsem letěla jak Ikaros.“

„Jsi kráva, máš držet pysk a jen poslouchat dobré rady, kterých je tam plno,“ zhodnotila realisticky situaci další přítomná dáma, zatímco v duchu zvažovala, zda dvě stovky za deci vody není poněkud přehnaná částka. Došla k závěru, že ano, ale kávu s mlékem si dát nemohla, protože by její kamarádky, ujíždějící na bezpečkové a RAW stravě, mohl trefit šlak. Udělá to potajmu doma.

„Proč kráva?“ načulil se vrabčák, „máme přeci demokracii a tohle je zásadní porušení Listiny základních práv a svobod!“

„Počkejte, holky, nehádejte se,“ vstoupila do debaty poslední přisedící, chlordioxidem odbarvená blondýnka. „Pojďme si nejdříve vyjasnit, o co vlastně šlo,“ pravila moudře a zdusila tak v zárodku doutnající rozepří.

„O cukrovku prvního typu,“ uklidnilo se vrabčí hnízdo a pokračovalo: „To bylo tak. Nějaká zoufalá matka položila otázku, jakým alternativním způsobem je možný zbavit mladou dceru týhle nepříjemný choroby, aby furt nemuseli píchat inzulin. Já to samozřejmě nevím, ale vložil se do debaty jakýsi uznávaný léčitel se sáhodlouhým příspěvkem, v němž vysvětloval, že dle TČM za vše může oslabená slezina, protože Saturn umí pěkně divoké věci. Chápejte – nejsem sice doktor, ale mám pocit, že slezina za cukrovku nemůže a ten Saturn mi taky falíroval.“ Loknula si zvětralé vody a odmlčela se.

„A cos tedy provedla, že jsi ze skupiny letěla?“ prolomila ticho kamarádka.

„No, celkem slušně a v pohodě jsem se zeptala, jak u všech všudy může plynný obr vzdálený od Země více než miliardu kilometrů ovlivnit funkci sleziny mladého děvčátka, když mám pocit, že slezina je v celé záležitosti docela nevinně. To bylo všechno a padák následoval. Nevím, co teď mám dělat.“

Blondýnka narovнала záda, umravnila neposlušnou kadeř a prohlásila pevně: „Jsi kráva. A vyhazov sis plně zasloužila.“

„Jak to? Jen jsem položila otázku!“ zrudnul vrabčák vzteky.

„Právě!“ kontrovala blondýnka. „To se nesmí. Tím se zařadíš mezi lékaře, vědátory a podobné podivíny. Příště si na to dej bacha a místo otázek dodávej odpovědi.“

„Fakt dobrá rada,“ utrousil vrabčák pohrdavě, „ale jak to mám podle tebe udělat, když nevím. Aha?“

„Do prčic,“ pozvedla hlas blondýna, „vždyť je to jasný jako facka. Místo hloupého dotazu nadhodíš takzvanou oponenturu.“

„Co to je? Ta oponentura?“

Blondýnka vyprázdnila skleničku a vysvětlila: „Prostě si vymyslíš alternativní teorii. V tvém případě bych zareagovala poukázáním na fakt, že za tento typ cukrovky může dle TPM, což je tradiční peruánská medicína, oslabené tenké střevo a souvislost s Jupiterem je naprosto jasná každému, kdo se trochu vyzná v astrologii a mayském kalendáři. Léčitel je tudíž naprosto mimo. A místo vyhazovu obdržíš spoustu lajků.“

„HmMMM...“ zpracoval informaci vrabčák. „A pomůže mé vyjádření tomu nešťastnému děvčeti?“

V odpověď se rozhostilo hluboké ticho přerušené nemastným neslaným číšníkem: „Přejete si platit, prosím?“

JÍZDA VLAKEM

„Kurva,“ pomyslel si bledý mladík a vztekle zaklapl víko obstarožního notebooku, „zase vypadnul internet.“ Odložil nepotřebný přístroj na miniaturní stoleček a řekl už nahlas: „Zrovna, když jsem se mohl dozvědět, jak za tři minuty vyléčit rakovinu. Blbý Český dráhy!“

Tímto prohlášením vzbudil pozornost dalších cestujících.

„Za tři minuty?“ optala se naproti sedící postarší dáma se stříbrným přelivem nedůvěřivě, „není to nějaká hovadina?“

„Kdepak!“ vyrazil mládenec naštvaně, „je to pravda, právě bylo zveřejněno video na YouTube. Než se znovu dostanu k internetu, určitě ho farmalobby smaže a já se zase dozvím hovno. Příště se vydlábnu na českou železnici a půjdu do Prahy pěšky.“

„Vy máte rakovinu?“ vložil se do diskuse lehce otlý důchodce s ukázkovou přehazovačkou na pleši.

„Já? Myslím, že zatím ne, jenže co kdyby?“ odpověděl mladý muž a otřásl se. „Tož představte si, že bych skončil ve špitále mezi těmi vrahy v bílých pláštích, co by mě se sadistickým výrazem ve tváři trávili hnusnou chemoterapií, protože netuší, že stačí tři minuty a byl bych zase jako rybička!“

„Mno jo, to máte recht, doctoři věděj kulový,“ ozval se další hlas, „mně třeba po děsný spoustě různorodejch vyšetření sdělili, že jeví nánznaky pokročilý stařecký demence. Jsou to mimoňové, tihlencti felčáři. Je mi teprv dvaatřičet a nic takovýho přeci mít nemůžu.“

„A co vám tedy je?“ projevila zájem starší paní.

„To přesně nevím,“ přiznal se muž navlečený v růžovém tričku, „ale byl jsem onehdá u jakéhosik léčitele, ten mně dvě hodiny zpovídal, a potom mi prodal za tři tisíce nějaký tyhlencty pilulky s tím, že až je spolykám, budu zase jura.“

„A zabralo to?“

„Asi jo,“ narovnal růžolín ramena, „ještě cestou domů sem spolknul osum tabletek, a když sem dorazil, svěřil sem se manželce. Vona mě pohladila po hlavě a povídá – muži, ty vůbec nejsi dementní, lékaři se mýlí. Jsi prostě jenom úplně blbej, poněvadž jsi utratil peníze určené na nájemné.“

„A tak je to se vším,“ zamudroval si mladík bez internetu, „všichni jsou chytří jako rádia, vosum let studujou a zásadní vědecký poznatky z YouTube ignorujou. To mi řekněte, kam tahle civilizace spěje?“ položil řečnickou otázku, na níž neočekával odpověď, ale přesto se mu ji dostalo.

„Do prdele,“ vydechla dáma, trochu se zapýřila a v kupé se rozhostilo trapné ticho, které po chvíli přerušily majestátní tóny ze symfonického cyklu Má vlast.

Kontrolka wi-fi na přenosném počítači se chaoticky rozblikala, mladík popadl přístroj, otevřel víko a zahleděl se do monitoru, který mu bez emocí sdělil, že požadované video není dostupné.

„Do hajzlu,“ zasyčel mladý muž, „já to věděl, ilumináti mají pracky všude. Zmrdi.“

Z rohu kupé povstal distingovaný pán oděný v obleku Le Premier pro pravé muže, nenápadně v kapse vypnul zařízení blokující wi-fi, popadl luxusní aktovku a s omluvným výrazem ve tváři opustil rozhořčené cestující. Opět zaznamenal úspěch a těšil se na prémie od svého zaměstnavatele. Vzpomněl si přitom na důrazné upozornění od šéfa nadnárodního farmaceutického koncernu, kterého se mu dostalo při nástupu do lukrativního zaměstnání.

Řekl mu: „Pamatujte si, bratře, my se té rakoviny nevzdáme!“

POHOTOVOST (ANEB TRADIČNÍ ČÍNSKÁ MEDICÍNA V PRAXI)

„Pane doktore, máme vážný problém,“ vrazila exoticky vyhlížející sestřička do ordinace, „právě nám rychlá záchranná rikša dopravila pacienta v kritickém stavu.“

Lékař pozdvihl obočí, až se mu narovnal oči, povstal, odkráčel od nemocného, kterého právě ošetřoval, aby zachoval diskrétnost, a optal se chatrnou češtinou: „Co stalo se pacnetovi?“

Sestra naklonila hlavu a šeptla doktorovi do ucha předběžnou diagnózu zjištěnou týmem pohotovostní rikšy. „Kata strófa,“ vyděsil se bíle oděný muž jménem Benben Cheng Long, „my rychle jít zachránit!“ A vyrazil ze dveří do ambulance, přičemž cestou vydával pokyny zdravotní sestře: „Vy pronto připravit jehle dvacetsedm, osmnact a čtyricetjedna, vy jít, pronto!“

Dorazil do ordinace o chvíli dřív, než hledáním léčiv zaměstnaná sestřička, a spatřil na lehátku přikurtovaného muže středního věku, který se vzpíral, pouličil oči a dokola opakoval: „To je omyl, pánové, to je omyl. Jen omyl.“ Posádka rychlé pomoci jen krčila rameny, protože hovořila pouze svým rodným severočínským dialektem běifānghuà, a tak s nešťastným mužem, jehož zachránila v poslední chvíli z blízkého hostince, nenalezla společnou řeč.

Do místnosti vrazila sestřička obtěžkaná jehličkami různých velikostí, pohlédla na ošetřujícího lékaře a na základě jeho pokynů napíchala na životě ohroženého muže jako jehelníček. O chvíli později dorazil přivolaný tlumočník, který se český jazyk naučil v rychlokurzu na internetu a sdělil lékaři podstatné informace v jeho mateřštině.

„Pane doktore, vyslechl jsem pacienta i jeho spolustolovníky, takže jsem zjistil, že se mu přihodila vážná choroba. Prý mu zmizela sedmá čakra!“

Čínský doktor propadl panice a vyštěkl na lelkující sestřičku: „Sestra, pronto, jehel osmnact na meridian srdce!“ Sestřička poslechla a vrazila pacientovi jehličku do levého oka, čímž ho neuklidnila, nýbrž vyprovokovala k zoufalému pokusu vysvětlit, co se vlastně stalo.

Vzepnul se na lůžku, vytřeštil druhé oko a vykřikl: „Doktore, to je omyl! Jsem zdravý jako řípa. Stala se chyba. Prosím, vyslechněte mě!“

Tlumočník předrmolil vyjádření nemocného do čínštiny, lékař se podrbal ve vlasech a zeptal se: „Co stalo se vám tedy?“

Muž trochu zvald a pravil: „No coby, jako každý pátek jsem hodil s kamarády partičku mariáše. Licitovaného. Celkem se mi dařilo, ale v poslední hře jsem udělal strašlivou chybu. Je to ale hloupý omyl. Jeden z mých spoluhráčů pochází z Číny, a když mě slyšel, co říkám, zpanikařil, vytáhnul mobil a hnedle volal záchranku. Tak jsem tady, ale úplně zbytečně... a ta jehlička ve voku mi leze na nervy, protože mi začínají povolovat střeva.“

Doktor se zachmuřil, zešikmil oči, vyprázdnil českou slovní zásobu a položil otázku: „Co vy rzekl tedy?“

„Zvoral jsem štych, a jak jsem byl v ráži, tak jsem nahlas vykřikl: Zmizela mi sedma, sakra.“

Polknul a dodal: „A už jsem se vezl.“

NEŽÁDOUCÍ ÚČINKY OČKOVÁNÍ

„Kurvy jsou to fašistický, farmaceutický!“ Vyhrkla vztekle zrzavá příslušnice něžného pohlaví. „Nechala jsem dceru naočkovat Hexou, protože pediatra nedala jinak, a třetí den jí narostly žábry!“

„To máš dobrý, ne?“ uklidnila ji přírodní blondýnka a usrkla ze šálku mátového čaje, ryze bio přírodního, „alespoň se ti neutopí. Mimochodem – říká se pediatrička.“

Zrzka si prohrábla vlasy a pokračovala v litanii: „Možná jo. Jenže můj nápad, že v našem bytě tři plus jedna pořídíme holce bazén, smetl manžel ze stolu prohlášením, že jsem miminkovská blbka, a tak velký akvárium, aby si mohla vobčas zaplavat, se mi sehnat nepodařilo.“ Zobla si chia semínek, na okamžik se zachmuřila a pak dodala: „A nesor s gramatikou, všichni víme, vo čem jde řeč, i když nemáme školy jako ty.“

„To nic není,“ vložila se do hovoru drobná černovláska, „i přes můj nesouhlas prdnuli mému tříletému synkovi Priorix. Děsně ecefalticky bulel, ale to není nejhorší. O týden později mu na zadečku vyrašilo ucho a na druhé straně hlavy třetí voko. Takže teď leze po čtyřech s řítkou hore, aby líp slyšel a prohlíží si strop.“

„Škoda, že mu nenarostly i přísavky na rukou,“ dloubala si blondýnka, „mohl se po tom stropě klidně procházet a zadním okem si prohlížet podlahu.“

„Jsi blbá!“ Vyštěknul černo vlasý anděl. „Kdyby se to stalo tvému děcku, tak bys mluvila jinak! Očkování je zlo a nežádoucí účinky jsou hrozný. Proč nám to ty svině tají, aha?“ Položila řečnickou otázku.

Blondýnka jen pokrčila rameny, protože na takto položený dotaz neexistovala smysluplná odpověď.

Rozhostilo se nervozní ticho, které prolomila až dáma postaršího a pomačkaného vzhledu. „Mám tři vnučky a zetě idiota. Má vejšku a považuje se za chytráka, tak je nechal všechny všechny navočkovat přesně podle schématu. Teď mají křídla, poletujou radostně po vobejváku a užívaj' si děsnou bžundu. Ta nejstarší už dokonce voperuje na zahradě a vypouští chemtrails, čímž se dostala do hledáčku zanícenejch internetovejch konspirátorů. Televize Nova už u nás byla třikrát a Svobodný vysílač nic jinýho nevysílá. Mám z vostudy kabát.“ Zachmuřila se, usrkla zdravotně nezávadné melty a ponořila se do zádumčivého mlčení.

„Jo jo, je to hrozný,“ souhlasně pokývala hlavou zrzka, „kamarádky synek si zadřel na pískovišti vorezavělej hřebík a bez jakýhokoliv ptaní mu nějaký hnusný MUDRlant na pohotovosti prdnul tetanovku. Vod tý doby se ryje v záhoncích a povídá si s krtkama. Furt se snaží najít toho s kalhotkama.“

„Očkování je genocida,“ uzavřela debatu černo vláska a vysloužila si chápavé pokývání hlavou. „Ty vakcíny, co dneska vyráběj, jsou děsný zlo. Holky, přeci to tak nenecháme. Vymyslíme nějakou petici, posbíráme všeckny, co maj' podobný hrůzný zkušenosti a obrátíme se na Parlament, nebo na Evropský soudní dvůr. Nebo někam. Musíme to zastavit!“

„Já se nechala navočkovat Prevenarem, a neuvěříte, co se mi stalo...“ pokusila se blondýnka pokračovat v rozhovoru, ale byla přerušena hubeným číšníkem, který posbíral prázdné šálky i misku po semínkách.

„Přejete si platit, milé dámy?“ optal se s profesionálním úsměvem na rtech.

„Já to zatáhnu, holky,“ prohlásila frajersky blondýnka, srovnala chapadla a sedmým zleva podala číšníkovi pětistovku se slovy: „Drobné si nechte.“

OTEVŘENÝ DOPIS LÉČITELI BROUZDALOVI

Vážený pane léčiteli.

Je mi moc líto, že musím touto otevřenou formou požadovat nápravu nezdařeného léčení, kterého jste se dne 17. října roku 2015 dopustil.

Připomínám, že požadovanou částku ve výši 1 980 Kč včetně DPH jsem zaslal předem na vámi uvedené bankovní konto, a očekával jsem promptní vyřešení svých zdravotních potíží. K čemuž nedošlo, jak uvádím níže, přestože jsem dodržel všechny vaše pokyny týkající se léčby na dálku.

Stalo se toto: Seděl jsem, dle vašich instrukcí, nedaleko svého počítače na otáčecím křesle s obličejem nasměrovaným na jihojihozápad a nadšeně očekával příliv bionergie, kterou jste přislíbil poslat mezi dvaadvacátou a třiadvacátou hodinou večerní, plus mínus patnáct minut.

Nedorazilo zhola nic, jen všechny psy téže noci v naší dědině chytil amok, dvě slepice souseda Ďoubálka snesly tři zlaté vejce a kocour odnaproti se stal homosexuálem.

Nakonec jsem usnul a počkal ještě pár dní, zda mě zdravotní potíže neopustí. Nestalo se tak a vy jste na mé zoufalé e-maily i telefonáty přestal reagovat. Volím tedy formu otevřeného dopisu a dávám na vědomí všem čtenářům, že jste buď podvodník nebo absolutní nemešlo.

Protože došlo také k tomuto: Zasloužilá důchodkyně Anastázie Kropáčková, do onoho osudného dne upoutaná na vozíček a odkázaná na pomoc své rodiny, náhle vstala, zakřepčila Macarenu a poté se pěšky odebrala na místní hřbitov, umístěný na kopci tři stovky metrů nad hospodou, aby pokecala se svým zesnulým manželem. Cestou zpátky vyžahla v místním hostinci sedm zelených a na záchodcích způsobila několika štamgastům orální orgasmus, přičemž na umyvadle zapomněla umělé zuby.

Dále: Šilhavý majitel místního hostince, který si k přečtení účtenek musel nosit hodinářskou lupu, zahodil všechny své optické aparáty do popelnice a překvapil svou ženu, když jí po ránu spočítal všechny vrásky nejen na obličeji, ale i jinde. Došel k číslu 2 889, pak zvolal jen „A kurva!“, sbalil kartáček na zuby, kolínskou, slipy – a od té doby ho nikdo nespatriil.

Kulhavému psu od Pánků (těch z horního konce naší dědiny) se zázračně zahojila pajdává noha a dorostly mu vypadané klofáky, takže se prohryzal dřevěným plotem a znásilnil či jinak zneuctil všechny fenky, které při své spanilé cestě obcí potkal.

A nedosti na tom: Kamarádova andulka se zčistajasna naučila plynně hovořit, poslala ho do řiti a vysvětlila jeho manželce, kolikrát se v jejich ložnici dopustil nevěry. Mé manželce se narovnala povislá ňadra, zmizely faldy a strie, narvala se do minisukně a odkráčela se cvičitelem aerobiku z okresního města. Což je na celé záležitosti jediné pozitivum.

Dorostenka ze sousední vsi, které se přezdívalo „Šišlavá Betty“, našla ztracený hlas a už celý týden nezavřela pysk, čímž přivedla do blázince svého otce, do té doby hluchého jako poleno.

A tak bych mohl pokračovat. Prakticky všech téměř osm stovek obyvatel se zbavilo rozličných neduhů, jen já jsem furt marod.

Žádám vás tedy tímto, abyste zjednal nápravu, protože jsem vám zaplatil já a nevidím prážádný důvod, proč by z mých financí měl být někdo jiný.

Doufám, že mě chápete a buď mi vrátíte peníze, nebo konečně zařídíte, abych se té pitomé chronické rýmy zbavil tím, že si nastavíte svůj bioenergetický vysílač správným směrem a omezíte jeho rozptyl.

S pozdravem váš nespokojený zákazník Radim Čurda, v. r.

KVANTOVÁ DOMÁCNOST

„Od chvíle, kdy moje žena objevila kvantovou fyziku, se mám jako prase v žitě,“ pochlubil se borec v černém triku s nápisem „Dvojková soustava je mýtus. Váš Bůh“.

„Pfrrrrf,“ vyprskl gejzíry piva, které právě polykal, jeho spolustolovník a zaneřádl tak nejen sněhobílý ubrus, ale i čerstvě donesené nachos s pikantním dresinkem.

„Tvá žena s bídou dokončila základní vzdělání a ty mi teď tvrdíš, že zvládla tak neuvěřitelně složitou problematiku, s níž si ani Einstein nevěděl rady?“ Utřel si pysk, omluvně se podíval na mračící se servírku a dodal: „Děláš si prdel, že jo?“

„No promiň,“ ohradil se dotázaný, „mám teprve třetí pivo. Prdel si dělám až od šestého. Je ale fakt, že mě to také zarazilo, takže jsem se ji zeptal. Prohlásila, že na tom nic není a všechno zvládla po hodině brouzdání na internetu. Argument s Einsteinem jsem použil také, ale jenom odfrkla, že to byl misogynní šmudla přesvědčený o své genialitě, který by si nedokázal uvařit ani vajíčka natvrdo.“

Polknul doušek a pokrčil rameny. „Podobná tvrzení se těžko vyvracejí, tak jsem držel hubu a těšil se na večeři.“

„Hmmmmm...“ zpracoval informaci vousatý muž a požádal stále ještě našťvanou servírku o další pivo. „A jak to tedy ve vaší domácnosti teď funguje?“ položil otázku a v skrytu duše doufal, že se odpovědi nedočká. Zmýlil se.

„Je to naprostá ekonomická prda!“ vyrazil jeho kolega nadšeně a pro změnu poprskal celý stůl on. Rozumíš – síla obyčejné myšlenky dokáže kromě změny reality ušetřit i spoustu zbytečných výdajů. Kupříkladu už nemusíme co čtrnáct dní jezdit do LIDLu, ale postačí nakoupit dva až tři rohlíky denně.“

„Chceš říct, že celý tvůj kulinářský život se smršknul na požívání obyčejného pečiva? Není to nuda?“

„Ale hovno!“ nesouhlasil černě oděný muž vehementně, „naopak, je to skvělá jízda. Však si to představ. Ráno koupíš dva rohlíky za plus mínus dvě kačky, dvacet minut k nim tiše a důrazně promlouváš, načež je uložíš do ledničky a necháš Vesmír, aby tvé přání splnil.“

Dorazil žejdlík a pokračoval: „No, a po návratu z práce jenom vyndáš nádobí, otevřeš chladicí aparát a místo rohlíků je tam bažant na víně. Občas se z kohoutkové vody urodí i Chardonnay. Myšlenka je totiž mocná čarodějka, ale musí se to umět.“

Vousáč nasadil nedůvěřivý výraz: „Fakticky je to tak snadné? A ty něco podobného umíš také?“

„Kurva, jasně že jo!“ vyrazil borec nadšeně. „Manželka mě to naučila. Chceš důkaz? Máš ho mít.“ Otřel si ústa. „Řekni mi schválně, co si myslíš, že dnes večer piješ?“

Vousáč pohlédl do püllitru, pak lehce smočil rty a prohlásil: „Řekl bych, že vcelku slušně vychlazenou plzeňskou dvanáctku.“

„Prdlačky!“ triumfoval muž v černém tričku. „Podívej se na servírku, co právě dělá.“

Vousatý chlapík pohlédl k výčepnímu pultu a spatřil servírku čepující do sklenice obyčejnou vodu. Tvářila se zakysle, ale proti kvantové fyzice moc nezmohla.

„A než sklenice donese sem, kvantově si zašmrdlám, přeskládám ty elementární částice přejóny, jak jim říká žena, a přeji si, aby se voda změnila v božský nápoj. Funguje to jako hodinky.“

Pohlédl na nevěřičně se tvářícího kamaráda a pro jistotu doplnil: „A to ještě počkej, jak se bude tvářit, až nám donese účtenku!“

KONFERENCE

Na konferenci vnitřních orgánů bylo živo. Ještě před dvaceti lety se proslovy řečníků nesly v duchu nudném a nikoho neoslovujícím. Ledviny několikahodinový maratón prázdných řečí vždy prospaly a lymfa si stihla zakoketovat se šišinkou mozkovou. Svou lesbickou orientaci nijak zvlášť neskrývaly. Jenže čas trhnul oponou a zrodil se internet. Do té doby žárlivě strážena tajemství ukryvaná zasmušilými podivíny v bílých pláštích se dostala na světlo světa. A vypuklo peklo.

Zatímco vědci tiše otročili ve svých laboratořích a vrtali se v čím dál menších částech lidského těla, aby zjistili, že vědí lautr prd, ohromné možnosti digitálního světa objevila celostní medicína, která naopak věděla naprosto vše.

Jejím základním krédem byl postulát, že lidské tělo je uvnitř neuvěřitelně zanesené bordelem a je tedy nutné ho pravidelně čistit. Asi jako záchodovou mísu. Kůže si nějak poradila, ostatně byla zvyklá na hrubé zacházení. Jenže čeho je moc, toho je příliš.

„Vážení, tohle si nemůžeme nechat líbit,“ prohlásil rozhořčeně mluvčí epitelů, „s mýdlem jsme si poradili, ale chlór nebo dimethylsulfoxid, to už je jasná genocida! Často si připadáme jak komunisti – po takové desinfekční kůře jsme celí rudí!“

Ozval se nadšený aplaus a k diskusi se připojilo sdružení červených krvinek. „A co máme dělat my? Navzdory všem základním bezpečnostním předpisům nás nutí místo kyslíku roznášet do těla chlordioxid. Plíce s námi odmítly podepsat smlouvu o dodávkách a naše odvolání k mozku se přes hematoencefalickou bariéru k odpovědnému orgánu ani nedostalo.“

„Vy nám to prostě doručíte a je vám fuk, jak si poradíme,“ přisadily si ledviny dvouhlasně. „Navíc máme dost starostí s jinými jedy, co do nás lejou. Přičemž citrónová šťáva je to nejmenší zlo. A tady močový měchýř už toho odvádění metabolických zplodin má také plné zuby, že jo?“ Oslovený se zavlnil a ulevil si.

„Nás furt také někdo čistí,“ povzdechla si unavená játra. Navzdory množnému číslu nebyla párová, takže musela makat za dva. „Stahovat všechny ty bordely a patogeny a svinské rakovinové buňky už nás nebaví. Náš odborový svaz se rozhodl, že raději vstoupí do stávkový tým, že ztvrdne.“

Publikum ztichlo. To bylo závažné prohlášení, protože bez jater by se celé společenství ocitlo ve vážném ohrožení životaschopnosti. Poté se konferenční sál rozšuměl, jak jednotlivé orgány zvažovaly své možnosti řešení nastalé kritické situace.

„Prosím vážené přítomné o klid,“ ozvalo se náhle ze zadní řady, „existuje jednoduché a prosté řešení a já vám ho bezplatně nabízím. Je sice poněkud drastické a lehce nechutné, nicméně funkční,“ dodal hlas.

Konferenciér přesunul svou pozornost na komentátora a optal se: „Vy jste, prosím, kdo? A jaké řešení této krize tedy navrhuje?“

Po kratším zaváhání dorazila odpověď: „Já jsem konečník a navrhuji se na všechno prostě vysrat!“

DARKNET

„Mám právo na svůj názor!“

„To jistě máte a nikdo vám ho nebere.“

„Jenže vy jste o mně v jedné diskusi na Facebooku prohlásil, že jsem blb non plus ultra. Nevím, co to znamená, ale urazil jste mě!“

„Vážně? Už si inkriminované vlákno moc nepamatuji, ale možné to je. Občas se mi stává, že lidem sděluji nepříjemné skutečnosti, ale upřímně – dost nerad, protože argument ad hominem je těžké společenské faux pas. Jenže jste mi nedal na vybranou.“

„Kecáte! Prošel jsem si všechny dokumenty na internetu a videa na YouTube a je úplně a naprosto zřejmé, že Tesla byl zavražděn, protože chtěl dát lidem energii úplně zdarma. Ted' s ním v Kvantovém poli mluvil pan Lexa a tomu já věřím, protože je magistr, chtěl za hodinový kurz patnáct stovek – a o kvantové fyzice ví všechno. A navíc – proč by kecal? Za ty prachy? Takže můj názor je, že vše, co tvrdí, je pravda a hotovka!“

„Jak říkám, máte právo na svůj názor.“

„Recese několika spisovatelů science-fiction, která se vymkla?“

„Hovno! Byl to důkaz, že teleportace je možná. Psali to na internetu, ale mainstreamová média mlčí. Proč?“

„Protože je platí rozvážková a poštovní lobby? DHL, DPD nebo Česká pošta, což jsou mocné společnosti, které by se objevením teleportace ocitly na suchu?“

„Vidíte... to mě nenapadlo... já myslel, že tuhle informaci tají zkorumpované vlády.“

„Ty možná také. Věděl jste například, že mluvčí Ovčáček je agentem zvláštního oddělení tajné služby mimozemské civilizace Kaj Ubira – modrozelené inteligentní rasy, která sídlí na planetě Nibiru, jejímž posláním je nenápadně zlikvidovat demokracii, aby nás mohli ufouni jednoduše zotročit?“

„A kurva, to jsem netušil. Kde se to píše?“

„Nikde, jde o přísně utajovanou informaci.“

„Hrome, a jak to víte vy?“

„Mám otevřené oči a mysl a navíc přístup k Darknetu. Vidím také, co nikdo jiný nevidí. Ale hlavně – jedná se o můj názor!“

„A netaháte mě tak trochu za fusekli?“

„Proč bych to dělal? Jsem inženýr a my nesmíme lhát. Máme to ve stanovách a skládáme Huhukratův slib.“

„Hmmm... Jdu si vaše informace ověřit a zjistím-li, že máte pravdu, odpustím vám toho blba.“

„Děkuji. Jak vidíte, i dva protichůdné názory mohou koexistovat vedle sebe. Jen s tím ověřováním budete mít mírné potíže. Na internetu vládne tvrdá cenzura a informaci, kterou jsem vám dal, tak snadno nenaleznete.“

„Já to tušil! Nemohl byste být od té lásky a dát mi dát přístup na ten... Darknet?“

„Mohu, ale jen za podmínky, že to nevykecáte a zaplatíte mi dva tisíce korun. Českých. V hotovosti. Bez EET.“

„Jste dražší, než Lexa, ale tady jsou. A ýtyho sem netahejte. Slibuji na svou čest, že budu držet jazyk za zuby i na Facebooku!“

„Tak dobrá. Tajná webová adresa je thedarksecretofuniverse.org na portu 8080, připojit se ale musíte přes TOR, aby vás hnusní šmíráci zmrdi z FBI, NSA, NASA nebo Agrofertu nenašli. A ještě musíte znát heslo.“

„A to je prosím jaké?“

„Složitě. Nesmíte si ho ale zapsat, jen pamatovat. A připlatit si další tisícovku.“

„Dobrá. Pamatovat si ho budu. Zde jsou prachy.“

„Tak jo. Hláskuji. Heslo zní: Js3m.Mag0R-and.D3bYL.“

DOSLOV

Pokud jste dočetli až sem, lze s vysokou mírou pravděpodobnosti usoudit, že minipříběhy ze života ezoteriků se vám doopravdy líbily. V takovém případě můžete autora podpořit jakýmkoliv způsobem chcete. Smíte ho pochválit, zkritizovat, vynadat nebo ignorovat.

Případnou odměnu lze zaslat v tachyonech severovýchodním směrem vždy za úplňku mezi jednou a druhou hodinou ranní. Pokud neovládáte kvantování, můžete využít i moderní počítačovou techniku stvořenou zákeřnými vědci v bílých pláštích a zaslat pochvalný či kritický e-mail na adresu info@plavacek.net.

Dalšími příběhy vás budu oblažovat na jediném českém pseudointelektuálním serveru Zeitung.cz na webové adrese <http://www.zeitung.cz/kategorie/blogung/alternativni-plavacek/>.

Autora lze online nalézt ve skupině na Facebooku s všeríkajícím názvem Ezokraviny (<https://www.facebook.com/groups/153190091834051/>).

Nechť váš život kvanta provází!

PODĚKOVÁNÍ

Není komu poděkovat.